nautilus

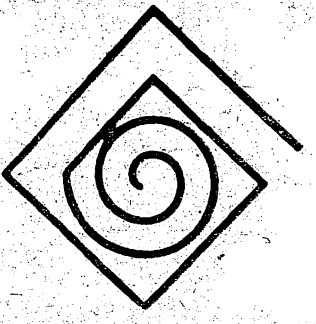

A.E.Van Vogt

FĂURITORII DE ARME

UN NEMURITOR ÎNFRUNTĂ INFINITUL ȘI IMPERIUL ISHER

A.E.Van Vogt

FĂURITORII DE ARME

TRADUCERE DE ANDREI BANTAȘ

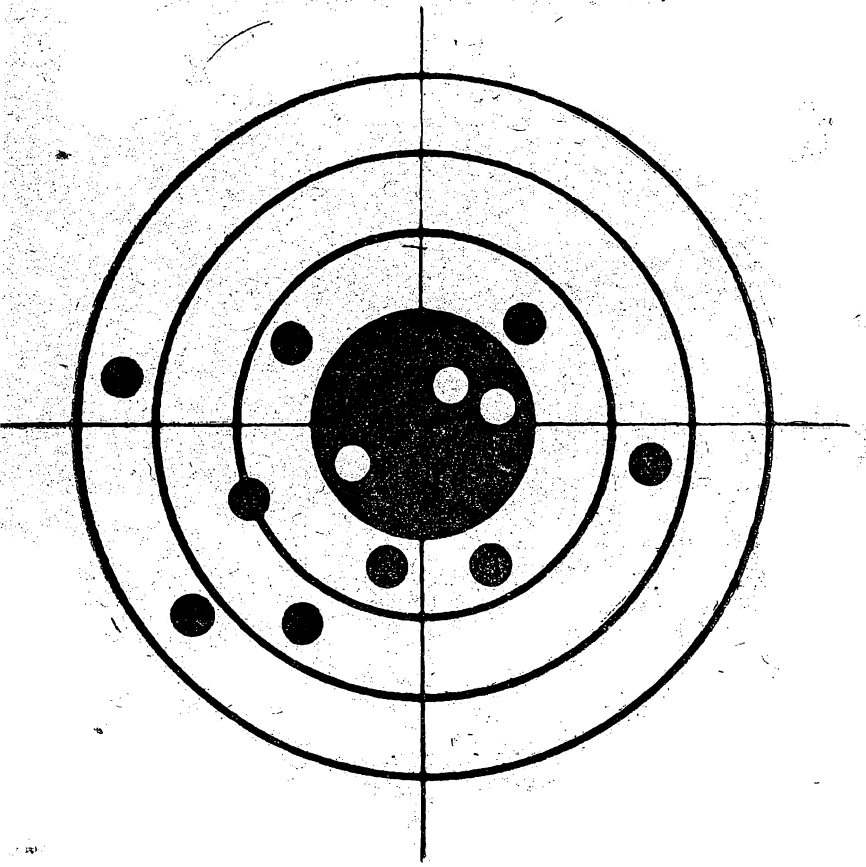

EDITURA NEMIRA

1992

Coperta colecției și ilustrația de
Dan Alexandru Ionescu

© A.E. Van Vogt
THE WEAPON MAKERS
Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin Editurii Nemira

ISBN 973-95576-6-x

unu

Hedrock aproape că uitase de raza spion. Ea continua să strălucească, imaginea de pe ecran arătînd la fel de limpede ca întotdeauna sala imperială de conferințe. Mai erau oameni care se aplecau jos de tot, asupra mîinii tinerei cu fața rece așezată pe scaunul ca un tron și sunetele glasurilor lor se auzeau desluşit. Totul era așa cum trebuia să fie.

Dar Hedrock își pierduse orice interes pentru sala aceea de protocol, pentru scena de curte. Cuvintele înghețate ale tinerei i se învîrteau mereu prin minte, deși trecuseră cîteva minute bune de cînd le rostise.

— În împrejurările de față, spusese ea, nu ne putem îngădui luxul de a ne mai lua și alte riscuri cu acest trădător de la Arsenale. Ceea ce s-a întîmplat pînă acum este mult prea important. Drept care, domnule General Grall, ca măsură de precauție pur și simplu, îl veți spînzura. Înlănțuirea în timp a lucrurilor este importantă. Ca de obicei, va prînzi la masa mea, întrucît doresc să asist personal la execuție.

— Prea bine, Maiestate...

Hedrock se mișca fără astîmpăr înainte și înapoi în fața aparatului său video. Pînă la urmă se holbă din nou la ecran, care, în actuala sa formă materializată, ocupa în întregime colțul apartamentului. Conștient de situația sumbră, văzu că tînăra este încă în sala de consiliu, dar a rămas singură. Ședea cu un vag zîmbet pe fața ei prelungă. Zîmbetul i se istovi cînd atinse un instrument aflat pe scaunul ei și începu să dicteze cu glas limpede, ca de clopot.

O vreme, Hedrock așteptă să se pătrundă pe deplin de treburile curente de palat pe care le discuta ea. În minte îi stăruia un țel, o încăpățînare din ce în ce mai îndîrjită de a nu accepta eșecul reprezentat de situația actuală. Cu multă grijă, începu să-și acordeze teleecranul.

Imaginea tinerei împărătese se estompă. Placa vizuală pîlpîi aducînd o lumină informă, dar în cele din urmă contură fața unui bărbat și apoi se stabiliză. Hedrock spuse :

— Convocarea consiliului superior al făuritorilor de arme.

— Dar o să dureze măcar un minut — spuse cu gravitate bărbatul de pe ecran — pînă ce stabilim legătura cu diversele locuri unde se află membrii consiliului.

Hedrock încuviință țeapăn din cap. Deodată îl apucă frica. Pînă atunci glasul lui fusese destul de ferm, dar avea senzația că va începe să-i tremure ca la bătrîni. Rămase calm locului, străduindu-se în mod conștient să destindă această încordare. Cînd se uită din nou la ecran, imaginea unică era înlocuită acum de douăsprezece imagini din locuri diferite ; erau deci destui consilieri prezenți pentru ca adunarea să fie legal constituită. Începu imediat o relatare a condamnării sale la moarte. Într-un tîrziu încheie :

— Nu încape îndoială că se întîmplă ceva important. De mai multe ori în cursul ultimelor două săptămîni, cînd s-a convocat o conferință imperială, m-am trezit abătut către conversații plicticoase cu ofițeri superiori, împiedicat fiind astfel să revin la mine acasă. Dar după părerea mea, factorul semnificativ al ordinului de spînzurare este elementul timp implicat. Observați că nu voi fi arestat decît la unu, adică peste trei ore. Și pe urmă mi s-a mai permis să revin în apartamentul meu la timp pentru a asculta pronunțarea sentinței. Dacă oamenii cunosc topografia Arsenalelor, cu siguranță că-și dau seama că cele trei ore pe care le am la îndemînă sînt un răgaz suficient pentru fuga mea.

— Adică vrei să spui că ai de gînd să rămîi ? îl întrebă cu asprime consilierul Peter Cadron.

Pe Hedrock iarăși îl copleși senzația de răceală și înțepeneală. Cînd vorbi din nou, vocea lui avea un ușor tremur, deși cuvintele în sine erau precise și, în esența lor, încrezătoare :

— Vă rog să nu uitați, domnule Cadron, că noi am analizat împreună caracterul împărătesei. Presiunile sociotehnice anormale ale epocii au făcut-o la fel de neliniștită și înclinată spre aventurism așa cum sînt toți cei 19 miliarde de supuși ai ei. Are poftă de schimbări, de distracții, de emoții și experiențe noi. Dar mai presus de toate ea întruchipează puterea imperială, reprezentativă pentru

forțele conservatoare, potrivnice schimbărilor. Rezultatul este o permanentă luptă mintală, o periculoasă stare de dezechilibru, care de veacuri încoace face din ea cel mai rău dușman al Arsenalelor.

— Fără doar și poate, execuția prin spînzurătoare îi va îmboldi nervii tociți, zise cu răceală alt consilier. Cele cîteva clipe cît te va vedea zbuciumîndu-te și zvîrcolindu-te în streang, viața i se va părea mai puțin monotonă și cenușie.

— Ceea ce aveam în minte, spuse cu seriozitate Hedrock, este că unul dintre Negatiștii noștri ar putea rezolva diverșii factori pentru a oferi sfaturi cu privire la valoarea practică a rămînerii mele.

— Îl vom consulta pe Edward Gonish, spuse Peter Cadron. Te rog, numai, să ai răbdare pînă cînd discutăm în particular această chestiune.

Se retraseră, dar nu din punct de vedere vizual, căci fețele lor rămaseră pe ecranul video și cu toate că Hedrock îi vedea mișcînd din buze, nu ajungea pînă la el nici o voce. Conversația continuă multă vreme și un răstimp ce i se păru interminabil i se explica ceva unei persoane nevăzute. Atît de tare se prelungi scena, încît pînă la urmă Hedrock rămase cu dinții și pumnii încleștați. Scoase un oftat de ușurare cînd luă sfîrșit acest răgaz de tăcere și cînd Peter Cadron spuse :

— Raportăm cu regret că Negatistul, Edward Gonish, consideră că nu sînt destui factori cunoscuți lui ca să-i ofere vreun fir conducător. Așadar ne rămîne o singură cale logică și deci dorim să punem o singură întrebare : La ce oră ți se vor reduce la minimum șansele de a fugi din palat ? Ai putea rămîne la prînz ?

Hedrock se ținu drept și calm, așteptînd să se elibereze de șocul informării privitoare la verdictul Negatistului. Nici nu-și dăduse seama pînă atunci cît de mult depinde de acel geniu intuitiv superb instruit pentru a decide în privința propriei sale vieți sau morți. Într-o clipă situația devenise nesigură și primejdioasă dincolo de cele mai negre presimțiri ale lui. Într-un tîrziu spuse :

— Nu, dacă rămîn la masă sînt prins. Împărătesei îi place să se joace de-a mîța cu șoarecele și cu siguranță că în cursul prînzului mă va informa în privința sentinței. Eu am un plan, care depinde de reacțiile ei afective și se bizuie pe faptul că i se va părea necesar să se justifice.

Făcu o pauză, încruntîndu-se la ecran. Apoi reluă :

— Care au fost concluziile discuțiilor voastre ? Am nevoie de tot ajutorul posibil.

Consilierul Kendlon, un bărbat grăsuliu care nu vorbise pînă atunci, zise :

— După cum știi, Hedrock, prezența ta la palat are două scopuri : unul este protecția Arsenalelor de un atac prin surprindere în cursul perioadei pe care am convenit cu toții s-o numim o vreme periculoasă pentru civilizația noastră. Celălalt scop este firește propriul tău plan favorit, de a stabili o legătură între Arsenale și guvernul imperial. Așadar ești spion doar într-un sens benign al cuvîntului. Orice informație de rang inferior pe care o poți obține e întru totul a ta. Noi n-avem nevoie de ea. Dar gîndește-te bine : ai auzit ceva — orice lucru — care ar putea constitui temeiul teoriei tale că se plănuiește o grozăvie ?

Hedrock clătină încet din cap. Brusc îi dispăru orice emoție. Căpătă senzația unei detașări fizice. Într-un tîrziu vorbi ca dintr-o zonă îndepărtată și rece, cu precizie, calm și concludent :

— După cum văd, domnilor, n-ați ajuns la nici o hotărîre și totuși nu puteți nega că nu prea aveți chef să-mi vedeți rupte legăturile de aici. Și nu încape nici o îndoială în privința interesului vostru intens de a afla ce ascunde împărăteasa. Și în sfîrșit, după cum spuneați, mai e și planul meu favorit. Așadar am hotărît să rămîn locului.

Nu s-au grăbit chiar atît de tare să se declare de acord. Caracterul ciudat și capricios al împărătesei crea șansele ca cel mai mic cuvîntel din partea lui să devină fatal. Amănuntele ... amănuntele .... le discutară laborios. De pildă, faptul că Hedrock era aparent primul trădător al Arsenalelor din istorie, care totuși refuzase să furnizeze vreo informație curioasei conducătoare a imperiului. Înfățișarea lui izbitoare, mintea strălucită și personalitatea puternică o fascinaseră deja, lucru previzibil și în viitor. Așadar, în afara faptului că ea era implicată în ceva tainic și important, amenințarea cu spînzurătoarea reprezenta un test, rezultatul suspiciunii. Dar trebuia să fie prudent. La nevoie putea să-i ofere împărătesei informații secrete de natură mai generală despre Arsenale, pentru a-i gîdila pofta să afle mai mult și...

În momentul acesta buzzer-ul de la ușă întrerupse cu bîzîitul lui conversația. Tresărind, Hedrock stinse aparatul și-l scoase din priză. Apoi, conștient în mod acut că și-a îngăduit să se lase pradă nervilor și spaimei, își scoase cu gesturi măsurate acul de aur de la cravată și se aplecă asupra biroului. Acolo se afla inelul, o bijuterie mică dar strălucitoare, capul ornamental fiind o replică exactă a aparatului de spionaj cu raze, imaginea acestuia era alcătuită într-o formă solidă prin forțe atomice generate de sursa de energie din interiorul inelului. Soluția cea mai rapidă ar fi fost să elibereze micuța pîrghie automată legată tocmai în acest scop de inel, dar lucrul cel mai important îl constituia starea sa de nervi.

Era o sarcină la fel de delicată ca și pusul ației în ac. De trei ori îi tremură puțin mîna, ceea ce-l făcu să nu nimerească scobitura aproape invizibilă pe care trebuia s-o atingă cu degetul. La a patra încercare o nimeri. Aparatul de raze-spion începu să clipească la fel ca o lumină zdrobită, numai că nu rămaseră nici un fel de sfărîmături, nimic afară de aerul gol. Unde stătuse obiectul, pe colțul mesei, nu se mai afla acum decît pătura pe care o așternuse peste birou, ca să-i protejeze tăblia de zgîrieturi. Hedrock aruncă pătura înapoi în dormitor, și apoi rămase o vreme nehotărît cu inelul în palmă. Îl puse în cele din urmă într-o cutie de metal, împreună cu alte trei inele și potrivi mecanismul cutiei în așa fel încît să le dizolve pur și simplu în cazul cînd ar fi umblat altcineva la ea. Numai pistolul circular rămase în jurul degetului său cînd într-un tîrziu se duse calm să răspundă la bîzîitul insistent al soneriei.

Hedrock recunoscu în bărbatul înalt de pe coridor o ordonanță a împărătesei. Individul îl salută ca pe un cunoscut și-i spuse :

— Domnule căpitan, maiestatea sa mi-a cerut să vă informez că se servește prînzul și vă roagă să poftiți imediat.

O clipă Hedrock avu impresia netă că este victima unei farse și că împărăteasa Innelda s-a apucat deja de micul ei joc palpitant. Nu putea fi atît de devreme ora prînzului. Se uită la ceas. Cadranul indica 12,35. Trecuse o oră de cînd auzise din gura frumoasă dar cu trăsături ferme a împărătesei acea condamnare la moarte.

De fapt, chestiunea dacă rămîne sau nu pînă la ora prînzului fusese decisă de alții, nu de el. Evenimentul survenise și-l luase pe nepregătite tocmai cînd le spunea membrilor consiliului că mai are o oră de răgaz. Realitatea poziției lui se clarifică pe parcursul drumului pe care-l străbătu printre șiruri de soldați postați pe toate coridoarele care duceau la sufrageria regală ; și această realitate indica rămînerea lui acolo. Era atît de definitivă încît Hedrock se opri în pragul amplei încăperi, rămase o clipă locului, zîmbind sardonic, și îndată se regăsi.

Calm, cu un ușor zîmbet pe buze, trecu printre mesele curtenilor zgomotoși și se așeză pe scaunul lui, al cincilea de la capul mesei unde urma să se instaleze împărăteasa.

doi

Trecuseră deja de cocteiluri și supă. Hedrock ședea, mai gînditor acum cînd nu se afla fizic în mișcare, așteptînd să vadă ce urmează. Îi studie pe bărbații din jurul mesei, pe tinerii puternici și aroganți și inteligenți, de circa treizeci de ani, care alcătuiau suita personală a Maiestății Sale Imperiale.

Simți un fior de regret la gîndul că totul trebuie să se sfîrșească. Îi făcuseră plăcere cele șase luni petrecute în sînul acestei societăți strălucitoare. Fusese din nou palpitant să-i vezi pe tineri cum gustă fructele puterii ului itoare, o savurare neostoită a bucuriei, aducîndu-i aminte de propriul său trecut îndepărtat. Hedrock zîmbi cu gura strîmbă. În nemurirea lui era o trăsătură de care el nu ținuse seama, o nepăsare crescîndă față de riscuri pînă cînd îl lovea criza, un fel de indiferență în privința primejdiei înainte de declanșarea acesteia. Bineînțeles știuse că mai curînd ori mai tîrziu avea să se implice chiar și dincolo de aceste puteri secrete ale lui. Și acum ca și în trecut, ceea ce conta era doar țelul său

suprem, cu totul deosebit de scopurile pe care credeau oamenii că le urmărește el.

Glasul împărătesei se ridică peste zarva conversației și puse capăt reveriei lui :

— Pari cam îngîndurat, căpitane Hedrock.

Hedrock întoarse încet capul spre ea. Dorise să-i ofere mai mult decît o privire în treacăt, pe care i-o aruncase pînă atunci. Dar fusese conștient de faptul că ochii ei verzi îl supravegheau încă din clipa în care se așezase. Chipul împărătesei era izbitor, aproape nobil. Avea structura facială cu pomeții proeminenți și bărbia fermă a celebrei familii Isher. Și nu încăpea nici urmă de îndoială că ea era doar cel mai recent, nu ultimul produs al unui arbore genealogic stelar. Pasiuni capricioase și puteri nelimitate îi strîmbaseră mereu fața frumoasă. Dar se vedea deja că — la fel ca toți strămoșii ei remarcabili, de ambele sexe — capricioasa și strălucitoarea Innelda putea rezista la corupție și intrigi, în ciuda defectelor de caracter, și că extraordinara familie Isher va mai supraviețui o generație.

„Lucrul important în momentul de față", se gîndi Hedrock cu o istețime din ce în ce mai alertă, „era s-o facă să se dea de gol în împrejurările cele mai avantajoase — pentru el." Drept care spuse :

— Innelda, mă gîndeam la stră-stră-străbunica ta de acum șapte generații, splendida Ganela, împărăteasa cu părul de aur. Afară doar de faptul că ești brunetă, semeni grozav cu ea așa cum era în tinerețe.

Ochii verzi ai împărătesei părură nedumeriți. Buzele i se strînseră după care se desfăcură de parcă ar fi vrut să spună ceva. Înainte de a apuca ea să vorbească, Hedrock continuă :

— Arsenalele au un întreg album cu imagini de-ale ei. La ce mă gîndeam eu era ideea destul de tristă că într-o bună zi nici tu n-o să mai fi altceva decît un album de poze din cine știe ce prăfuit Centru de Informații.

Lovitura nimeri în plin și fu profundă. Știuse el că tînăra aceasta nu e în stare să suporte gîndul bătrîneții ori al morții sale. Mînia îi aduse o scînteie în ochi și trădă ca întotdeauna în trecut gîndurile ei adevărate :

— Tu însă nu vei trăi destul ca să vezi un album cu poze din viața mea! tună glasul ei fragil, dar răsunător. Dragul meu căpitan, poate nu e lipsit de interes

pentru tine să știi că activitatea ta de spionaj desfășurată aici a fost descoperită și după amiază vei fi spînzurat.

Cuvintele acestea îl șocară. Una era să teoretizezi dinainte că era vorba doar de un text viclean și ucigaș, o încercare hotărîtă de a-l trage de limbă — și cu totul altceva să ședi aici lîngă femeia asta atît de crudă și de neîndurătoare, și care totuși avea puterea, fiecare capriciu al ei fiind lege — și s-o auzi rostind condamnarea lui la moarte. Împotriva unui asemenea tiran în carne și oase orice logică era prea slabă, orice teorie era ireală și fantastică.

Deodată era greu de înțeles raționamentul care-l făcuse să se pună într-o asemenea situație grea. I-ar fi venit atît de ușor să mai aștepte o generație-două sau chiar mai mult ca să revină pe tronul Isher-ului încă o femeie. Firește, era adevărat că aceasta era o chestiune fundamentală a întregului sistem, atît din punct de vedere biologic cît și istoric. Își încheie raționamentul și-și izgoni gîndurile negre. Se străduí să se destindă și să zîmbească. La urma urmei, smulsese de la ea acest răspuns și era limpede că dorise să-i anunțe sentința mult mai tîrziu. Într-o concepție de o ironie sinistră, era totuși o victorie psihologică. Dar dacă avea să mai înregistreze cîteva victorii dintr-astea nu se putea aștepta la altceva decît la o prăbușire nervoasă.

În uriașa sufragerie, conversația continua, dar nu și la masa imperială. Asta îl readuse pe Hedrock la înțelegerea deplină a mediului în care se afla. Unii dintre tineri ședeau și se holbau la împărăteasă. Alții se uitau la Hedrock, apoi la împărăteasă și din nou la Hedrock. Pe fețele tuturor citeai limpede nedumerirea. Păreau să nu știe sigur dacă e vorba de o glumă proastă sau de una dintre acele blestemate melodrame realiste pe care le scornea din cînd în cînd împărăteasa, scopul declarat fiind doar acela de a strica digestia tuturor. „Lucrul important", se gîndi Hedrock, „este că situația a atras atenția tutror oamenilor de la care mă aștept să-mi salveze viața."

Împărăteasa rupse tăcerea, spunînd cu glas domol dar înțepător :

— Ce-n-aș da să-ți cunosc ultimele gînduri, căpitane.

O exprimare cum nu se poate mai izbutită. Hedrock își stăpîni un zîmbet răutăcios și răspunse :

— Declarația mea anterioară rămîne în vigoare. Semeni foarte bine cu frumoasa Ganela, cu temperamentul ei exploziv. Diferența principală este că ea n-a dormit niciodată cu un șarpe viu la vîrsta de șaisprezece ani.

— Ce mai e și asta ? întrebă unul din curteni. Innelda să doarmă cu șerpi ? Vorbești metaforic sau literal ? Uitați-vă că rosește.

Așa și era. Privirea rece și calmă a lui Hedrock studie cu uimire și curiozitate expresia de zăpăceală de pe fața acum stacojie a împărătesei. Hedrock nu se așteptase să obțină o reacție atît de violentă. Peste o clipă, evident, avea să se stîrnească un adevărat șuvoi de insulte. Dar asta n-avea să-i tulbure pe cei mai mulți dintre tinerii îndrăzneți care, fiecare în felul său, găsise calea de mijloc între postura de curtean slugarnic și de om cu personalitate, calea cerută de tînăra împărătească de la întreaga ei suită.

— Haide, haide, Hedrock, îi spuse mustăciosul Prinț del Curtin. Doar n-ai de gînd să ții numai pentru tine această bucățică splendidă de bîrfă. Presupun că și asta provine tot din dosarele ilustrate ale Arsenalului.

Hedrock tăcu. Zîmbetul de încuviințare păru să fie îndreptat către acest verișor al împărătesei, dar de fapt aproape că nu-l vedea. Privirea și atenția i se concentrară asupra singurei persoane din încăpere care conta. Împărăteasa Isher ședea la locul ei, îmbujorarea feții cedînd treptat locul furiei. Se ridică în picioare, cu o scăpărare primejdioasă în ochi, dar glasul ei nu transmitea decît o frîntură din furia pe care mizase el.

Împărăteasa spuse cu încrîncenare :

— Ai fost foarte amabil, căpitane Hedrock, să abați conversația în direcția în care ai vrut. Dar vreau să te asigur că asta nu te va ajuta cu nimic. Reacția ta rapidă nu face decît să confirme că știai dinainte de intențiile mele. Ești spion, așa că nu mai riscăm nici o clipă cu tine.

— Ei haide, haide, Innelda, spuse unul dintre bărbați. Doar n-ai de gînd să dai un asemenea spectacol ieftin.

— Bagă de seamă ce spui, băiete, se înfurie împărăteasa, căci altfel ai să-i împărtășești soarta pe eșafod.

Bărbații de la masă schimbară între ei priviri cu subînțeles. Unii dintre ei dădură dezaprobator din cap,

dar apoi cu toții începură să vorbească între ei, ignorînd-o pe împărăteasă.

Hedrock aștepta. Iată țelul pentru care se străduise, dar acum că-l atinsese, părea insuficient. În trecut, ostracizarea ei de către bărbații a căror tovărășie o prețuia, avusese un mare efect asupra conducătoarei, din punct de vedere afectiv. De vreo două ori de la sosirea lui, Hedrock văzuse cum acest factor exercită o influență decisivă asupra ei. Nu la fel se întîmplă și de data asta. Hedrock se convinse din ce în ce mai mult de acest adevăr în timp ce o privea pe femeie recăzînd pe jilțul ei și șezînd acolo, cu fața prelungă și frumoasă strîmbată într-un rînjet satanic. Zîmbetul îi dispăruse. Spuse cu gravitate :

— Îmi pare rău domnilor că aveți acest sentiment. Regret orice izbucnire care ar putea sugera că hotărîrea mea împotriva căpitanului Hedrock are un caracter personal. Dar am fost profund tulburată de descoperirea faptului că e spion.

Era un lucru impresionant. Suna convingător și conversațiile particulare dintre bărbați, care se întrerupseră cînd vorbi ea, nu fură reluate. Hedrock se lăsă pe spetează scaunului, sentimentul înfrîngerii crescînd în el cu fiecare clipă ce trecea. Mai mult decît limpede, oricine se va fi ascuns îndărătul acestei execuții, era un lucru de proporții prea mari, prea importante, pentru a fi răsturnat prin simplă istețime.

Se pregătea o acțiune drastică, primejdioasă, mortală.

O vreme se concentră numai asupra propriilor sale gînduri. Masa cea lungă cu pînza de in alb, lucios ca satinul, care o acoperea, vesela de aur, cei peste douăzeci de tineri chipeși, deveneau un simplu fundal pentru țelul său mult mai crîncen. Avea nevoie de cuvinte care să modifice întregul tipar al situației, și de o acțiune care s-o rezolve. Își dădu seama că Prințul del Curtin vorbește de cîteva momente :

— Dar nu poți să declari pur și simplu că omul e spion și să te aștepți ca noi să te credem. Știm că ești cea mai mare și cea mai grozavă mincinoasă de pe lume cînd îți convine. Dacă aș fi bănuit că se apropie un asemenea eveniment, aș fi participat azi dimineață la întrunirea cabinetului. Ce-ar fi să ne oferi și oarecari dovezi ?

Hedrock își cam pierdea răbdarea. Oamenii începuseră deja să accepte sentința cu toate că nu păreau să-și dea seama de asta. Cu cît mai repede îi elimina din conversație, cu atît mai bine. Dar acum trebuia să fie foarte prudent. Trebuia să aștepte pînă cînd împărăteasa se dădea în vileag, indiferent cît de bine o făcea. O vedea șezînd țeapănă, cu o expresie gravă pe față, fără urmă de zîmbet. Și rosti calm următoarele vorbe :

— Mă tem că va trebui să vă cer tuturor să aveți încredere în mine. S-a ivit o situație foarte gravă. A fost unica temă a ședinței noastre de consiliu de astăzi și vă asigur că decizia de a-l executa pe căpitanul Hedrock a fost unanimă, iar pe mine personal această necesitate mă necăjește foarte mult.

Hedrock spuse :

— Vai, Innelda, zău că aveam o părere mai bună despre inteligența ta. Adică pregătești iarăși unul din atacurile acelea inutile, zadarnice împotriva Arsenalelor, și crezi că aș putea afla ceva în această privință ca să raportez consiliului Arsenalelor ?

Ochii ei verzi îl inundară cu văpaia lor. Cînd vorbi din nou, cuvintele îi răsunau ca niște schije de oțel :

— N-am să spun nimic care să-ți ofere o scăpare. Nu știu cam ce sistem de comunicații folosești cu superiorii tăi, dar sînt convinsă că unul există. Fizicienii mei au înregistrat adeseori pe instrumentele lor unde foarte puternice, pe lungimi necunoscute, dar de o putere foarte mare.

— Pornind din camera mea ? întrebă blînd Hedrock.

Împărăteasa se uită lung la el, și buzele i se schimonosiră de furie. Aproape fără voia ei spuse :

— N-ai fi îndrăznit să vii încoace dacă ai fi fost silit să te dai atît de tare în vileag. Dar te voi informa, domnule, că nu mă interesează să continui această conversație.

— Cu toate că nu-ți dai seama, îi răspunse Hedrock cu un calm desăvîrșit, am spus tot ce era necesar pentru a-mi dovedi inocența cînd ți-am dezvăluit faptul că știu că la vîrsta de șaisprezece ani ai dormit într-o noapte cu un șarpe viu.

— Ah ! spuse împărăteasa, și tot trupul i se zgudui de un fior de triumf. Acum începe mărturisirea. Așadar te așteptai mai demult să trebuiască să pledezi în apărarea ta și ți-ai pregătit acest mic discurs.

Hedrock dădu din umeri :

— Știam că se plănuiește ceva împotriva mea. De o săptămînă mi se percheziționează zilnic apartamentul. Am fost supus celor mai plictisitoare monoloage de către capetele pătrate de la Serviciul Armatei. N-aș fi dat dovadă de prostie dacă n-aș fi trecut în revistă toate posibilitățile ?

— Ceea ce nu înțeleg, se amestecă un tînăr, este povestea cu șarpele. De ce crezi că știind acest lucru îți dovedești nevinovăția ? Asta mă depășește pur și simplu.

— Nu fii atît de prost, Maddern, spuse Prințul del Curtin. Înseamnă pur și simplu că Arsenalele cunoșteau detalii intime despre viața din palatul Inneldei cu mult înainte de a veni aici căpitanul Hedrock. Asta arată existența unui sistem de spionaj mai primejdios decît orice lucru pe care l-am bănuit noi și adevărata acuzație împotriva căpitanului Hedrock este că a neglijat să ne informeze de existența unui asemenea sistem.

Hedrock se gîndea : „Încă nu, încă nu. Cam pe aici o să se declanșeze brusc criza și atunci acțiunea mea trebuie să fie rapidă, perfect determinată în timp și decisivă.“ Spuse glacial :

— De ce ar trebui să te îngrijorezi ? Trei mii de ani au dovedit că Arsenalele n-au cîtuși de puțin intenția de a răsturna guvernul imperial. Știu absolut sigur că raza-spion e folosită cu multă discreție și niciodată noaptea, cu excepția acelei ocazii cînd Majestatea Sa și-a pus oamenii să-i aducă pe furiș la palat un șarpe de la Grădina Zoologică. Curiozitatea le-a făcut pe cele două savante care operau atunci la mașina-spion să-și continue supravegherea. Firește că povestea era prea frumoasă pentru a rămîne îngropată într-un dosar. De asemenea, Maiestate, poate vă interesează să știți că s-au scris în privința asta două articole de psihologie, dintre care unul este semnat de cel mai mare dintre Negatiștii noștri în viață, Edward Gonish.

Cu coada ochiului, Hedrock văzu că trupul subțirel și mlădios al femeii se apleca înainte, că ținea buzele întredeschise, ochii larg deschiși cu profund interes. Întreaga ei ființă părea să reacționeze la fiecare din cuvintele lui.

— Ce a spus Gonish despre mine ? întrebă ea aproape în șoaptă.

Hedrock sesiză momentul de intervenție, cu un oarecare soc. „Acum, se gîndi el, acum !"

Tremura pur și simplu. Dar nu-și putea stăpîni starea fizică, și la urma urmei nici nu-i păsa de ea. La ce te puteai aștepta de la un om amenințat cu moartea ? Dacă nu părea agitat ar fi fost considerat inuman, de gheață — și nu s-ar fi bucurat de compătimirea nimănui. Glasul i se ridică deasupra tiparului flecărelii de la mesele mai îndepărtate, puțin nefiresc și pătimaș. Dar nici asta nu era așa de rău, căci la el se holba cu ochii larg deschiși o femeie, o femeie care era pe jumătate copil, pe jumătate geniu, și care simțea o poftă intensă, plină de emoții față de lucrurile străniі și exotice. Ședea cu ochii mari strălucitori și-l asculta pe Hedrock care spunea :

— Probabil sînteți nebuni cu toții, pentru că altfel n-ați subaprecia mereu Arsenalele și știința lor dezvoltată continuu. Ce idee meschină e asta că aș fi venit aici ca spion, și că mă interesează un mărunt secret guvernamental. Am venit aici doar pentru un singur scop, și Majestatea Sa îl cunoaște perfect. Dacă mă ucide, își distruge în mod deliberat ființa superioară : și dacă știu bine ceva în privința membrilor dinastiei Isher e faptul că în ultimă instanță se dau înapoi de la sinucidere.

Împărăteasa își îndreptă spinarea, încruntîndu-se :

— Îndrăzneala ta e egalată doar de istețiemea ta, zise ea mușcător.

Hedrock nu băgă în seamă întreruperea. Refuza să renunțe la inițiativă. Îi dădu drumul repede înainte :

— Se vede bine că v-ați uitat cu toții istoria sau că vă astupați ochii ca să nu vedeți realitatea. Arsenalele au fost întemeiate cu mai multe mii de ani în urmă de un om care a stabilit că neîncetatele lupte pentru putere între grupări diferite sînt de-a dreptul nebunești și că războaiele civile sau de altă natură trebuie să înceteze de-a pururi. A fost o vreme cînd lumea abia ieșise dintr-un război ce adusese moartea a peste un miliard de oameni și acest inventator a găsit mii de indivizi care au fost de acord să-l urmeze pînă la moarte. Ideea lui era că indiferent ce guvern s-ar afla la putere, n-ar trebui răsturnat. Iar pe de altă parte că ar trebui întemeiată o organizație care să aibă un singur țel principal : Să se asigure că nici un guvern nu mai dobîndește vreodată puteri depline asupra propriului său popor. De ase-

menea, că un om care se simte nedreptățit trebuie să poată merge undeva să-și cumpere o armă de foc cu care să se apere. Ceea ce a făcut posibil acest lucru a fost inventarea unui sistem electronic și atomic de control care a facilitat construirea unor Arsenale indestructibile și fabricarea unor arme ce nu pot fi folosite decît în scopuri defensive. Această din urmă invenție a eliminat orice posibilitate de folosire a pistoalelor și puștilor din Arsenale de către gangsteri și criminali, justificînd deci pe plan moral punerea acestor instrumente periculoase în mîinile oricăror persoane care aveau nevoie de ocrotire.

La început oamenii s-au gîndit că Arsenalele ar fi un soi de organizație antiguvernamentală clandestină care prin simpla ei prezență i-ar ocroti de orice rău. Însă treptat și-au dat seama că Arsenalele nu se amestecă în viața dinastiei Isherienilor. Era la îndemîna fiecărui individ ori grup de indivizi să-și salveze propria viață. Ideea era că individul va învăța să se apere singur și că în cele din urmă forțele care în mod normal ar încerca să-l înrobească ar fi ținute în frîu de cunoașterea faptului că un om, ori un grup, nu ar putea fi împins mai departe de această limită. Așadar s-a stabilit un echilibru între guvernanți și guvernați. S-a dovedit că mai e nevoie și de un alt pas înainte, ca protecție nu împotriva guvernului, ci mai degrabă împotriva rapacității inițiativei particulare. Civilizația a devenit atît de complicată încît omul de rînd nu se putea apăra împotriva născocirilor viclene ale celor ce rivalizau între ei pentru banul lui. Drept care s-a întemeiat un sistem de tribunale ale Arsenalelor, cărora li se puteau adresa oamenii cînd se simțeau loviți în felul acesta.

Cu coada ochiului, Hedrock observă că împărăteasa începe să-și piardă răbdarea. Nu prea era ea o mare admiratoare a Arsenalelor, și întrucît scopul lui era să demonstreze convingător absurditatea suspiciunilor ei și nu să-i schimbe atitudinea, ajunse la acest punct crucial:

— Ceea ce nu înțeleg în mod limpede forțele guvernamentale este că, prin realizările lor științifice, Arsenalele sînt mai puternice decît guvernul în sine. Ele înțeleg că, bineînțeles, dacă ar fi atît de stupide încît s-o răstoarne pe împărăteasă, nu s-ar bucura în mod necesar de sprijinul populației, și că de fapt ar dezechilibra sta-

bilitatea devenită posibilă datorită prezenței lor. *Și totuși superioritatea este o realitate.* Dacă ar fi să luăm doar acest motiv și încă acuzațiile pe care mi le-a adus împărăteasa ar fi lipsite de noimă și ar trebui să se bizuie pe alte motive decît cele afirmate de ea.

Hedrock cunoștea mult prea bine arta retoricii pentru a face tocmai aici o pauză. Spusese esențialul din ceea ce voia să spună, dar realitatea era atît de aspră încît avu imediat nevoie de o diversiune, ceva pe un plan total diferit, și care totuși trebuia să pară a face parte integrantă din acest complex. Se grăbi să continuie :

— Ca să vă dau măcar o idee de marile realizări științifice ale Arsenalelor, vă pot spune că au un instrument care prezice momentul morții oricărei persoane. Înainte de a ajunge eu la palat acum șase luni, pentru propria mea distracție, mi-am asigurat datele privitoare la momentul morții mai tuturor celor aici de față și ale membrilor Consiliului Imperial.

Acum îi avea în palmă. Vedea limpede asta pe fețele încordate care-l priveau cu o fascinație febrilă. Dar tot nu-și putea permite să piardă controlul asupra conversației. Cu un efort, se hotărî să se încline adînc în fața conducătoarei care pălise. Pe urmă se grăbi să spună :

— Maiestate, am fericirea să vă pot anunța că aveți înainte o viață lungă și din ce în ce mai onorabilă. Din nefericire... Glasul lui căpătă o undă mai întunecată în timp ce se grăbi să continue : Din nefericire, e aici prezent un domn care e sortit să moară... în cîteva minute.

Nu mai așteptă să vadă efectul vorbelor lui, ci se răsuci pe scaun, cu o mișcare rapidă ca saltul unui tigru. Căci nu era timp de pierdut. Cacealmaua lui putea fi dezvăluită în orice clipă și atunci tot spectacolul se sfîrșea într-un eșec ridicol. Glasul lui tună străbătînd spațiul care-l separa de o masă unde ședeau vreo 10—12 bărbați în uniformă :

— Domnul General Grall !

— Ce e ?

Apăru imediat ofițerul care trebuia să ducă la îndeplinire ordinul de execuție prin spînzurătoare. Păru uimit cînd văzu cine e.

Hedrock se minună observînd că urletul lui redusese întreaga sufragerie la tăcere. La toate mesele oamenii încetaseră să mai mănînce, își întrerupseseră conversațiile

particulare și-și ațintiseră privirile asupra mesei imperiale și asupra lui. Conștient de faptul că și-a sporit auditoriul, Hedrock își întări glasul, își încordă diafragma și rosti bubuitor întrebarea :

— Domnule General Grall, dacă ar fi să mori în clipa asta, care ar fi cauza ?

Bărbatul cu trăsături greoaie de la masa mai îndepărtată se ridică încet :

— Dar sînt perfect sănătos, mormăi el. Ce naiba tot spui ?

— Nu te supără inima ? insistă Hedrock.

— Cîtuși de puțin.

Hedrock își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare. Nu-și putea îngădui greșeli datorate unor poziții stîngace. Cu o mișcare abruptă ridică brațul și-l arătă cu degetul, mitocănește, pe general.

— Dumneata ești generalul Lister Grall, nu ?

— Așa este. Și acum, căpitane Hedrock, trebuie să spun că resping vehement această...

Dar Hedrock i-o reteză :

— Domnule General, te anunț cu regret că după registrele de la Arsenale, ești sortit să mori de un atac de cord chiar azi la ora unu și cincisprezece precis. În acest minut... în această secundă.

Acum nici nu mai putea fi vorba de a da înapoi. Cu o singură mișcare, bine sincronizată, Hedrock își îndoi degetul și-și schimbă poziția mîinii pentru a primi raza materializată pe un plan invizibil de inelul-pistol de pe deget.

Nu era un revolver de duzină, acest produs nevăzut, vrăjitoresc, ci unul dintr-o serie specială, care nu se vindea în magazine, nu era expus în vitrine și nici nu era folosit decît în cazuri extreme. Trăgea instantaneu pe o frecvență dincolo de limitele vederii oamenilor ; și întrucît mușchii inimii generalului fură prinși de această forță paralizantă, Hedrock își desfăcu palma strînsă. Pistolul invizibil se dematerializă.

În iadul care se stîrni imediat, Hedrock se duse pînă la jilțul-tron din capul mesei imperiale și se aplecă asupra împărătesei. Nu-și putu alunga un fior de admirație, căci femeia se dovedi absolut calmă, de o liniște pur și simplu anormală. Se prea poate să fi fost emotivă și senzuală, dar în momentele de adevărată tulburare, în ceasurile cu adevărat hotărîtoare, își dădea la iveală echi-

libral fundamental — moștenit de la dinastia Isher. Tocmai la această calitate a ei de înțelepciune totală făcuse el apel ; și iat-o acum, ca un giuvaer prețios strălucindu-i prin ochii verzi și calmi. În cele din urmă ea spuse :

— Presupun că-ți dai seama că, indirect și implicit, ai mărturisit totul cînd l-ai omorît pe generalul Grall.

Era prea înțelept ca să nege ceva în fața ființei supranaturale în care se prefăcuse ea în momentul acela, așa că răspunse :

— Am fost informat în privința condamnării la moarte precum și asupra persoanei care urma s-o execute.

— Va să zică recunoști ?

— Recunosc orice dorești atîta vreme cît vrei să înțelegi că țin foarte mult la interesele dumitale.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Un om al Arsenalelor, a cărui organizație mă combate la tot pasul, îmi vorbește de interesele mele ?

— Nu sînt, n-am fost niciodată și nici nu voi fi vreodată omul Arsenalelor, spuse cu hotărîre Hedrock.

Pe fața ei apăru o expresie de surprindere, după care spuse :

— Aproape că te cred. E ceva straniu, de pe altă lume în dumneata, ceva ce-mi rămîne să descopăr...

— Într-o bună zi am să-ți spun chiar eu, ți-o făgăduiesc.

— Pari mult prea sigur să n-am să pun pe altcineva să te spînzure.

— După cum am mai spus și înainte, Isherii nu se sinucid.

— Văd că bați mereu monedă pe aceeași temă — ambițiile dumitale imposibile. Dar n-are importanță. Am să te las să trăiești, însă deocamdată trebuie să părăsești palatul. Nu mă poți convinge că există o rază-spion multifuncțională.

— Chiar așa ?

— Se prea poate să fi avut voi un asemenea aparat care să spioneze palatul cînd aveam eu șaisprezece ani, dar de atunci am instalat pretutindeni ecrane protectoare. Acestea nu pot fi străbătute ori pătrunse decît de un aparat de comunicare bilateral. Cu alte cuvinte, ar trebui să existe și înăuntru un aparat corespunzător, nu numai afară.

— Ești foarte isteață.

— Cît despre pretenția că Arsenalele pot prevedea viitorul — continuă împărăteasa — dă-mi voie să te informez să și noi știm la fel de mult ca și Arsenalele despre călătoriile cosmice și despre limitele lor de netrecut. Principiului scrînciobului implicat în această chestiune este cunoscut foarte limpede, cu toate rezultatele sale mereu fatale. Dar încă odată, te rog nu ține seama de asta. Aș vrea să pleci pe două luni. S-ar putea să te rechem mai înainte, dar nimic nu e sigur. Între timp, poți transmite consiliului Arsenalului următorul mesaj: „Ceea ce am de gînd să fac nu lezează cîtuși de puțin Arsenalele. Jur pe onoarea mea."

Hedrock nu răspunse imediat, ci rămase cu privirea ațintită asupra ei. În cele din urmă spuse cu blîndețe:

— Voi face o declarație de mare importanță. Nu am nici cea mai mică idee de ceea ce faci sau ai de gînd să faci, dar de cînd nu mai ești copilă am observat un lucru. În toate acțiunile politice și economice majore te lași condusă de impulsuri conservatoare, N-o mai face. Vin schimbări mari. Lasă-le să vină! Nu te lupta împotriva lor, ci devansează-le! Adaugă noi lauri prestigiului și faimei numelui Isher.

— Îți mulțumesc pentru sfat, răspunse ea cu răceală.

Hedrock se înclină și zise:

— Aștept vești de la dumneata pînă-n două luni. La revedere.

Zumzetul conversațiilor reluate acum creștea în urma lui în timp ce se îndrepta spre suita de uși bogat ornate din capătul celălalt al încăperii. Ieși, iar apoi, cînd nu-l mai vedea nimeni, grăbi pasul. Ajunse la lifturi, păși grăbit în unul din ele și apăsă butonul expres pentru acoperiș. I se păru lung ureușul cu atît mai mult cu cît nervii lui erau la pămînt. Din minut în minut, din clipă în clipă, dispoziția ultimă a împărătesei putea să se schimbe.

Liftul se opri, ușa se deschise. Păși afară înainte de a observa plutonul de bărbați care-l așteptau. Îi ieșiră în întîmpinare în pas vioi și imediat îl înconjurară. Erau în civil, dar nu încăpea îndoială că sînt polițiști.

În clipa următoare unul dintre ei spuse:

— Căpitane Hedrock, ești arestat.

Stînd acolo pe acoperișul palatului și înfruntînd bărbații aceia — cam vreo douăzeci la număr — mintea lui, deprinsă mai ales cu victoriile, nu putu accepta înfrîngerea care plutea în aer. Erau destui oameni ca să reducă la zero orice rezistență pe care ar fi încercat s-o opună. Dar asta nu-l abătu de la țelul propus. Nu se poate ca împărăteasa să nu fi știut, cînd a dat ordine să fie interceptat, că ar fi putut trage numai concluzii negative și deci s-ar fi putut lupta din răsputeri. Trecuse deci vremea subtilităților, a nevinovăției și a istețimii. Vocea lui joasă de bariton rupse tăcerea.

— Ce doriți ?

Au existat momente mari din istoria lumii cînd un asemenea strigăt puternic rostit de glasul lui avusese drept efect scăderea bruscă a voinței de acțiune chiar și a unor bărbați mai vrednici decît cei aflați acum dinaintea lui. Dar de data asta nu avu un asemenea efect.

Hedrock rămase uimit. Mușchii lui, pregătiți din punct de vedere dinamic pentru fuga care ar fi trebuit să-l ducă printre rîndurile de adversari în timp ce ei rămîneau paralizați, i se încordară. Autoavionul ce i se păruse atît de aproape cu o clipă înainte, la mai puțin de zece metri, acum i se păru că se îndepărtează. Țelul lui de a ajunge acolo se prăbuși într-o înțelegere conștientă a situației lui disperate. Ce putea face un singur bărbat cu un singur pistol în fața a douăzeci de arme ? E drept că pistolul lui făcea parte din clasa Nelimitat, și ca toate armele Arsenalelor proiecta un semicerc defensiv în jurul celui ce-l mînuia, suficient pentru a contracara focul a opt arme obișnuite — dar pe de altă parte el nu subestimase niciodată capacitatea unei arme cu explozie radială.

Evaluarea mintală — rece și înțeleaptă — a situației sale luă sfîrșit cînd tînărul bine clădit care-l declarase arestat pași înainte din pluton și-i spuse sec :

— Nu faceți vreun gest necugetat, dommule Jones Arsenal. Ar fi mai bine să veniți calm cu noi.

— Jones, spuse Hedrock.

Șocul făcu acest cuvînt să răsune liniștit, aproape blînd. Șoc și ușurare. O clipă, prăpastia dintre presupunerea sa inițială și realitatea dovedită acum i se păru prea mare pentru a o sări fără vreun efort de voință supraomenesc. În secunda următoare își recăpătase stăpînirea de sine și eliminase deja încordarea. Privirea lui se îndreptă fulgerător către gărzile în uniforma palatului care stăteau la marginea grupului de oameni în civil și el îi apreciе drept spectatori interesați, mai degrabă decît participanți. Oftă, văzînd că fețele lor nu trădează nici un fel de suspiciune. Răspunse :

— Am să vin fără împotrivire.

Bărbații în civil se strînseră în jurul lui și-l duseră spre autoavion. Aparatul decolă răsucindu-se brusc pe o parte, datorită unei manevre pripite. Pierzîndu-și răsuflarea, Hedrock căzu pe scaunul de lîngă omul care-i dăduse parola Arsenalului pentru ziua respectivă. După vreun minut își recăpătă glasul, și spuse cu multă căldură :

— O faptă foarte bravă ! îndrăzneață și eficace aș putea spune, cu toate că mi-ați dat un șoc.

Rîse amintindu-și mai bine scena și era pe punctul de a continua, cînd îl izbi faptul că ascultătorul său nu zîmbise, ca o reacție de simpatie. Nervii lui Hedrock, deprinși cu o sensibilitate nefirească, analizară această mică discordanță. Spuse încet :

— Nu te superi dacă te-ntreb cum te numești.

— Peldy, răspunse sec necunoscutul.

— Și cine a avut ideea de a vă trimite încoace ?

— Consilierul Peter Cadron.

Hedrock încuviință din cap :

— Aha, înțeleg. S-a gîndit că dacă va trebui să lupt pentru a putea ajunge pe acoperiș, cînd ajung acolo o să am nevoie de ajutor.

— N-am nici o îndoială, spuse Peldy, că asta explică parțial lucrurile.

Era destul de rece acest tînăr, ceea ce-l neliniștea pe Hedrock. Privea cu un aer sumbru prin podeaua transparentă la scenele care se desfășurau dedesubt. Conformîndu-se regulilor referitoare la viteză, avionul se afunda tot mai adînc în oraș. Zgîrie-norii de două sute de etaje păreau să atingă partea inferioară a aparatului, în timp ce Hedrock se gîndi cu tristețe : „Te pomenești că mă suspectează. Nu e exclus. De fapt (și Hedrock zîmbi cu

o siguranță lipsită de orice umor) niciodată n-a fost nevoie de altceva decît ca unii dintre vrăjitorii mintali de la Arsenal să-și îndrepte toată atenția asupra cazului meu."

Deodată aceste gînduri îl deprimară, căci în pofida experienței lui îndelungate, de ani și ani de zile, acești supraoameni de la Arsenale, cu pregătirea lor specializată, i-o luaseră neiertător înainte în zece-douăsprezece domenii. Nu mai putea nici măcar să-și plănuiască propria lui protecție, deoarece tehnicile educative care le modelaseră creierele încă din copilărie erau inutile cînd le aplica minții lui, încărcată la culme de rămășițele confuze și dezordonate ale unor veacuri de integrare, înainte de inventarea tehnologiilor atît de primejdioase acum pentru el. Spiritul îi era împovărat de oboseala plictisitoare a nenumăraților săi ani de activitate. Tensiunea apăsătoare a scopului său transcendental, care-i cerea să ascundă tuturor oamenilor faptul că e nemuritor, deveni brusc insuportabilă. Într-un tîrziu, Hedrock se trezi cu un efort și întrebă :

— Unde mă duceți ?

— La hotel.

Hedrock chibzui : Hotelul Royal Ganela era comandamentul Făuritorilor de arme. Dacă era dus acolo, însemna că s-a întîmplat ceva grav. Se uită cum avionul se îndreptă ușurel către vasta terasă-grădină a hotelului, și mintea îi era supusă unor tensiuni deoarece își dădea seama că Arsenalele nu vor să rişte. Și nici *nu puteau* să rişte ! Însăși existența lor depindea de păstrarea cu grijă a secretelor. Dacă suspectau vreodată pe cineva care deținea anumite elemente fundamentale referitoare la organizația lor, cum era cazul lui, viața unui om simplu nu mai conta în fața siguranței tuturor, într-o lume necruțătoare.

Bineînțeles nu trebuia să uite de hotelul în sine. Hotelul Royal Ganela era vechi de aproape două sute de ani. Costase, dacă ținea el bine minte, 750 miliarde de bonuri de credit. Baza sa masivă se întinrea pe un întreg cartier. De la această parte inferioară se înălța în secțiuni din ce în ce mai mici, în formă de piramidă, finisate aerodinamic, după principiile arhitecturii în cascadă din epoca respectivă, tești-du-se la înălțimea de patru sute de metri într-un acoperiș-grădină lung de 240 metri și tot atît de lat, forma sa pătrată fiind ate-

nuată în mod abil prin efecte de iluzie și proiectare. Îl construise în amintirea unei femei remarcabile care fusese și ea împărăteasă Isher și în fiecare cameră instalase un dispozitiv care, acționat în mod corespunzător, oferea un mijloc vibrator de scăpare.

Din nefericire, întrumentul de acționare, prin care ar fi pornit acest dispozitiv, era unul dintre cele trei inele pe care le lăsase în palat. Hedrock se strîmbă de supărare în timp ce mergea împreună cu ceilalți bărbați de la avion către liftul cel mai apropiat. Și doar chibzuise cu multă grijă atunci, pînă se hotărîse să nu poarte la el decît inelul-pistol ca nu cumva să cadă vreo bănuială asupra acelor remarcabile mașini secrete ale Arsenalelor. Existau și alte inele prin panouri tainice răspîndite în tot hotelul, dar erau prea puține șanse ca un bărbat excortat de 20 de paznici spre secțiunea principală a clădirii ocupate de Comandamentul imperial al Făuritorilor de arme să mai aibă posibilitatea de a se abate din drum.

Reveria lui luă sfîrșit cînd se opri liftul. Bărbații care-l însoțeau îl purtară spre un coridor lat și-l opriră în fața unei uși pe care scria cu litere strălucitoare :

SOCIETATEA METEORIT
SEDIUL PRINCIPAL

Hedrock știa că această firmă este falsă doar pe jumătate. Giganticul trust minier era o firmă adevărată, care făcea afaceri cu metale și produse manufacturiere. De asemenea era o filială mai presus de orice bănuieli a Arsenalelor, colaterală țelurilor principale — afară doar de cazuri ca acestea, în care diferitele sale birouri slujeau drept fațadă pentru mascarea activităților neîntrerupte și nestînjenite ale lumii Arsenalelor.

Cînd Hedrock intră în marile birouri din față, un bărbat înalt și elegant, între două vîrste, ieșea pe o ușă

opacă la o distanță de vreo 15 m. Se recunoscură simultan. Bărbatul avu o clipă de șovăială, apoi înaintă spre el cu un zîmbet amical :

— Ei, domnule Hedrock, ce mai face împărăteasa ?

Hedrock îi zîmbi și el, dar destul de rece. Nu-i scăpase clipa de ezitare a marelui Negatist. Răspunse :

— Domnule Gonish, am bucuria să vă spun că e sănătoasă tun.

Edward Gonish rîse în cascadă .

— Mă tem că sînt mii de oameni care se întristează ori de cîte ori aud așa ceva. De exemplu, în momentul de față Consiliul se străduiește să-mi folosească pregătirea intuitivă pentru a urmări și a descoperi taina împărătesei. Eu studiez diagramele Pp ale personalităților potențiale, precum și a celor cunoscute. Datele de pornire sînt mizerabile, infinit mai puțin decît cele zece procente de care am nevoie. Deocamdată abia am ajuns la litera M și la niște concluzii cu totul provizorii. Dacă e vorba de o invenție, aș vorbi de călătoriile interstelare. Dar aceasta nu este o chestiune pe deplin intuitivă.

Hedrock se încruntă :

— Călătorie interstelară. La asta ea s-ar opune... Făcu o pauză apoi reveni apăsînd cuvintele : Bravo ! Dar cine-i inventatorul ?

Gonish rîse din nou

— Stai, stai, nu te grăbi. Mai trebuie să revizuiesc toate datele. Mi-am fixat atenția asupra unui savant numit Derd Kershaw, dacă te interesează.

Ochii zîmbitori deveniră brusc gravi. Negatistul se încruntă la Hedrock. Într-un tîrziu spuse cu îngrijorare : Ce naiba se întîmplă, Hedrock ? Ce-ai făcut ?

Ofițerul de poliție secretă, Peldy, păși repede înainte și interveni :

— Zău, domnule Gonish, deținutul nu poate...

Fața mîndră a Negatistului se întoarse cu răceală către tînăr :

— De-ajuns, mulțumesc. Dați-vă înapoi ca să nu auziți... Vreau să-i vorbesc între patru ochi domnului Hedrock.

Peldy se înclină servil :

— Vă rog să mă iertați domnule Gonish. Mi-am depășit atribuțiile.

Se dădu înapoi și le făcu semn oamenilor lui să se îndepărteze. Aceștia se înghesuiră ca într-un vîrtej și

puseră în șoaptă întrebări. Dar peste mai puțin de un minut Hedrock rămase singur cu Negatistul, șocul inițial atenuîndu-se într-o serie de vălurele mintale, dureroase. Deținut. Într-un fel, firește, știuse acest lucru, dar încercase să se considere doar un suspect și sperase că dacă se preface a nu recunoaște acest lucru, conducătorii Arsenalelor nu ar face neapărat publică chestiunea.

De fapt, acest stadiu rămăsese mult în urmă, dacă existase cumva cu adevărat. Suspiciunea depășea deja cercul central al Consiliului. E limpede că nisipul din clepsidra lui era pe sfîrșite.

Dar iată, Gonish vorbi din nou, cu iuteală :

— Partea cea mai rea este că au refuzat să mă asculte cînd le-am propus să mă lase să cercetez eu toată chestiunea în calitatea mea de Negatist. Asta e foarte prost. Îmi poți oferi vreo idee ?

Hedrock clătină din cap :

— Tot ce știu este că acum două ore se temeau să nu mă ucidă împărăteasa. De fapt au trimis un comando de salvare, dar pînă la urmă s-a dovedit că eram — și chiar sînt și acum — sub arest.

Capul lui Gonish, aflat mult mai sus decît al lui Hedrock, trăda o meditație intensă :

— Dacă ai reuși să-i mai amîni, măcar, într-un fel sau altul. Nu cunosc îndeajuns psihologiile individuale ale consilierilor, și nici amănunte asupra cazului în sine pentru a-ți oferi una din opiniile mele intuitive. Dar dacă ai izbuti să abați toată povestea pe linia unui proces cu mărturii și contra-mărturii, asta ar fi o victorie parțială. Sînt o echipă destul de infatuată, așa că să nu îngenunchezi în fața hotărîrii lor, de parcă ar veni de la Dumnezeu.

Tot cu aerul acela încruntat, se îndepărtă, către o ușă aflată ceva mai încolo și Hedrock își dădu seama că Peldy a pășit înainte.

— Poftiți pe aici, îi spuse tînărul. Consiliul vă va primi imediat.

— Cum ? întrebă Hedrock. Senzația de căldură pe care i-o stîrniseră planurile prietenoase ale Negatistului se stinse. Adică vrei să spui că se întrunește Consiliul în camera locală ?

Polițistul nu-i dădu nici un răspuns — de fapt nici nu se aștepta la vreun răspuns. Întrebarea aspră fusese pur retorică. Auzi, cică, să-i mai amîne ! Ținîndu-se cît

putea de țeapăn, îl urmă pe ofițerul din poliția secretă pînă la ușa camerei Consiliului.

Bărbații așezați în jurul mesei în formă de V ridicară ochii și-l priviră lung, scrutător, din clipa în care trecu pragul. Ușa se închise îndărătul lui, cu un pocnet slab, în timp ce el înainta spre masă. I se păru ciudată amintirea că doar cu doi ani mai înainte refuzase să candideze la un fotoliu din Consiliu. Consilierii erau oameni de toate vîrstele, de la președintele executiv Ancil Nare, un strălucit tînăr de 30 de ani, pînă la Bayd Roberts, cu părul alb, coliliu. Nu cunoștea toate figurile. Numără nasurile, gîndindu-se la ce-i spusese Negatistul : „Caută să abați povestea pe linia unui proces !" Asta însemna să-i silească să iasă de pe făgașul lor obișnuit și comod. Cînd termină numărătoarea se sperie pur și simplu. 30 ! Întregul consiliu al Făuritorilor de arme. Ce-ar fi putut ei să descopere în privința lui, ca să-i facă să vină cu toții aici ? Și-i închipui pe acești conducători la comandamentele lor mai îndepărtate sau mai apropiate, pe Marte, Venus ori pe acele Luni care aveau un reprezentant atît de înalt — *pretutindeni* consilieri care păseau pe transportoarele lor vibratoare și soseau instantaneu aici.

Și toate astea numai pentru el. Brusc îl copleși iarăși uimirea. Dar se stăpîni. Trăgîndu-și umerii înapoi, pe deplin conștient de valoarea impresionantă a capului său leonin și a înfățișării sale remarcabile, conștient și de generațiile de oameni ca aceștia care trăiseră și muriseră și trăiseră și muriseră, și muriseră și muriseră de la nașterea lui și pînă acum, Hedrock rupse tăcerea :

— Care-i acuzația ? întrebă el cît mai răsunător. Și în acele cuvinte puse puterea subtilă și magnifică a glasului său bine exersat, vasta lui experiență în tratarea tuturor tipurilor și grupurilor de ființe umane.

Cele două cuvinte rostite vibrant însemnau mult mai mult decît o simplă întrebare. Ele reprezentau expresia voinței și a hotărîrii, esența mîndriei și superiorității. Și erau la fel de primejdioase ca moartea. Ele acceptau pe deplin implicația că prezența lui în fața Consiliului era echivalentă cu o execuție. Ele erau menite să profite de o mare realitate fundamentală, împotrivirea firească, tradițională, a oamenilor foarte inteligenți la îndemnul de a distruge un alt om pe care-l recunoșteau ușor drept egalul lor. Aici, în fața lui se aflau inteligențele supreme.

Și cine altcineva din întregul univers ar fi putut să se simtă, să se creadă și să se arate superior, dacă nu *singurul nemuritor* născut din întregul neam mîndru ce locuia pămîntul.

Se produse un freamăt de-alungul strălucitoarei mese în V. Pe podeaua destul de lucioasă tălpile se frecară trădînd neliniștea. Fețele se întoarseră întrebătoare una către alta. În cele din urmă se ridică în picioare Peter Cadron:

— Mi s-a cerut, spuse el calm, să vorbesc în numele consiliului. Eu sînt cel de la care a pornit acuzația împotriva dumitale. Nu așteptă un răspuns, ci se întoarse încet cu fața către consilierii din jurul mesei. Continuă grav: Sînt sigur că toți cei de față au devenit conștienți în mod acut de personalitatea domnului Hedrock. E interesant de observat exact cum această manifestare fățișă a unei puteri pînă acum ascunse, verifică ceea ce am descoperit noi. Trebuie să-mi mărturisesc propria uimire față de vioiciunea acestei forțe.

— Asta mi se aplică și mie, întrerupse Deam Lealy, bărbatul cu fața greoaie. Pînă acum un minut l-am crezut pe Hedrock un tip rezervat și cu vorba blîndă. Dar acum deodată se vede strîns cu ușa și scoate văpăi.

— Nu încape îndoială, — spuse juvenilul Ancil Nare — că noi am descoperit ceva remarcabil. Ne vom strădui să obținem explicații complete.

Situația era deconcertantă. Toate acțiunile lui erau acum amplificate dincolo de intențiile lui inițiale, deformate de bănuiala că el nu ar fi ceea ce părea.

De fapt el nu le era superior acestor oameni într-o măsură mai mare decît erau ei unul mai bun decît altul. Conștiința faptului că e nemuritor conferise întotdeauna dinamism încrederii lui în sine. Și firește mai era acea dezvoltare cu adevărat supranormală, multiseculară a personalității lui, o manifestare electrică, anormală a nimbului, pe care nu-l putea suprima, dar întotdeauna — sau aproape — o ținuse în frîu printr-o înfățișare modestă. Dezvăluindu-i întreaga forță, atunci cînd oamenii o căutau, nu izbutise decît să-i facă să-l simtă străin de ei. Iată o reacție primejdioasă, care necesita o modificare imediată. Spuse:

— Bine, dar e ridicol. Acum un ceas mă aflam în cea mai gravă primejdie din toți anii îndelungați de cînd slujesc organizația noastră. Situația era atît de gravă încît

cred că aș putea spune cu mîna pe conștiință că nimeni altul n-ar fi scăpat cu viață. Și la cîteva minute după ce trec prin această încordare chinuitoare pentru nervi, mă trezesc arestat de prietenii mei sub o acuzație încă nedezvăluită. Dacă sînt supărat? Bineînțeles că sînt, dar ceea ce mă uimește în mod deosebit e prostia asta ciudată legată de personalitatea mea inumană. Adică vreți să spuneți că mă aflu aici în fața consiliului superior al Făuritorilor de arme sau lîngă un foc primitiv al băștinașilor unde vrăjitorii tribului răscoală demonii prin exorcisme? Cer să fiu tratat ca un om nu ca un monstru. Și acum repet: *Care e acuzația?*

Se lăsă tăcerea. Apoi Peter Cadron spuse:

— Vei afla asta la timpul potrivit. Dar mai întîi Domnule Hedrock, unde te-ai născut?

Așadar ajunseseră pînă acolo.

Nu simțea nici un pic de frică. Stătea acolo în picioare puțin trist, conștient de hazul faptului că cel mai bătrîn și mai stafidit dintre camarazii lui se întorsese în sfîrșit acasă cu gîndul de a rămîne în cuibul lui. Un răstimp îndelungat toate numele pe care le purtase alcătuiră în fața ochilor minții o imagine caleidoscopică. Cu cîtă grijă le alesese în vremurile de demult, dînd o atenție meticuloasă asonanței, ritmului și înfățișării grafice pe care o aveau cînd erau tipărite. Și pe urmă enervarea pe care i-o stîrneau denumirile răsunătoare îi stîrniseră o serie de reacții satirice: Petrofft, Dubrinch, Glinzer. Și faza aceasta fusese depășită pînă acum, de veacuri întregi, simple nume neîmpodobite de nici un fel de atribute cu adevărat încîntătoare îi distinseseră forma neschimbătoare. Era bineînțeles vorba și de faptul că fiecare nume purtat de el necesitase întotdeauna un loc de naștere și o grămadă de date relevante, treabă foarte obositoare. De asemenea era posibil să fi devenit mai neglijent.

Spuse:

— Doar aveți dosarul meu. M-am născut în Centralia, statele lacustre din inima țării.

— Dar văd că ți-a trebuit multă vreme pînă să răspunzi la întrebarea asta, lătră un consilier.

— Încercam să ghicesc ce se ascunde îndărătul acestei întrebări, zise cu răceală Hedrock.

Cadron spuse:

— Pe mama cum o chema?

Hedrock studie fața cu trăsături regulate a omului, începînd să se întrebe nedumerit ce vrea. Era greu de crezut că speră să-l încurce cu o întrebare atît de simplă. Răspunse :

— Delmyra Marlter

— A mai avut încă trei copii ?

Hedrock încuviință din cap.

— Cei doi frați ai mei și cu sora mea au murit înainte de a ajunge la majorat.

— Și cînd ți-au murit părinții ?

— Tata acum opt ani, mama acum șase ani.

Oricît de ciudat ar fi părut, răspunsul lui constitui o surpriză. O clipă îi veni greu să folosească acești termeni intimi pentru doi oameni agreabili între două vîrste pe care nu-i cunoscuse niciodată, dar despre care se silise să afle atîtea. Văzu că Peter Cadron zîmbește cu o satisfacție întunecată celorlalți consilieri.

Cadron spuse :

— Vedeți, domnilor, cu ce situație ne confruntăm : un om ale cărui rude au murit, nu mai are pe nimeni pe lume, iar cu mai puțin de zece ani în urmă, cînd toată familia lui era moartă, a intrat în organizația Arsenalelor pe căile obișnuite — și cu ajutorul unor talente considerate extraordinare chiar și atunci cînd noi nu știam cît de multe lucruri ne ascunde, s-a ridicat repede pînă la o poziție de mare încredere. Ulterior ne-a convins să-i sprijinim din toate punctele de vedere actuala lui aventură. Am fost de acord s-o facem, întrucît ne alarma ideea că împărăteasa ar putea să ne facă rău dacă nu este supravegheată mai îndeaproape decît înainte. Acum unul din factorii importanți ce trebuie luați în considerație în momentul de față este că e destul de îndoielnic dacă, în toată vasta noastră organizație, cu zeci de mii de oameni capabili, s-ar mai fi putut găsi măcar o altă persoană capabilă să susțină șase luni interesele împărătesei Innelda.

— Și chiar și acum, întrerupse Hedrock, tocmai a fost izgonită temporar din cercul ei. Și încheie sarcastic : Nu v-a interesat, dar aceasta este rezultatul agitației de azi de la palat. Perioada de care este vorba, dacă îmi îngăduiți să adaug această informație, este de două luni.

Peter Cadron îi făcu o plecăciune politicoasă, apoi se întoarse din nou către bărbații tăcuți din jurul mesei :

— Vă rog să rețineți acest element, în timp ce eu îl interoghez pe domnul Hedrock în privința studiilor sale. Ochii lui cenușii îl fixau necruțător pe Hedrock. Ei ? întrebă el.

— Mama, spuse Hedrock, fusese profesoară universitară. Mi-a dat educație în particular. După cum știți, aceasta este de secole întregi practica obișnuită printre oamenii înstăriți, factorul de control constînd în faptul că trebuie trecute periodic examene. Veți constata că odată cu cererea mea de angajare mi-am prezentat și certificatele de examene.

Pe fața lui Cadron reveni zîmbetul întunecat :

— O familie pe hîrtie, studiile pe hîrtie ; o întreagă istorie a vieții verificabilă numai prin documente.

Suna prost. Hedrock n-avea nevoie să se uite la fețele consilierilor ca să-și dea seama cît de prost stăteau lucrurile. Bineînțeles că de fapt erau inevitabile. Nu existase niciodată o alternativă. Ca să ai încredere într-o persoană în viață pentru a-ți dovedi ca martor identitatea, ar fi însemnat o adevărată sinucidere într-un moment de criză. Oamenii, indiferent cît de prietenoși ți se arătau, indiferent cît de bine i-ai fi plătit, tot puteau fi siliți să mărturisească adevărul. Dar nimeni nu putea să pună la îndoială în mod foarte serios un certificat emis legal. Refuza să creadă că sfetnicii așezați în jurul mesei ar fi încercat măcar să ghicească adevărul adevărat.

— Ia ascultați ! strigă el. Ce încercați să dovediți ? Dacă nu sînt Robert Hedrock, atunci cine sînt ?

Stoarse o clipă de satisfacție din expresia perplexă de pe fața lui Cadron.

— Tocmai asta încercăm să descoperim, se răsti într-un tîrziu acesta. Dar mai avem o întrebare : După ce s-au căsătorit părinții, mama dumitale n-a mai păstrat legăturile cu prietenele de la universitate sau cu alți foști colegi ?

Hedrock ezită, privind drept în ochii ca de oțel ai consilierului :

— Deci asta nu se potrivește, domnule Cadron ? zise el într-un tîrziu cu o voce aspră, încordată. Dar ai dreptate. Am locuit prin apartamente de bloc. Serviciul tatei ne silea să ne mutăm cam la șase luni odată. Mă îndoiesc că veți găsi pe cineva care să-și mai amintească dacă i-a cunoscut pe ei sau pe mine. De fapt duceam o viață de umbre.

Exista o subtilă victorie psihologică în faptul că-şi rostise singur acuzaţia, dar — Hedrock zîmbi fără veselie — dacă auzise vreodată o aluzie mai incriminantă, nu putea fi mai gravă decît aceasta. Îşi dădu seama că Peter Cadron vorbeşte.

— Recunoaşte, domnule Hedrock, că nu avem dovezi şi nici nu le căutăm. Arsenalele nu fac procese în sensul strict al cuvîntului. Ele dau doar sentinţe. Şi singurul criteriu este întotdeauna nu atît dovada vinovăţiei cît îndoiala în privinţa nevinovăţiei. Dacă nu te-ai fi ridicat la o poziţie atît de înaltă în cadrul Arsenalelor, pedeapsa ar fi foarte simplă. Ai fi fost condamnat la amnezie şi eliberat din funcţie. Dar aşa cum stau lucrurile, ştii prea multe despre noi şi deci pedeapsa trebuie să fie foarte severă. Ştii bine că, în situaţia noastră, nu putem proceda altminteri. Din fericire, pentru liniştea noastră sufletească, avem şi altceva în afară de îndoieli. E oare posibil să mai ai de adăugat ceva la ceea ce s-a întîmplat deja ?

— Nimic, spuse Hedrock.

Rămase foarte liniştit, lăsîndu-şi mintea să evalueze situaţia. Acest gen de adaptare era aproape instinctiv, dar îndărătul ei se afla acea putere de sintetizare e experienţei care recunoştea importanţa posibilă a fiecărei faze din circumstanţele lui imediate. Într-un fel, trebuia să ia el iniţiativa. Vedea duşumeaua, pereţii, panoul din dreapta lui — şi se opri cu o ironie amară. Iniţial, prin manevre secrete, convinsese Societatea Meteor să-şi instaleze birourile aproape de acoperişul Hotelului Royal Ganela pentru că i se păruse că sediul secret al oraşului imperial ar fi mai în siguranţă într-o clădire de a lui, decît în oricare alt loc. Dar pentru propria lui protecţie pusese să se îndepărteze din partea de clădire ocupată de Societate, toate acele inele activatoare şi dispozitive vibratoare de care avea acum o nevoie atît de disperată. Dacă n-ar fi luat această precauţie, acum ar fi existat un inel chiar îndărătul panoului aceluia.

Peter Cadron vorbea. În sfîrşit dădea glas acuzaţiei. La început i-a fost greu lui Hedrock să acorde atenţie cuvintelor individului. I se părea că se agită prin aer fără să-i pătrundă în urechi. Sau poate era el prea agitat, prea conştient de propriile sale nevoi. Era ceva în legătură cu trimiterea forţei de salvare şi totodată de sarcina încredinţată psihologilor de a fixa momentul exact al debarcării pe baza declaraţiei lui Hedrock că problema nu

va fi dată în vileag de către împărăteasă în cursul prînzului. Firește că ajungînd la o concluzie, psihologii făcuseră un examen rapid, dar atent, al fișei lui psihologice. Tocmai această cercetare scosese la iveală un lucru extraordinar.

Peter Cadron făcu o pauză. Rămase cu ochii țintă la fața lui Hedrock și o clipă făcu impresia că cercetează adînc trăsăturile lui pentru a obține unele informații secrete. Termină cu fraze greoaie, apăsînd fiecare cuvînt:

— A existat o diferență între curajul tău în acțiune și coeficientul Pp al curajului tău potențial. După acest coeficient ar rezulta că nici prin cap nu ți-ar fi trecut să rămîi la dejunul acela primejdios de la palat.

Cadron se opri și Hedrock îl aștepta să termine. Secundele treceau și deodată îl surprinse vederea zecilor de oameni care ședeau aplecați înainte, încordați la maximum, cu ochii ațintiți asupra lui. Îi așteptau reacția. Deci totul se sfîrșise. Aceasta era acuzația. Apoi, o clipă, se simți mîntuit. Păi, dar era ridicol! Visul ceda însă în fața realității prezenței celor treizeci de consilieri. N-ar fi fost ei acolo, îmbrăcați în ținuta oficială de judecători, dacă n-ar fi fost amenințată vreo latură fundamentală a apărării Arsenalelor.

Tehnica de înregistrare a coeficientului Pp! Hedrock încercă să se concentreze pentru a-și aminti ce auzise despre această mașină. Era una dintre invențiile originale de acum cîteva mii de ani. La început fusese asemănătoare cu Instituția Imperială Lambeth pentru Controlul Mintal. Din cînd în cînd i se mai aduseseră îmbunătățiri, i se lărgise sfera de atribuții, capacitatea de evaluare a inteligenței, stabilitatea emoțională și alte lucruri dintr-astea. Dar lucrul nu-l îngrijorase niciodată, dată fiind capacitatea lui parțială de a-și controla propria minte. În momentul supunerii la examen încercase pur și simplu să-și sincronizeze atributele intelectuale cu caracterul ce și-l stabilise ca cel mai potrivit pentru scopurile urmărite de el în rîndurile Făuritorilor de arme.

Hedrock se scutură ca un cerb încolțit. Nici în ruptul capului nu voia să creadă că au vreo acuzație serioasă împotriva lui.

— Deci — zise el și glasul îi sună aspru chiar lui — deci sînt cu cinci la sută mai vitează decît ar trebui să fiu. Nu cred. Bravura e chestie de împrejurări. Și un laș devine leu dacă e stimulat corespunzător.

În ciuda voinței lui, glasul îi deveni tot mai puternic. O parte din înflăcărarea convingerilor lui, precum și temerile lui sumbre, i-l făcură mai profund.

— Voi, aceștia, îi repezi el, nu păreți să fiți conștienți de ceea ce se întîmplă. Nu e vorba de capriciul aiurit al vreunui conducător plictisit. Împărăteasa este o personalitate matură în toate înțelesurile acestor cuvinte, cu excepția celor minore, și nu trebuie să uităm niciodată că intrăm în cea de a cincea perioadă de domnie a casei Isher. Din oră în oră s-ar putea să erupă evenimente majore din substraturile neliniștei omenești. Douăzeci de miliarde de minți sînt active, agitate, rebele. Dincolo de orizontul apropiat se află noi frontiere ale științei și ale relațiilor dintre oameni. De undeva din această masă haotică va ieși cea de a cincea criză de proporții cosmice din istoria civilizației Isher. Numai un nou eveniment de nivel înalt o va putea aduce pe împărăteasă la întreprinderea unei acțiuni atît de susținute și de imperioase în acest stadiu al carierei ei. A spus că în două luni o să mă recheme și a sugerat că aceasta s-ar putea întîmpla chiar și mai devreme. Și va fi mai devreme! Impresia mea, pe care n-o pot sublinia îndeajuns, este că vom avea noroc dacă vom dispune de două zile, iar limita maximă este de două săptămîni.

Între timp se stîrnise. Văzu că Peter Cadron dă să vorbească, dar continuă cu și mai mult elan, fără să-l bage în seamă. Glasul lui umplu încăperea:

— Toate trupele disponibile ale Arsenalelor trebuie concentrate în orașul imperial. Fiecare stradă trebuie să fie păzită de un observator. Flota ar trebui mobilizată la o distanță convenabilă pentru a ține orașul sub tirul ei. Toate acestea trebuie să fie în stare operativă permanentă. Și cînd colo, eu ce găsesc? Făcu o pauză și apoi încheie cu o severitate usturătoare: Puternicul consiliu al Arsenalelor își irosește timpul cu niște discuții neclare întrebîndu-se dacă un om ar fi trebuit sau nu să fie atît de brav cît s-a dovedit.

Încheie, vag conștient că nu a izbutit să-i influențeze. Membrii consiliului, ședeau fără un zîmbet, cu fețele împietrite. Cadron întrerupse calm tăcerea:

— Diferența este de șaptezeci și cinci la sută, nu de cinci. E vorba de multă bravură și o vom discuta acum pe scurt.

Hedrock oftă, recunoscîndu-se înfrînt. Și se simți mai bine. Indirect, își dădu seama de ce. Contrar oricărei

rațiuni, avusese în el speranță. Acum nu mai avea. Înfrunta criza, produsul unei forțe științifice pe care crezuse că o poate stăpîni. Dar nu era așa. Devenise încă un element al unui tipar întreg de tehnici de o exactitate superbă care căscaseră o prăpastie tot mai mare între amenințarea lor clară față de persoana lui și capacitatea sa de contracarare. Încercările lui de a-i convinge fură înfrînte. Viața lui depindea acum de unele evenimente care aveau să se producă de la un moment la altul. Ascultă cu atenție cînd Cadron luă din nou cuvîntul :

— Te asigur, Domnule Hedrock — spuse el cu sinceritate potolită — că toți sîntem stînjeniți de datoria care ne incumbă. Dar dovezile sînt necruțătoare. Iată ce s-a întîmplat : Cînd au descoperit psihologii această variație, s-au implementat pe mașina Pp două configurații cerebro-geometrice. Una a folosit drept bază vechea înregistrare a minții dumitale, cealaltă a ținut seamă de un spor de 75 la sută înregistrat de toate funcțiunile minții dumitale, TOATE FUNCȚIUNILE, repet, nu numai curajul. Printre altele, aceasta ți-a ridicat Coeficientul de inteligență la cifra uluitoare de 287.

Hedrock răspunse :

— Dumneata spui toate funcțiunile. Inclusiv idealismul și altruismul, presupun ?

Văzu că oamenii îl privesc stînjeniți. Cadron îi spuse :

— Domnule Hedrock, un om cu atîta altruism ar privi Arsenalele pur și simplu ca un singur factor dintr-un joc mai amplu. Arsenalele nu-și pot permite să fie atît de mărinimoase. Dar permite-mi să merg mai departe. În ambele configurații cerebro-geometrice de care am pomenit, aceea complicată a împărătesei s-a întreținut mecanic în matrice și întrucît viteza era un element esențial, influența posibilă a altor minți asupra situației s-a redus la o constantă de înalt nivel, modificată de o variabilă simplă, oscilantă...

Împotriva voinței lui, Hedrock a constatat că e din ce în ce mai absorbit. Convingerea lui că ar trebui să-i întrerupă ori de cîte ori era prudent din punct de vedere psihologic, ceda în fața fascinației crescînde a detaliilor unei ființe care în atît de mare măsură îi depășiseră pînă și capacitatea de a o înțelege. Graficele unităților cerebrale și afective, construcții matematice ciudate ale căror rădăcini se înfigeau adînc în impulsu-

rile obscure ale minții și trupului. Asculta și urmărea cu atenție, în timp ce Cadron continua cu discursul său de condamnare :

— După cum am mai spus, problema era să ne asigurăm că echipa de salvare nu ajunge la palat nici prea devreme, nici prea tîrziu. S-a constatat că diagrama bazată pe vechiul dumitale Pp dovedea că nu vei părăsi viu palatul, dacă nu intervine în favoarea dumitale o Necunoscută de gradul trei. Această configurație a fost abandonată imediat. Știința nu poate ține seamă de eventualele miracole. Cea de a doua proiecție s-a concentrat asupra orei 1,40 p.m., cu o posibilitate de eroare concentrică de 4 minute. Așadar aterizarea s-a efectuat la 1,35, acreditivele imperiale false au fost aceptate în două minute. La 1,39 ai ieșit din lift. Vei fi, bănuiesc, de acord că dovezile sînt concludente.

Era un adevărat coșmar. Toți anii aceștia cît trăise și plănuise lucrurile, făurind cu grijă structura speranțelor lui, de fapt își încredințase soarta mașinii Pp, poate cea mai mare invenție făcută vreodată în domeniul minții omenești. Absent, Hedrock simți totuși că unul dintre consilieri, — nu Cadron ci un omuleț cărunt — spunea :

— Dat fiind faptul că nu era un caz penal în sensul obișnuit al termenului, și în special datorită serviciilor aduse de Hedrock în trecut, cred că are dreptul la asigurările noastre că luăm foarte în serios acțiunile împărătesei. Pentru informarea dumitale, tinere, personalul nostru de aici a fost mărit de cinci ori. Poate că fiind dumneata însuți îngrijorat în momentul respectiv, n-ai observat că liftul de la aeroport a coborît mult mai jos decît de obicei pentru a ajunge aici. Am mai preluat încă șapte etaje ale hotelului și organizația noastră funcționează neîncetat. Din nefericire, trebuie să fiu de acord cu domnul Cadron. Arsenalele, fiind ceea ce sînt, trebuie să trateze cazuri ca al dumitale cu o grabă necruțătoare. Mă văd silit să cad de acord că moartea este singura sentință posibilă.

De jur împrejurul mesei se văzură capete aplecîndu-se aprobator și se auziră glasuri care murmurau :

— Da, moartea... moartea... moartea imediată.

— O clipă vă rog ! răsună glasul lui Hedrock mult mai clar definit decît aglomerația aceea de vorbe potolite. Ați spus că această sală de consiliu se află acum într-o

parte o hotelului care nu era ocupată anterior de corporația Meteor ?

Se uitară cu toții la el fără să înțeleagă, în timp ce, nemaiașteptînd răspunsul lor, se repezi drept la panoul ornamental de la dreapta lui, pe peretele cu o strălucire întunecată. Era mai simplu chiar decît se așteptase în nădejdiile lui cele mai iraționale. Nimeni nu-l opri ; nimeni nu scoase măcar un pistol. Ajungînd la panou, își îndreptă degetele, potrivindu-le exact în locurile speciale din panou, le răsuci și inelul alunecă din lăcașul său ascuns pe degetul lui arătător. Cu o singură mișcare continuă, sincronizată, îi dirijă focul verde pal asupra mecanismului vibrator — și păși pe transportor.

Nu mai pierdu vreme să cerceteze încăperea în care se trezi, căci îi era binecunoscută. Se afla într-o pivniță la 4 000 de kilometri depărtare de orașul imperial, plină de mașini care pulsau încet și de instrumente strălucitoare. Mîna i se strînse pe un întrerupător din perete. Se auzi un șuier de energie în timp ce-l împinse pînă la capăt. Și apoi în minte i se formă fulgerător imaginea tuturor inelelor și mecanismelor din hotelul Royal Ganela, în curs de descompunere. Își îndepliniseră misiunea. Tot ce putuse spera pînă atunci să facă fusese o fugă de la Arsenale. Se întoarse și ieși pe o ușă ; apoi, în ultima clipă văzu pericolul de moarte și încercă să sară înapoi.

Prea tîrziu însă. Monstrul de șase metri înălțime se năpusti asupra lui. Labele lui ca niște baroase îl aruncară învîrtindu-se de-a lungul unui perete, ametit, conștient doar pe jumătate și cu un gol în stomac. Încercă să se miște, să se ridice — și văzu giganticul șobolan alb repezindu-se către el, cu dinții mari rînjiți, gata pentru atac.

patru

Hedrock aștepta cu încordare crîncenă pînă în ultimul moment cînd mai putea interveni. Apoi vocea lui bubuitoare umplu camera cu ecourile ei amenințătoare. Se

auzi un chițăit puternic cînd șobolanul se trase într-o parte spre celălalt capăt al încăperii. Se ghemui acolo și Hedrock văzu că mișcările violente ale animalului trădează deja accelerarea proceselor vitale. Încet, începu să se răsucească pe o parte. Ochii sticloși îl străpungeau parcă pe Hedrock în timp ce acesta se trăgea clătinîndu-se afară din țarcul șobolanului, îndreptîndu-se spre suita de întrerupătoare ale curentului electric. Animalul nu se străduia să-l urmărească; peste o clipă Hedrock izbutise deja să tragă pîrghia ce furniza energia corespunzătoare proporției dușmanului.

Mai încet de data aceasta, se întoarse în încăperea principală. Observase deja unde fusese spart zidul, dar nu se opri să cerceteze spărtura. Îi trebui o jumătate de minut ca să găsească jivina, acum cînd nu mai era amplificată artificial. Dar în cele din urmă găsi cei 15 cm. strălucitori de alb murdar, ascunși sub un scaun zdrobit. Mai trăia încă, un șobolan bătrîn de tot. Se răsuci cu o mișcare moale în timp ce-l ridică și-l duse în cușca șobolanilor aflată în laboratorul de dincolo. Sentimentul care-l copleși avea prea puțin de-a face cu jivina nenorocită pe care o introducea în mașina lui de colectare a datelor. Era vorba de milă, dar pe scară mare, nu pentru vreun individ. Avea compasiune pentru toate vietățile. Deodată se simți singur într-o lume în care oamenii și lucrurile trăiau și mureau cu o rapiditate sfîșietoare, umbre efemere care clipeau în lumina puternică a soarelui, și apoi se estompau și dispăreau definitiv.

Cu un efort, își alungă dispoziția aceea neagră și, îndepărtîndu-se de mașina de culegere a datelor, se duse să cerceteze cușca șobolanilor. Cele patru familii de rozătoare o duceau minunat. Fiecare avea acum o nouă liotă de pui și judecînd după mărimea lor deduse că s-au născut după ce fusese întrerupt procesul mecanic de către șobolanul care scăpase afară.

I-ar fi luat prea mult timp să repare spărtura din marele țarc metalic, dar procesul fu reluat cu precizie automată, din clipa în care readuse întrerupătoarele în poziția lor inițială. Era un proces cum nu se poate mai simplu. Începuse cu un mileniu înainte, prin introducerea unei duzini de șobolani (6 masculi și 6 femele) în fiecare dintre cele patru cuști special construite. Hrana le era adusă la intervale regulate. Cuștile erau ținute curate printr-un mecanism ingenios. Natura avea și ea meto-

dele ei automate și tot la intervale regulate apăreau și creșteau tineri, sporind greutatea balanțelor care comandau astfel cantități suplimentare de mîncare. De îndată ce greutatea șobolanilor de pe podeaua custii ajungea la o anumită gradație, se deschidea o ușiță și mai devreme sau mai tîrziu intra un șobolan pe coridorul îngust de dincolo. Ușa se închidea îndărătul lui și nu se mai deschidea nici o altă ușită de la vreuna din cele patru custi pînă cînd nu se termina prima porție. La capătul celălalt al coridorului era momeala, înăuntrul căreia se afla un minuscul amplificator al Arsenalelor. Odată înghițit, acest amplificator se încălzea de la temperatura corpului șobolanului și declanșa un releu care deschidea ușița spre un țarc lung, lat și înalt de 12 metri. De asemenea punea în mișcare podeaua micului coridor. Fie că-i plăcea, fie că nu, șobolanul era izgonit de îndată în libertate. Și ușița aceea se închidea, blocîndu-i întoarcerea.

Altă hrană din centrul încăperii activa energia care declanșa amplificatorul. Șobolanul amplificat printr-un proces de mărire devenea un monstru de 6 metri, ale cărui funcții vitale se accelerau aproape direct proporțional cu diferența de mărime. În această lume a vieții accelerate, moartea venea foarte repede, și în timp ce cadavrul se răcea pînă la o anumită temperatură, energia de amplificare era tăiată, pardoseala se înclina și trupul alb aluneca pe o bandă transportoare către mașina de colectat date, de unde era aruncat într-o baie de raze care-l dezintegra.

Apoi procesul se repeta. Se repeta, se repeta, se repeta la infinit. Se repeta de un mileniu ; iar scopul lui era uluitor. Undeva pe parcurs, razele măritoare ale vibratorului îi făceau intenționat unui șobolan ceea ce-i făcuseră accidental lui Hedrock cu 55 de secole în urmă. Un șobolan devenea nemuritor și-i oferea un subiect neprețuit pentru experiențe. Într-o bună zi, dacă cercetările lui erau încununate de succes, toți oamenii aveau să fie nemuritori.

Fișa cu datele șobolanului care fusese gata să-l ucidă ieși din rastelul „special". Mai erau încă trei fișe împreună cu ea, iar calitatea lor specială consta în funcționarea unui organ și după moarte. Cu multă vreme în urmă exploatase pînă la epuizare întîmplări similare. Cea de-a patra fișă îl tulbură pe Hedrock. Șobolanul

care-l atacase trăise echivalentul a 95 de ani. Nici nu e de mirare că avusese timp să facă spărtura. Probabil trăise cîteva ceasuri ca uriaș.

Se liniști pentru că... pentru că nu putea cerceta acum în amănunt chestiunea. Șobolanul ar fi fost aruncat nu în dizolvant, ci în conservantul în care mai erau și alte elemente speciale, ca să fie examinat la o dată ulterioară. În momentul acesta erau alte lucruri de făcut, de o importanță vitală, afectînd existența rasei umane ; iar el care lucra atît de intens pentru viitor nu lăsase niciodată ca în momente decisive probabilitatea să interfereze cu actualitatea.

Avea multe lucruri de făcut înainte de a putea Consiliul Arsenalelor să-i anuleze complet poziția și puterea pe care le deținea el în Arsenale. Repede de tot, Hedrock își îmbrăcă hainele „de lucru" și păși într-un transportor.

Acesta îl duse într-una din încăperile secrete ale Orașului Imperial. Uitîndu-se la ceas, văzu că trecuseră zece minute de la evadarea lui din Hotelul Royal Ganela. Putea fără teamă să presupună că zecile de mii de membri ai Arsenalelor n-au putut încă să fie anunțați că el e socotit trădător. Se așeză în fața ecranului din apartament și chemă centrul de informații al Arsenalelor.

— Aici Hedrock, spuse el cînd îi răspunse o operatoare. Dă-mi te rog adresa lui Derd Kershaw.

— Da, domnule Hedrock.

Reacția a fost rapidă și politicoasă, fără nici un semn că numele său este supus acum anatemei în cadrul Arsenalelor. Urmă o pauză și apoi auzi la celălalt capăt al firului declicul obișnuit.

Un alt glas de femeie :

— Am aici dosarul Domnului Kershaw, domnule. Vreți să vi-l trimit sau să vi-l citesc ?

— Ține-l în fața aparatului și voi copia informațiile care-mi trebuie, zise Hedrock.

Pe ecran îi apăru imaginea unui dosar. Notă adresa cea mai recentă a lui Kershaw : „Clădirea Mică Trellis 1874". Restul paginii întîi era consacrat adreselor anterioare ale lui Kershaw și informațiilor referitoare la locul și data nașterii, ascendență și educația din copilărie.

Pe colțul din dreapta jos al paginii era ștanțată o stea de aur. Acesta era semnul Arsenalelor pentru persoanele încununate cu o distincție și arăta că savanții de acolo

îl consideră pe Derd Kershaw unul dintre cei mai mari specialiști din domeniul său, al fizicii.

— E în regulă, zise Hedrock. Pagina următoare vă rog.

Dosarul — mai bine zis foița metalică, de cîteva ori mai subțire decît o hîrtie de aceeași greutate — dispăru și apoi reapăru pagina a doua care prelua povestea vieții lui Kershaw de unde o lăsase prima. Activitatea ca elev, ca student la colegiu, aprecieri asupra caracterului și inteligenței, primele realizări și în sfîrșit listele de descoperiri și invenții științifice.

Hedrock nu se opri să citească lista descoperirilor lui Kershaw. Putea verifica ulterior detaliile. Îi obținuse numele de la negatistul Edward Gonish și acesta era un noroc pe care nu trebuia să-l piardă acum acționînd prea lent. Datorită acelei întîlniri întîmplătoare deținea informații în privința cărora nimeni altcineva nu făcea nimic, bănuia el (și avea temeiuri s-o facă). Era adevărat că Gonish nu-și considera completă intuiția în privința lui Kershaw și a călătoriilor interstelare. Dar cuvintele lui ofereau o bază de lucru. Ca atare, încă o oră sau chiar mai mult Robert Hedrock putea urmări firul respectiv fără amestecul Arsenalelor.

— Treceți, vă rog, la ultima pagină, zise el repede. Pagina apăru pe ecran. Hedrock parcurse în grabă lista numelor de pe dreapta — adică ale persoanelor care folosiseră mai de curînd dosarul. Erau doar două : Edward Gonish și, dedesubt, Dan Neelan. Se uită lung la cel de al doilea nume și observă un amănunt care în mod normal mult, Robert Hedrock putea urmări firul respectiv marcase un simbol minuscul. Acesta indica folosirea dosarului de către negatist și returnarea lui ulterioară în fișier. După numele Neelan nu exista un asemenea simbol. Imediat întrebă :

— Cine e Neelan și cînd a folosit acest dosar.

Fata îi răspunse calm :

— Cererea domnului Neelan n-a fost îndeplinită, domnule. Cînd ați cerut dumneavoastră dosarul noi l-am retras din secțiunea respectivă și l-am transferat aici. Numai o clipă, vă rog. Vă dau legătura cu operatoarea de acolo.

Fata vorbi cu o persoană invizibilă lui Hedrock, care nu auzi nici conversația. Urmă o pauză și apoi pe ecran apăru chipul altei fete, noua operatoare care încuviință din cap cînd înțelese solicitarea lui :

— Domnul Neelan, spuse ea, așteaptă în clipa aceasta la Arsenalul de pe bulevardul Linwood. S-a interesat mai întîi de fratele său Gil Neelan care s-ar părea că a dispărut acum vreun an. Cînd i-am spus că ultima adresă cunoscută a fratelui său este aceeași ca a lui Derd Kershaw, mi-a cerut informații despre acesta. Tocmai le căutam cînd mi-a parvenit solicitarea Dv., care avea prioritate superioară.

Hedrock spuse :

— Deci Neelan mai așteaptă la Arsenalul Linwood ?

— Da.

— Rețineți-l pînă ajung și eu acolo. Nu am posibilitatea să folosesc un transportor, așa că-mi va lua vreo 15 minute.

— O să-i dăm mai încet informațiile cerute, răspunse fata.

— Vă mulțumesc, zise Hedrock și întrerupse legătura.

Cu mult regret, dar în mare grabă, Hedrock își scoase costumul „de lucru". Ținîndu-l în mînă trecu înapoi prin transportor în laborator și reveni în apartament. Se îmbrăcă într-un costum obișnuit de stofă și se îndreptă spre acoperișul blocului, deschizînd hangarul unde avea un mic auto-avion particular.

Era un model pe care nu-l mai folosise de mulți ani, așa că trecură minute prețioase pînă verifică motorul și manșele. În aer avu timp să treacă în revistă ceea ce făcuse. Ce-l tulbura cel mai mult era abandonarea costumului „de lucru". Și totuși n-avusese altă posibilitate. Costumul, care funcționa pe aceleași principii energetice ca și „materialul" din care era făcut un Arsenal, era destul de mare pentru a stîrni o tulburare energetică în orice parte a Arsenalului și la rîndul lui era ușor afectat de către Arsenal. Nici asta n-ar fi contat prea mult în sine. Dar tulburarea era periculoasă cînd se producea în preajma pielii. Era posibil să-l poarte fără efecte negative într-un atelier de pistoale cu energie și dispozitive inelare de la Arsenal, dar un costum „de lucru" era nepractic prin mărimea lui. Și ar mai fi fost și alt aspect nefericit legat de purtarea unui asemenea costum într-un Arsenal. Introdusese în el aspecte și inventii necunoscute Făuritorilor de arme. Posibilitatea ca unele dintre aceste descoperiri secrete să fie analizate de către instrumentele detectoare constituia în sine un motiv suficient pentru a depune costumul într-un loc sigur.

Cînd se apropie de Arsenalul Linwood nu văzu nici un semn al vreunei activități neobișnuite. Autoavionul lui era echipat cu detectori extrem de sensibili și dacă ar fi existat vreo navă de război a Arsenalelor plutind nevăzută prin negurile albăstrui, pe undeva pe deasupra orașului, detectoarele ar fi descoperit-o. Ca atare, socoti că ar avea un răgaz de circa cinci minute, ținînd seama de accelerarea și decelerarea unei nave cosmice în atmosferă, aproape de suprafața pămîntului.

Hedrock își coborî aparatul lîngă arsenal și se uită la ceas. Trecuseră 23 de minute de cînd întrerupsese comunicarea prin ecranul electric cu centrul de informație al Arsenalelor. Și asta însemna că acum se împliniseră trei sferturi de oră de la fuga lui din sala de consiliu a Făuritorilor de arme. Avertismentele împotriva lui se răspîndeau probabil pînă departe prin această vastă organizație. Avea să sosească timpul cînd pînă și funcționarii din atelierul unde se afla acum aveau să fie la curent. Deci trebuia să acționeze în oarecare grabă. Și totuși, în ciuda necesității unei acțiuni rapide, Hedrock coborî fără grabă din autoavion și mai zăbovi pentru o cercetare mai atentă a atelierului. Deasupra lui strălucea afișul obișnuit :

ARME DE CALITATE
DREPTUL DE A CUMPĂRA ARME ESTE
DREPTUL LA LIBERTATE

Ca și toate celelalte firme și afișe licăritoare era făcut în așa fel încît să te urmărească în timp ce mergeai, pentru a fi citit din toate unghiurile. Era o iluzie obișnuită pentru arterele mari de circulație, și totuși cîteva sute de asemenea firme și afișe puteau alcătui un spectacol atît de uluitor încît se știa că oamenii se intoxicaseră de lumină din cauza unor asemenea spectacole care-ți luau ochii, așa că, după cum se știa, mulți oameni făcuseră o adevărată intoxicație la lumină. Era o experiență agreabilă, cu culori și senzația de plutire în aer, și fără efecte ulterioare periculoase. De fapt, existau

și pilule pe care le puteai lua pentru a-ți readuce repede la normal centrii vederii.

Atelierul se afla într-o poiană cu vegetație verde. Alcătuia un tablou idilic și odihnitor în decorul său ca o grădină. Totul părea perfect normal, ca și pe vremuri. Apropiindu-se văzu că afișul din vitrină era același din totdeauna. Literele erau mai mici decît cele de pe afișul exterior, dar cuvintele erau la fel de pozitive :

CELE MAI EFICACE ARME ENERGETICE DIN ÎNTREGUL UNIVERS CUNOSCUT

Hedrock știa că așa este. Se uită la întregul Arsenal strălucitor de revolvere și carabine și îl șocă o clipă faptul că trecuseră mai bine de o sută de ani de cînd nu mai vizitase un arsenal. Atelierul în sine devenea mai interesant decît ar fi fost altfel. Își dădu brusc seama ce organizație minunată o constituie Făuritorii de arme, cu arsenalele lor din zeci de mii de orașe de pe tot cuprinsul vastului Imperiu Isher, o opoziție la tiranie — independentă, indestructibilă, altruistă, dar scoasă în afara legii. Uneori aproape că-ți venea greu să crezi că fiecare atelier este un fort de necucerit și că guvernele trecute ale Imperiului Isher făcuseră încercări serioase — și chiar sîngeroase — de a distruge această organizație.

Hedrock merse repede către ușă. N-o putu deschide, deși trase tare de ea. O lăsă în pace și se uită mirat la ea. Pe urmă își dădu seama ce s-a întîmplat : ușa avînd o aparatură sensibilă îl condamna ca pe un intrus pentru că suprafața creierului său era agitată de nenumărate gînduri stîrnite de acțiunea întreprinsă împotriva lui de Consiliul Arsenalelor. Ușa se deschidea automat cu ajutorul gîndurilor bune, dar nici un dușman al Arsenalelor, nici un slujitor al împărătesei nu fusese primit vreodată, gîndurile rele respingîndu-i de la sine.

Închise ochii și-și îngădui să se destindă, să lase creierul să i se golească de toate gîndurile și toată încordarea din ultimul ceas. Apoi încercă din nou ușa.

Se deschise ușor, ca o floare care-și desface petalele, dar mai repede. Parcă nici nu avea greutate, așa o sim-

ţeau degetele lui, ca o structură delicată şi lipsită de substanţă, într-un mod aproape supranatural şi cînd păşi prin deschizătură simţi această structură în jurul călcîielor sale — dar fără a i le atinge — şi o închise în urma lui în tăcere. Domnea în jur aceeaşi linişte ca şi cum s-ar fi aflat noaptea în spaţiul cosmic.

Încetişor şi cu grijă, Hedrock se strecură printr-o nişă, într-o încăpere mai mare.

cinci

Înăuntru era linişte. Nu pătrundea nici un sunet din lumea agitată şi luminată de soare din care venise. Ochii i se deprinseră repede cu iluminatul blînd care venea ca un fel de reflexie din pereţi şi tavan. Se uită iute, dar atent, de jur-împrejur şi la început avu impresia că nu e nimeni în cameră. Asta îi produse o încordare, căci părea să-i sugereze că cei de acolo nu izbutiseră să-l reţină pe Neelan.

Se prea putea chiar ca avertismentul aşteptat să fi parvenit acolo şi asta să fie o cursă întinsă lui.

Hedrock oftă şi apoi se destinse. Căci dacă era o cursă, atunci şansele lui de scăpare depindeau de numărul de oameni pe care erau gata să-i sacrifice. Pe de altă parte, dacă nu era vorba de o capcană, n-avea de ce să se teamă.

Se decise să nu-şi facă griji şi să nu aibă temeri, cel puţin o vreme.

Privi, plin de curiozitate, la vitrinele înşirate de-a lungul pereţilor sau aranjate în ordine pe pardoseală. Erau nişte construcţii strălucitoare, cam vreo 12 în total. Hedrock se apropie de una din ele, cea de lîngă uşă, şi se uită la cele 4 carabine montate înăuntrul vitrinei. Vederea lor îi dădu fiori de plăcere. Fusese profund implicat în crearea şi dezvoltarea acestor complicate arme energetice, dar în sinea lui familiarizarea cu maşinile nu generase niciodată dispreţ.

Multe dintre aceste arme mai purtau încă vechile lor nume: li se spunea „pistoale" sau „revolvere" sau „carabine", dar aici asemănările încetau. Aceste „arme de foc" nu împușcau cu gloanțe ci descărcau energie în multe forme și cantități. Unele din ele erau capabile să ucidă ori să distrugă în caz de nevoie la distanțe de mii de kilometri și totuși erau comandate de aceleași elemente sensibile ca și ușa de la intrare. După cum ușa refuza să se deschidă pentru ofițerii de poliție, soldații imperiali sau oamenii dușmănoși Arsenalelor, tot așa aceste arme fuseseră programate să deschidă focul numai în autoapărare sau împotriva anumitor animale în timpul sezonului de vînătoare.

De asemenea mai aveau și alte calități speciale, mai ales în privința apărării și a vitezei de funcționare.

Hedrock se plimbă în jurul vitrinei și găsi acolo un bărbat înalt șezînd pe un scaun, aproape ascuns de o altă vitrină. Presupuse că e Neelan, dar înainte de a se putea apropia și prezenta se produse o întrerupere. Se deschise ușa din fund și își făcu apariția un bărbat mai vîrstnic, de statură impunătoare. Înaintă cu un zîmbet pe buze, cu aerul că-și cere scuze.

— Vă rog să mă iertați, domnule Hedrock, spuse acesta. Am simțit că s-a deschis ușa exterioară și am presupus că dumneavoastră sînteți. Dar declanșasem deja o operație mecanică pe care n-o puteam abandona.

Hedrock își dădu seama că este tratat ca un personaj important de la Arsenale. Îi acordă o privire rapidă funcționarului și ajunse la concluzia că omul n-a fost încă înștiințat că Robert Hedrock nu se mai bucură de privilegiile Arsenalelor. Funcționarul ridică glasul:

— A, domnule Neelan, iată pe gentleman-ul de care ți-am vorbit.

Necunoscutul de pe scaun se ridică în timp ce se apropiau Hedrock și funcționarul. Funcționarul îi spuse lui Hedrock:

— Acum cîteva minute mi-am îngăduit să-l informez pe Dl. Neelan de sosirea Dv. Se întrerupse, și apoi reluă: Domnule Neelan, aș dori să faci cunoștință cu Robert Hedrock, funcționar superior — factor de decizie în cadrul Arsenalelor.

În timp ce dădea mîna cu necunoscutul, Hedrock simți că și el este scrutat cercetător de o pereche de ochi negri cu privire aspră. Neelan avea fața foarte tăbăcită

și Hedrock ghici că a fost de curînd pe planete care nu aveau nici un fel de protecție împotriva razelor directe ale soarelui.

Începu să regrete că nu și-a rezervat timp să cerceteze mai mult situația lui Dan Neelan și a fratelui său dispărut. Întrucît n-o făcuse, acum lucrul important era să-l ducă pe Neelan către un loc unde puteau vorbi în siguranță. Dar înainte de a deschide el gura, funcționarul spuse :

— Vă informez, domnule Hedrock, că tocmai îi aduceam domnului Neelan poșta de la adresa lui de pe Marte. Așadar aveți destul timp să-i vorbiți.

Hedrock nu protestă și nu comentă în nici un fel. Cuvintele sunau aproape amenințător. Dar ceea ce se întîmplase era destul de firesc. Femeile de la Centrul de informații căutaseră o soluție simplă pentru a-l reține pe Neelan la Atelier, așa cum rugase el, Hedrock. Drept care se oferiseră să-i aducă din Marte corespondența printr-un transportor al Arsenalelor.

Își propuseseră un obiectiv limitat și-l realizaseră. Era posibil ca Neelan să fie atras pentru scurtă vreme afară din atelier. Dar buzele individului aveau o expresie de încăpățînare și ochii i se făcuseră puțin mai mici de parcă ar fi fost deprinși să se concentreze pentru a detecta orice încercare de înșelăciune ori păcăleală. Hedrock cunoștea rasa aceasta de oameni și consideră că nu e recomandabil să încerce să-l supună presiunilor. Trebuia să mai aștepte pînă sugera părăsirea atelierelor, menționînd totuși necesitatea grabei. Se întoarse către funcționar :

— Sînt în joc probleme mari, așa că sper să nu-mi luați în nume de rău dacă încep să discut imediat cu Dl. Neelan.

Funcționarul vîrstnic zîmbi :

— Vă las singuri, spuse el și se întoarse în camera din spate.

Mai era un scaun într-un colț din apropiere. Hedrock îl trase alături de al lui Neelan pe care-l pofti să se așeze pe scaunul lui și se instală și el confortabil, după care începu imediat să-i vorbească :

— Voi fi cît mai franc cu dumneavoastră, domnule Neelan. Arsenalele au motive să creadă că Derd Kershaw și fratele dumneavoastră au inventat un sistem de propulsie interstelară. Există dovezi că Împărăteasa din

Isher s-ar opune cu îndîrjire dării în vileag a unei asemenea invenții. Ca atare, Kershaw și fratele dumneavoastră se află în mare primejdie de a fi întemnițați și uciși. E de o importanță vitală să descoperim unde-și construiau dispozitivul și ce li s-a întîmplat. Încheie pe o notă mai calmă : Sper că veți putea să-mi spuneți tot ce știți în această chestiune.

Neelan clătina din cap. Zîmbetul de pe buzele lui era ironic, aproape sinistru :

— Fratele meu nu e în pericol de a fi ucis.

— Deci știți unde se află ? întrebă ușurat Hedrock.

Neelan șovăi. Cînd vorbi într-un tîrziu, Hedrock avu senzația că nu rostește cuvintele pe care avusese inițial de gînd să le spună.

— Dar ce doriți de la mine ?

— Păi, în primul rînd, cine sînteți ?

Expresia de hotărîre de pe fața necunoscutului se îndulci puțin :

— Mă numesc Daniel Neelan. Sînt fratele geamăn al lui Gilbert Neelan. Ne-am născut la Lakeside... Asta vroiați să știți ?

Hedrock zîmbi cît mai prietenos putu :

— Și alte cîteva lucruri ce decurg din aceasta. Cîteva dungi de pe fața dumneavoastră arată că de atunci încoace s-au întîmplat o mulțime de lucruri.

— Așa este, confirmă Neelan. Aș putea fi trecut în categoria exploratorilor de meteori. Lipsesc de pe pămînt de zece ani. Am petrecut mai tot acest timp jucînd jocuri de noroc pe Marte, dar acum doi ani am cîștigat un meteorit de la un bețivan numit Carew. De milă, i-am înapoiat jumătate din el și ne-am făcut tovarăși la parte. Meteoritul are un diametru de aproape 5 km și de fapt e o bucată masivă de beriliu „greu". Pe hîrtie valorăm miliarde sub formă de acțiuni, dar mai e nevoie de vreo doi ani de progrese pînă cînd începem să încasăm dividendele. Acum vreun an am avut un motiv cu totul deosebit de a socoti că fratelui meu i s-a întîmplat ceva.

Făcu o pauză. Pe fața lui se putea citi o expresie ciudată. Într-un tîrziu spuse :

— Ați auzit de experiențele întreprinse de Institutul de Eugenie ?

— A, da, spuse Hedrock începînd să înțeleagă. S-au făcut lucruri remarcabile în acest domeniu, mai ales cu gemeni identici.

Neelan încuviință din cap :

— Deci vă va veni mai ușor să înțelegeți ce s-a întîmplat.

Mai făcu o pauză și apoi își începu încet relatarea. La vîrsta de cinci ani, Daniel și Gilbert Neelan, gemeni identici și deja reciproc sensibili, au fost preluați de oamenii de știință care le-au amplificat sensibilitatea aceasta pînă cînd a devenit o caldă osmoză de forță vitală, o lume a senzațiilor duble. Interrelația a devenit atît de acută încît cînd se aflau nu prea departe unul de altul, gîndurile treceau de la unul la altul cu toată claritatea fluxului electronic dintr-un aparat de comunicare locală cu teleecran.

Acei ani timpurii constituiră o bucurie pură a unei relații foarte strînse.

Iar apoi, cînd aveau 12 ani, a început încercarea de a-i diferenția fără a întrerupe legătura nervoasă dintre ei. Ca un ied aruncat într-un bazin adînc ca să se vadă dacă înoată ori se îneacă, a fost supus impactului total al civilizației Isher, pe cînd Gil a fost izolat și obligat să se limiteze la studii și cercetări. În toți acești ani, asocierea lor pe plan intelectual a scăzut. Gîndurile, deși încă transmisibile, puteau fi ascunse. Neelan a dezvoltat o atitudine ciudată, aproape arogantă, de frate mai mare față de Gil, pe cînd Gil...

Individul cu fața încordată și severă făcu o pauză în relatarea sa, îi aruncă o privire lui Hedrock și apoi continuă :

— Presupun că am observat neîncrederea cu care aborda Gil calitatea de om adult, după felul în care reacționa la experiența mea în materie de femei. Îl șoca faptul că umblam cînd cu una cînd cu alta și am început să-mi dau seama că aveam o problemă. Neelan dădu din umeri și continuă : Nici nu s-a pus problema care din noi va părăsi Pămîntul. Chiar în ziua în care a expirat contractul cu Institutul de eugenie, mi-am cumpărat un bilet pentru Marte. M-am dus acolo cu speranța că astfel Gil va căpăta mai multe șanse în viață. Dar (încheie el cu un glas aproape stins) cînd colo a fost vorba de moarte.

— Moarte ? întrebă Hedrock.

— Moarte.

— Dar cînd a murit ?

— Acum un an. Tocmai asta m-a adus înapoi pe pămînt. Mă aflam pe meteorit cînd l-am simțit că moare.

Hedrock spuse :

— Probabil v-a luat mult timp pînă să ajungeți aici. Observația păru prea aspră, așa că se grăbi s-o completeze : Vă rog să mă înțelegeți că nu încerc decît să-mi clarific tabloul celor întîmplate.

Neelan spuse plictisit :

— Eram prinși de partea cealaltă a soarelui, întrucît meteoritul se deplasa cu o viteză aproape egală cu cea a Pămîntului. Abia de curînd a atins o poziție în care puteam să stabilim o orbită acceptabilă pentru nava noastră simplă de transport. Acum o săptămînă Carew m-a depus la unul dintre cosmodroanele ieftine din Nord. A plecat imediat, dar urmează să vină să mă ia peste vreo șase luni.

Hedrock încuviință din cap. Relatarea era satisfăcătoare :

— Și cam ce-ați simțit cînd a murit fratele dumneavoastră ? întrebă el.

Neelan se mișcă stînjenit pe scaun. Explică la fel de stînjenit că a fost vorba de o durere. Gil murise brusc în chinuri, fără nici un fel de presimțire. Agonia scurtase distanța de milioane de kilometri dintre pămînt și meteor și-i răsucise nervii într-o comunicare simpatetică înspăimîntătoare. Imediat simțise sfîrșitul acelei presiuni neurale care, chiar și la distanța aceea, constituise legătura dintre el și fratele lui.

Și își încheie astfel relatarea :

— De atunci n-am mai simțit nici măcar o furnicătură.

În tăcerea ce urmă, Hedrock își dădu seama că nu mai are prea mult timp la dispoziție.

Cîteva minute, nevoia de a se concentra asupra cuvintelor lui Neelan îi mai alungase din minte presiunea necesităților urgente. Dar acum, odată îndepărtată această barieră, tensiunea revenise. Momentul plecării ! Pleacă imediat ! Țelul era clar și intens. Și datorită acutei sale conștiințe în privința lucrurilor pe care le știau Arsenalele, nu avu curajul să ignore avertismentul primit. Se lăsă totuși pe spate pe spetează scaunului și-l privi calm și sobru pe interlocutor. Cînd pleca ar fi vrut să-l ia cu el pe Neelan și asta însemna un proces bine pus

la punct. Își făcu niște calcule mintale și dădu încet din cap.

Deodată ochii negri ai lui Neelan căpătară un luciu metalic :

— Am observat că rareori moartea unui om produce vreo criză, spuse el cu un glas slab și trist. Regret că trebuie să spun acest lucru în privința propriului meu frate, dar acesta este adevărul.

— Și totuși, spuse Hedrock, ceva s-a întîmplat, căci lipsește și Kershaw.

Nu mai așteptă un răspuns, ci se ridică în picioare și se duse pînă la tabloul de comandă de pe peretele din stînga. În ultimele minute devenise în mod acut conștient că s-ar putea ca soldații Arsenalelor să roiască prin transportorul aflat acolo. Nu putea risca să lase acest lucru să se întîmple în timp ce-și organiza el retragerea.

Se apropie de tabloul de comandă, pe care se aprindea cînd o lumină, cînd alta. Ar fi vrut să se asigure că Neelan nu vede ce face el. Repede își activă unul dintre inele și făcu în delicatul circuit de cabluri al transportorului o gaură mică de tot, cît un vîrf de ac. Imediat se stinse o luminiță din spatele panoului.

Hedrock se întoarse de la tabloul de comandă, ușurat dar la fel de concentrat ca întotdeauna. Își protejase flancul, doar atît. Mai era un alt transportor în fundul atelierului, și după cîte își dădea el seama, pe acolo veneau chiar acum niște bărbați. Iar alții, cu nave blindate puteau să-l atace de sus, pentru a-l împiedica să se urce în autoavion.

Riscurile pe care și le lua puteau fi măsurate cu etaloanele disperării. Se întoarse la Neelan și-i spuse :

— Am o adresă a fratelui dumneavoastră pe care aș dori s-o verific imediat. Și aș mai dori să veniți cu mine. Vorbi cum nu se poate mai serios : Vă asigur că rapiditatea este un factor important. Puteți să-mi spuneți pe drum restul poveștii dumneavoastră și apoi să vă readuc aici să vă ridicați corespondența.

Neelan se ridică și zise :

— De fapt nu mai sînt multe de spus. Cînd am sosit în Orașul Imperial, am descoperit vechea adresă a fratelui meu și am aflat cîte ceva în sensul că...

— Numai o clipă, spuse Hedrock. Se duse la ușa care dădea în fund, bătu în ea și trigă : Îl iau cu mine pe Neelan, care va reveni să-și preia corespondența. Vă mulțumesc pentru ajutorul acordat.

Nu așteptă un răspuns și se întoarse către Neelan :

— Să mergem, zise el imperios.

Neelan se îndreptă spre intrarea principală vorbind pe drum :

— Am descoperit că fratele meu își păstrase o reședință falsă numai pentru înregistrare.

În timp ce ieșeau pe ușă Hedrock întrebă :

— Adică vreți să spuneți că nu locuia la adresa oficială ?

— Proprietăreasa lui mi-a spus nu numai că nu locuia acolo, dar și că i-a îngăduit să închirieze camera altcuiva. Își făcea apariția o dată pe lună, așa cum cereau regulamentele și deci ea avea conștiința împăcată.

Ieșiră din autoavion... Hedrock știa că Neelan vorbește și curînd sensul vorbelor lui avea să-i pătrundă în minte. Dar deocamdată atenția lui era concentrată în sus. Pe cer fulgerau avioane, dar nici o umbră întunecată, nici o torpilă săgetînd aerul pe aripile energiei atomice... Îi deschise lui Neelan portiera micului aparat și apoi se urcă și el. Peste o clipă se concentră asupra comenzilor și se asigură că în jurul atelierelor nu se produce nici o mișcare. Clădirea stătea liniștită, cu firma ei magică aruncînd văpăi în soare, simbol al unei libertăți care acum dăinuia de mii de ani, o libertate stranie și ciudată care rezistase celor mai periculoase dintre atacurile ce puteau fi îndreptate împotriva ei de ambiția nemărginită a celor ce mînuiau sceptrele puterii.

Pe măsură ce autoavionul se înălța în aer condus de el, atelierul rămînea tot mai mic și mai neînsemnat în urmă, înconjurat de grădina ce alcătuia un decor plăcut. Curînd îl pierdu din vedere în mijlocul unei adevărate jungle de clădiri comerciale care se ridicau ca ciupercile în toate părțile. Hedrock văzu că Neelan cercetează cu atenție comenzile. Din privirea lui scrutătoare reieșea mai elocvent decît dacă ar fi rostit cineva în cuvinte noțiunea de „specialist". Simți la rîndul lui privirea lui Hedrock și-i spuse :

— Văd vreo două noutăți pe-aici. Drăcia asta ce e ?

Și arătă către sistemul de detecție.

Acest dispozitiv constituia un secret al Arsenalelor, dar nu avea prea mare importanță, așa că Hedrock riscase să-l instaleze pe un avion care în cine știe ce împrejurări ar fi putut eventual să cadă în mîna unor dușmani ai Arsenalelor. Guvernul imperial avea dispozitive similare, dar de o construcție ușor diferită.

Hedrock contră :

— Dar văd că vă pricepeți la mecanisme.

— Păi mi-am luat licența în inginerie atomică, îi răspunse Neelan și adăugă cu un ușor zîmbet : Institutul de Eugenie are grijă de protejații săi.

În cazul de față chiar așa era. Pînă în clipa aceea Hedrock îl socotise pe Nelan o persoană neînsemnată prin informațiile pe care le-ar fi putut deține. Îl impresionă însă evidenta tărie de caracter a acestuia, numai că în decursul îndelungii lui cariere întîlnise atîția oameni tari și capabili încît această calitate luată în sine nu i se păruse de un interes deosebit. Mai degrabă diploma pe care o poseda. Asta îi schimbă atitudinea. Un om care cunoștea energia atomică în modul acela atotcuprinzător în care se preda la marile universități putea obține orice salariu cerea dacă-și găsea un serviciu în industrie. Iar dacă patronii aflau cumva de propulsia interstelară, devenea un om de neprețuit. Deci Neelan merita să fie cultivat și Hedrock începu imediat această acțiune. Scoase din buzunar hîrtiuța pe care era însemnată ultima adresă cunoscută a lui Kershaw. I-o dădu lui Neelan spunîndu-i :

— Într-acolo ne îndreptăm.

Neelan luă hîrtiuța și o citi cu glas tare :

— „Clădirea Mică Trellis, camera 1874.“ Dumnezeule!

— Ce s-a întîmplat ?

— Am fost acolo de trei ori, spuse Neelan. Am găsit adresa într-o valiză pe care o ținea fratele meu la pensiune.

Hedrock aproape că simți cum privirea cercetătoare a lui Neelan se oprește brusc. Dar prin comentariul lui merse drept la țintă, căutînd rădăcina vorbelor lui Neelan.

— De trei ori ?

— E o cameră, zise Neelan. De cîte ori am fost acolo ușa era încuiată. Administratorul clădirii mi-a spus că s-a plătit chiria pe zece ani înainte, dar de la semnarea contractului, adică de acum trei ani, n-a mai trecut nimeni pe-acolo.

— Și n-ai întrat ?

— Nu, n-a vrut să mă lase și n-aveam chef să mă bage cumva la pușcărie fiindcă am violat apartamentul. Și pe urmă nici nu cred că aș fi izbutit să pătrund. Avea o încuietoare cu sitem de alarmă.

Hedrock dădu gînditor din cap. N-avea intenția de a se lăsa oprit de nici un fel de încuietoare. Însă putea foarte ușor să aprecieze la justa lor valoare obstacolele pe care le prezentau asemenea dispozitive chiar și pentru oamenii cei mai hotărîți, dacă nu aveau instrumentele necesare. Îi trecu prin minte alt gînd : Pe undeva pe aici va trebui să se oprească la unul din apartamentele lui pentru a-și pune ținuta „de lucru". Era vital să se apere cît mai bine și totuși atîta vreme cît Arsenalele îi puteau urmări prin radar mișcările, nu îndrăznea să-și încetinească ritmul. În ultimă instanță, jumătatea de oră necesară putea deveni de o importanță esențială. Pînă și un avantaj în timp de zece minute putea fi decisiv.

Dar trebuia să-și asume riscurile.

Ajunseră într-un loc unde o clădire de o sută de etaje se anunța printr-o firmă luminoasă vizibilă de la distanță : CLĂDIREA MARE TRELLIS. Diferența de nume nu-l frapă imediat pe Hedrock. Se afla doar la o sută de metri de acea construcție uluitoare cînd zări monstrul mai mic de numai cincizeci de etaje cu o turlă ascuțită ca de biserică — Clădirea Mică Trellis. Vederea îi zgîrie memoria. Își aminti pentru prima dată că Trellis Major și Trellis Minor erau doi meteori care se învîrteau unul în jurul celuilalt pe undeva pe lîngă planeta Marte. Erau exploatate asiduu de aceiași societate, iar cele două clădiri masive nu constituiau decît produsele secundare ale comorii încă neepuizate ce curgea într-un șuvoi continuu din acea îndepărtată zonă a spațiului solar.

Hedrock își conduse autoavionul spre o platformă de aterizare de pe clădirea mică și apoi împreună cu Neelan luă liftul și coborî la etajul 18. Avu nevoie doar de o singură rivire fugară ca să-și dea seama că într-adevăr camera 1874 este protejată printr-un sistem de alarmă foarte bun. Ușa și cadrul ei erau dintr-un aliaj de aluminiu cu duritatea oțelului. Încuietoarea era un tub electronic și exista o inscripție cu următorul text : „Dacă se umblă la această încuietoare mecanismul declanșează alarma în

biroul administratorului clădirii, la sediul poliției, precum și la toate avioanele de patrulare".

Arsenalele creaseră vreo douăsprezece mecanisme de evitare a unor asemenea circuite electronice. Cel mai bun era și cel mai puțin complicat. Necesita încredere absolută într-o caracteristică ciudată a materiei și energiei. Dacă un circuit se întrerupea — sau se închidea destul de repede (vitezele respective erau superioare celei a luminii) în primul caz curentul continua să se scurgă de parcă nu s-ar fi produs nici o întrerupere, iar în cel de-al doilea se stabilea un flux între două puncte îndepărtate din spațiu ca și cum n-ar fi existat nici o distanță. Fenomenul nu era un incident minor al științei. Pe el se baza complicatul transportor de materie care stătea la originea Arsenalelor.

Hedrock îi făcu semn lui Neelan să stea mai la o parte și se apropie de ușă. De data aceasta folosi alt inel energetic și o flăcără portocalie se reflectă preț de vreun metru de la punctul de contact. Lumina se topi în neant și el împinse ușa. Se deschise cu un ușor scîrțîit al balamalelor de mult nefolosite. Hedrock trecu pragul într-un birou lung de vreo 6 metri și lat de vreo 3. La capătul acestuia era o masă de lucru cu mai multe scaune și un mic fișier. În colțul de lîngă birou era un ecran — alb și mort.

Camera era atît de goală, atît, de evident pustie, nelocuită și nefolosită încît Hedrock înaintă puțin iar apoi se opri. Fără să vrea se întoarse să se uite la Neelan. Acesta se aplecase asupra încuietorii și o studia dus pe gînduri. Ridică ochii spre Hedrock și clătină din cap întrebător :

— Cum ați izbutit s-o faceți ?

Îi trebui lui Hedrock un efort mintal pentru a-și da seama că celălalt se referă la felul cum deschisese ușa. Zîmbi și apoi spuse pe un ton grav :

— Îmi pare rău, dar asta este o taină. Apoi se grăbi să adauge : Mai bine ai intra. N-avem nevoie să stîrnim suspiciunile nimănui.

Neelan își îndreptă repede spinarea, păși înăuntru și închise ușa. Hedrock îi comandă :

— Ia dumneata în primire biroul, iar eu am să cercetez fișierele. Cu cît facem mai repede treaba, cu atît mai bine.

Porția lui și-o termină în mai puțin de un minut, căci sertarele fișierului erau goale. După ce-l închise la loc și pe ultimul, se apropie de birou. Neelan cerceta sertarul de jos, dar Hedrock văzu imediat că și acesta e gol. Neelan îl închise și se ridică.

— Asta este. Acum ce facem ?

Hedrock nu-i răspunse imediat. Mai erau și alte soluții. Probabil se puteau găsi alte piste de cercetat în privința contractului pe baza căruia fusese închiriată camera. Se putea face o verificare cu societatea teleecranelor. Ce apeluri se făcuseră din acest birou sau către el ? Dacă ar fi avut timp, probabil ar fi izbutit să stabilească o pistă destul de sigură.

Dar exact ăsta era necazul. Tocmai timp nu avea. Stînd acolo se miră încă o dată că Arsenalele nu i-au dat încă de urmă. În zilele cînd fusese șef al Departamentului de coordonare, ar fi putut afla adevărurile despre Kershaw în doar cîteva minute de la anunțul trimis de consiliu. I se părea incredibil că succesorul său, capabilul și strălucitul discipol negatist John Hale, nu izbutea și el la fel de bine. Oricare ar fi fost motivul întîrzierii, ea nu mai putea dura mult. Cu cît pleca mai repede cu atît scăpa mai ușor.

Se întoarse și porni către ușă. Dar se opri. Se opri întrucît dacă pleca acum unde se putea duce ? Așa că, încet își îndreptă spinarea și privi din nou camera. Poate că n-o cercetase destul de amănunțit. Poate că în graba lui nerăbdătoare trecuse cu vederea tocmai ce era mai evident.

Așadar, avea de gînd să rămînă și să descopere.

La început nu era nimic. Plimbîndu-și privirea de la fereastra din spatele biroului și pînă la ușă respinse pe rînd fiecare obiect : biroul cu sertarele goale ; fișierul, de asemenea gol ; scaunele, camera în sine — goală, cu excepția unui minim indispensabil de mobilier și nici o aparatură afară de teleecran. Se opri în dreptul acestuia.

— Teleecran, zise el cu glas tare. A, firește.

Porni către acesta și apoi iar rămase locului, cînd simți privirea lui Neelan care-l urmărea cu multă curiozitate :

— Repede, lipește-te de peretele acela ! Și-i arătă zona din spatele teleecranului. Cred că n-ar fi bine să te vadă.

— Cine ? întrebă Neelan.

Dar probabil că de fapt era convins, căci se îndreptă spre locul indicat.

Hedrock dădu drumul la teleecran. Era furios pe sine însuși că n-a făcut verificarea încă de cînd a intrat în cameră. Ani și ani de zile trăise în lumea Arsenalelor, cu ecrane pentru mai multe canale, cu ecrane legate în serie, ecrane care n-aveau sisteme de apel, — și trăise în propria lui lume secretă de ecrane particulare, stabilind comunicarea între o clădire și alta. Drept care faptul că atît de greu înțelesese posibilitățile acestui ecran reprezenta aproape o sinucidere.

Trecu un minut și placa rămase goală. Două minute — oare ăsta era sunetul caracteristic? N-avea de unde să fie sigur, dar părea să vină de la difuzor, sunete estompate de mișcări cum ar fi fost — da, da, asta era — pași. Se opriră brusc și se făcu tăcere.. Hedrock încercă să vizualizeze un om care privește nesigur la ecranul lui, fără să poată lua hotărîrea dacă să răspundă sau nu la apel. Trecu și cel de-al treilea minut. Începu să-l apese un simțămînt al înfrîngerii, căci treceau minute mai mult decît prețioase.

După circa cinci minute răsună o voce aspră de bărbat:

— Da, ce este?

Un fior îl străbătu pe Hedrock din creștet pînă-n tălpi. Își pregătise el bine povestea, dar înainte de a putea răspunde, glasul vorbi din nou, încă și mai aspru:

— Răspundeți la anunțul-reclamă? Dar mi s-a spus că nu se difuzează decît mîine. De ce nu m-au sunat ca să-mi spună că au izbutit să-l transmită astăzi?

Părea furios și din nou nu așteptă răspunsul, ci reveni cu o întrebare:

— Sînteți inginer atomist?

— Da, spuse Hedrock.

Era ușor de spus. Rapiditatea cu care interlocutorul trăsese o concluzie falsă îi dădea acum posibilitatea de a modifica povestea pe care și-o compusese. Intenția lui fusese să se dea drept Dan Neelan și să explice că a găsit adresa biroului acestuia printre efectele personale ale fratelui său. Avusese de gînd să vorbească rece și împietrit despre moartea fratelui său și să adopte atitudinea că pe el îl interesează domeniul. I se păruse un lucru rezonabil și încă mai părea să fie astfel — ca reacția la o relatare atît de francă să fie deosebit de semnificativă. Avea să

manifeste fie afecțiune față de fratele lui Gil Neelan — în care caz avea să-și îndulcească împietrirea — fie o conștientă lipsă de prietenie. Și dacă n-ar fi fost vorba de nici o recunoaștere, și asta avea să capete un sens.

Așteptă, dar de data asta nu prea mult. Glasul din teleecran răsună :

— Foarte probabil te întrebi de ce a trebuit folosită această metodă ciudată de angajare.

Îl compătimi vag pe omul respectiv. Celălalt era atît de acut conștient de ciudățenia propriilor sale acțiuni încît o lua drept bună din capul locului că toată lumea e conștientă și ea de ele. Cea mai bună metodă de a trata o asemenea situație era să te lași în voia ei.

— M-am întrebat eu la început, dar n-am dat nici o importanță, zise el.

Omul rîse — și nu prea agreabil :

— Mă bucur. Am aici o treabă care o să-mi ia cam vreo două luni. Am să-ți plătesc opt sute de unități monetare pe săptămînă, dar să nu punem nici un fel de întrebări. Ce părere ai de asta ?

Devenind tot mai curios, Hedrock căzu pe gînduri. Era un moment care cerea multă prudență. Spuse încet :

— Ce-ai vrea să fac ?

— Tocmai ceea ce spunea anunțul. Reparație la motoare atomice. Ei, ce zici ?

Hedrock puse întrebarea cheie :

— Unde trebuie să mă prezint ?

Urmă un răstimp lung de tăcere.

— Stai niței, ce te grăbești așa ? veni într-un tîrziu răspunsul. Doar nu-ți închipui că am să ofer prea multe informații ca pe urmă să mă trezesc că nu vrei să preiei slujba. Îți dai seama că-ți ofer un salariu de două ori mai mare decît se obișnuiește ? Te interesează sau nu ?

— E tocmai genul de slujbă pe care o caut, zise Hedrock.

Se simți destul de îndepărtat de ilegalitatea care părea să se ascundă îndărătul prudenței celuilalt. Pînă și problema lui Neelan era doar incidentală. Aveau să fie de investigat amănunte în privința omorului, dar el unul, care văzuse murind generații după generații de ființe omenești, nu se putea preocupa prea mult de încă vreo cîțiva morți în plus. Altele erau țelurile lui.

Glasul spunea :

— Pe strada 131, spre nord, al cincilea colț. Apoi încă cinci colțuri spre răsărit, pe bulevardul 232, spre centru, numărul 1997. E o clădire înaltă, cenușie — un zgîrie-nori în formă de lamă. Nu se poate să nu-l nimerești. Sună și așteaptă să ți se răspundă. Ai reținut ?

Hedrock notă repede adresa prețioasă :

— Da, am reținut, spuse el în cele din urmă. Cînd să mă prezint ?

— Chiar acum. Vocea deveni amenințătoare. Te rog să mă înțelegi, n-am chef să te duci nicăieri în altă parte. Dacă vrei slujba asta, vino cu autoavionul public și eu știu cît durează drumul, așa că să nu încerci să mă păcălești. Te aștept aici peste vreo zece minute.

Hedrock se gîndi : „Dumnezeule mare ! Nu mai ajung niciodată în apartamentul meu ?"

Dar cu glas tare rosti :

— Vin îndată.

Așteptă. Teleecranul deveni iar o placă albă. În mod evident pe celălalt nu-l interesa cum arată solicitantul. Brusc se auzi un declic și știu că s-a întrerupt legătura. Convorbirea se terminase.

Imediat își folosi unul dintre inele pentru a se asigura că nu va folosi nimeni teleecranul și se întoarse pentru a-l privi pe Neelan care ieșea dindărătul aparatului. Era un bărbat suplu, aproape la fel de înalt și de bine clădit ca și Hedrock. Zîmbea :

— Bună treabă, zise el. A mers strașnic. Care era adresa ? Nouăzeci și șapte, pe ce stradă ?

Hedrock însă îl grăbi :

— Hai să ieșim repede de aici.

Mintea începu să-i umble foarte iute în timp ce se îndreptau în grabă spre lift. Se întreba ce-o să facă în privința lui Neelan. Omul era pretențios și s-ar fi putut dovedi un aliat strașnic pentru un om ca el deprins să acționeze de unul singur. Dar era prea devreme ca să-i facă vreo confidență. Și pe urmă nici nu avea timp să alcătuiască în tot amănuntul povestea necesară pentru a-și asigura sprijinul lui Neelan.

În timp ce liftul țîșnea spre acoperiș, Hedrock îi spuse :

— Ideea mea este să te întorci în Atelierul de la Linwood și să-ți iei corespondența, în timp ce eu mă duc să-l înfrunt pe individul antipatic cu care am vorbit. Pe urmă închiriază o cameră la hotelul Isher — și am

să te caut acolo. În felul ăsta facem două treburi în timpul cel mai scurt cu putință.

Altceva nu mai era de spus. Cu cît se întorcea Neelan mai repede la Arsenal, cu atît mai probabil era să ajungă acolo înaintea echipei de cercetare de la Arsenale. Și dacă aștepta la un hotel și nu în camera lui, le-ar fi trebuit mai mult timp oricăror investigatori să-i dea de urmă. Faptul că nu-și amintea adresa rostită de vocea aceea în teleecran dovedea că era mai puțin primejdios să-l trimită acolo.

Neelan vorbi :

— Mă poți lăsa la prima platformă pentru autoavioane publice. Dar cum rămîne cu adresa aceea ?

— Ți-o scriu de cum ne urcăm în nava mea, îi zise Hedrock.

Acum se aflau pe acoperiș și avu un moment de maximă încordare cînd văzu mai multe aparate coborînd și aterizînd în mare grabă. Însă bărbații și femeile care se dădură jos din ele nu acordară nici cea mai mică atenție celor doi bărbați care se îndreptau spre autoavionul de pe pista de nord.

De îndată ce se aflară în aer, Hedrock văzu firma cu lumină intermitentă a unei platforme pentru avioane taxi. Coborî spre ea și totodată scoase o hîrtiuță și scrise „Strada 131, numărul 97". Peste o clipă se aflau pe terenul de aterizare. Împături hîrtiuța și i-o înmînă lui Neelan în timp ce acesta se dădea jos din avion. Își strînseră mîinile.

— Succes ! îi spuse Neelan.

— Să nu te întorci în camera fratelui dumitale, îl sfătui Hedrock.

Se grăbi să se așeze pe scaunul de pilotaj, închise ușa și cîteva secunde mai tîrziu își dirijă aparatul deasupra traficului intens. Prin oglinda retrovizoare de pe panoul de comandă îl urmări pe Neelan cum se urcă într-un vehicul de transport public. Era imposibil să-ți dai seama dacă știe că i s-a dat o adresă greșită.

Bineînțeles că experții Arsenalelor puteau recurge la tehnicile asociative pentru a smulge de la el adresa exactă. Desigur că el și-o amintea la un anumit nivel de conștiență. Dar era nevoie de ceva timp pentru a stabili aceste asociații. De fapt Hedrock nu avea nici o obiecție împotriva obținerii informației de către Arsenale. În timp ce-și dirija încet aparatul către adresa pe care i-o

dăduse glasul de pe teleecran, își făcu o însemnare cu adresa reală și o puse într-un plic, pe care-l adresă lui Peter Cadron, Societatea Meteor, Hotelul Ganela, Orașul Imperial — a se preda cu poșta de prînz în ziua de șase (adică a doua zi).

În împrejurări normale ar fi lucrat împreună cu Arsenalele. Țelurile acestora erau în principiu și ale lui și era mare păcat că un întreg consiliu se lăsase înspăimîntat de un singur om, adică el. Dar așa se întîmplase și era foarte posibil ca emoția să le reducă din eficiență. Pînă și încetineala în urmărirea pistei legate de Kershaw părea a dovedi că acțiunea lor le-a periclitat deja cauza. Hedrock nu avea îndoieli de nici un fel în privința aventurii în care se lansase. În momente de criză se încredea întotdeauna în puterile lui. Alți oameni erau iscusiți și bravi, dar le lipsea vasta lui experiență și disponibilitatea lui de a-și asuma de bună voie riscuri prelungite.

Poate că deocamdată era singura persoană care credea cu adevărat că se aflau în toiul uneia din marile crize ale domniei frămîntate a Inneldei Isher. În ultimă instanță un interval de numai cîteva minute putea perfect să reprezinte pragul dintre succes și eșec. Nimeni nu era mai competent decît el pentru a stoarce maximum din aceste minute.

Avionul lui traversă bulevardul 232, secțiunea centrală, și imediat aterizâ pe un parcaj de pe bulevardul 233. Merse repede pînă la colțul cel mai apropiat, puse scrisoarea la cutie iar apoi, perfect mulțumit, se îndreptă spre destinație. Uitîndu-se la ceas constată că au trecut exact unsprezece minute de la conversația cu patronul la care avea eventual să se angajeze. Nu durase prea mult.

Deci aceasta era clădirea! Hedrock își continuă mersul, dar între timp o studie încruntat. Era o construcție urîtă întrucît era disproporționată: mult prea lungă pentru lățimea ei. Se ridica sub forma unei lame înalte și cenușii care înțepa cerul prea jos, la vreo sută — o sută douăzeci de metri, o clădire cu o înfățișare ciudat de sinistră. Afară nu era nici un semn care să arate ce se petrece înăuntru, doar o alee îngustă care ducea de la trotuar la o ușă simplă, deloc impresionantă, la nivelul străzii. În timp ce suna, încerca să și-l închipuie pe Gilbert Neelan îndreptîndu-se pe aceeași cale spre ziua morții, pășind în fața ușii și apoi dispărînd definitiv. Imaginea mintală nu părea completă și el încă și-o mai rotunjea

în minte cînd glasul aspru cu care se deprinsese între timp îi spuse printr-un difuzor ascuns deasupra ușii :

— Nu te-ai prea grăbit cu venitul.

Hedrock îi răspunse calm :

— Am venit direct încoace.

Urmă un scurt răstimp de tăcere. Hedrock își închipui că individul măsoară mintal distanța de la Clădirea Mică Trellis. Păru mulțumit de rezultat, căci vorbi din nou :

— O clipă.

Ușa începu să se deschidă. Hedrock văzu o nișă largă și înaltă — cît de înaltă nu ar fi putut spune din locul unde se afla. Uită de nișă cînd se trezi în fața unei uși mari și groase de metal închis la culoare, dar bălțat. Ușa era întredeschisă. Întregul perete interior din jurul ei era lucrat din același metal, foarte frumos polisat. Hedrock păși prin ușa exterioară și se opri locului, dîndu-și seama ce nefiresc este efectul de ansamblu. Zidul interior era din oțel frusching, aliajul structural folosit exclusiv pentru cochiliile de mare rezistență ale navelor spațiale.

Deci această clădire ciudată era un hangar pentru o navă cosmică. Și această navă se afla înăuntru.

Nava lui Kershaw ! Se prea poate să fi fost doar o ipoteză, dar iuțeala cu care trebuia să acționeze îi cerea să procedeze ca și cum toate ipotezele și deducțiile lui ar fi fost realități. Prin minte îi umblau și gînduri subsidiare. Gil Neelan, fratele lui Dan, nu murise pe Pămînt ci într-o călătorie spațială. Ceea ce părea să însemne că propulsia interstelară fusese testată un an bun înainte de acel moment. Dar atunci de ce oamenii de la bord au acționat așa cum au făcut-o ? Cu siguranță că inventatorul Kershaw n-ar fi putut să tremure de spaimă înăuntru pentru că a murit cineva în cadrul unei experiențe — sau poate se temea de împărătească ? Nu putea să nu știe că avea posibilitatea de a obține ajutorul Arsenalelor. Toți savanții de marcă aveau informații secrete în sensul că facilitățile „deschise" ale Arsenalelor le stau la dispoziție. În cîteva ocazii rare li se dăduseră anumitor oameni de încredere chiar și informații „confidențiale". Stînd în cumpănă acolo, Hedrock emise ipoteza sumbră că și Kershaw a murit. Gîndurile lui se iuțiră tot mai tare și acum se îndreptară către o acțiune decisivă. Să încerce oare să intre cît mai avea încă prilejul ? Ori să

se retragă pentru a-și aduce foarte prețiosul costum „de lucru"?

Întrebările aproape că-și primeau răspunsul de la sine. Dacă pleca acum, nu făcea decît să stîrnească suspiciunea omului cu care vorbise. Dacă rămînea și punea mîna pe navă, se rezolva întreaga problemă a propulsiei.

— Ce s-a întîmplat? îl trezi din meditație glasul acela aspru. Ce mai aștepți? Ușa e deschisă.

Deci omul era deja bănuitor. Dar și neliniștit, judecînd după voce. Acest om, cine o fi fost, era fără doar și poate nerăbdător să aibă la bord un inginer atomist. Asta în mod subtil îl făcea să cadă în palma lui Hedrock. Acesta avu deci posibilitatea să spună sincer:

— Am descoperit că e vorba de o navă cosmică. Nu vreau să plec de pe pămînt.

— Ah! Urmă un răstimp de tăcere, apoi glasul spuse imperios: Așteaptă o clipă, că ies imediat. Am să-ți dovedesc că totul e în regulă. Nava nu poate zbura pînă cînd nu se verifică motoarele.

Hedrock așteptă. Îi trecu prin cap gîndul că dovada va implica și prezența unei arme de foc. Întrebarea era cît de mare va fi această armă? Oricum, nu conta prea mult. Avea să intre, chiar dacă la început se va afla într-o poziție dezavantajoasă. Mai curînd sau mai tîrziu armele sale în formă de inel aveau să-i ofere prilejul de care avea nevoie. În timp ce privea, ușa interioară care se deschisese parțial se dădu complet la o parte, lăsînd să se vadă o a treia ușă, deschisă și ea, iar dincolo de aceasta, plutind în aer, era un tun energetic mobil, montat în condiții superioare pe plăci antigravitaționale. Cele trei țevi îl urmăreau mecanic dar necruțător pe Hedrock. Dintr-un alt difuzor se auzi aceeași voce aspră și încordată:

— Probabil ai la dumneata un pistol de la Arsenale. Sper că-ți dai seama de inutilitatea unei asemenea arme în fața unei baterii cu o putere de nouăzeci de mii de cicli. Aruncă revolverul prin ușă.

Hedrock, care nu purta arme obișnuite, spuse:

— Nu sînt înarmat.

— Arată-mi!

Hedrock se supuse. După un răstimp de tăcere, i se spuse:

— E-n regulă, pășește înăuntru.

Fără o vorbă, Hedrock trecu prin cele două uși interioare care se închiseră pe rînd în urma lui cu zgomot puternic și apăsător, parcă definitiv.

șase

Pe măsură ce înainta Hedrock, țeava armei se trase lateral și în fața lui se desfășură într-o succesiune rapidă o panoramă de imagini caleidoscopice. Văzu că se află în cabina de comandă a navei-spațiale și acést lucru îl lăsă fără respirație. Conform obiceiului, cabina de comandă se află instalată în centrul navei. Asta înseamna că hangarul în care intrase se întindea circa 130 de metri sub pămînt și cam tot atîta de-asupra. Era un vehicul cosmic de circa 250 de metri lungime, un adevărat monstru.

— Ei, se auzi vocea aspră rîcîind și retezîndu-i gîndurile, ce părere ai de ea ?

Încet, Hedrock se întoarse către cel care-l luase prizonier. Văzu un individ de maximum 35 de ani, înalt și deșirat, cu fața palidă. El manevrase unitatea mobilă către plafon și acum se afla îndărătul unui izolator de energie transparent. Se uită la Hedrock cu ochi mari, negri, foarte bănuitori. Hedrock îi răspunse :

— Văd eu că se-ntîmplă ceva al dracului de ciudat aici. Dar așa cum stau lucrurile, am nevoie de bani cît mai repede cît putință, așa că primesc slujba. Mă înțelegeți ?

Își dădu seama că nimerise nota potrivită. Individul se destinse în mod vizibil, ba chiar schiță un vag zîmbet. În cele din urmă se străduí să vorbească entuziast, ceea ce nu-i izbuti pe deplin :

— Ei, acum mai vii de-acasă. Vezi cum a fost chestia. Am avut impresia că nu vrei să intri.

— M-a speriat nava spațială instalată chiar aici în inima orașului.

I se păru că ar fi un aspect care să atîrne greu în balanță. Faptul că toate aceste lucruri erau noi și stranii pentru el avea să sublinieze idea că n-a știut dinainte de existența unei nave cosmice. Continuă :

— Atîta vreme cît ne împăcăm ca idee, eu zic că o să ne înțelegem. Mai ține treaba cu alea 800 de unități fiduciare pe săptămînă ?

Individul dădu din cap.

— Și va fi respectată așa cum am vorbit, fiindcă nu vreau să risc să nu te mai întorci aici.

— Ce vreți să spuneți ?

Necunoscutul zîmbi sarcastic. Părea mai încîntat de noua situație. Vorbi calm și încrezător :

— Vei trăi la bord pînă cînd se încheie reparația.

Hedrock nu se arătă surprins, dar ca chestie de principiu protestă :

— Dom'le, stați puțin că n-am nimic împotrivă să rămîn la bord, dar parcă prea mă luați repede. Care-i chestia, în fond ? Mă rog, nu e mare lucru să tot zic să nu e treaba mea, dar din două în două minute văd că mă împingeți cătră una și apoi către alta, pînă cînd... Adică vreau să zic că aș avea și eu dreptul la niște lămuriri, așa, în general.

— Pe dracu' !, îl repezi necunoscutul.

Dar Hedrock insistă :

— Cum vă numiți ? Sper că nu vă deranjează să-mi spuneți cine sînteți.

Urmă o pauză. Fața prelungă a individului se strîmbă și se încruntă. Într-un tîrziu dădu din umeri.

— Mă rog, poate că nu e mare lucru dacă-ți spun cum mă cheamă. Zîmbi cu o bucurie sălbatică : În fond, ea știe deja. Mă numesc Rel Greer.

Lui Hedrock asta nu-i spuse nimic, afară doar de faptul că nu e Kershaw. Hedrock n-avea nevoie să-i spună Greer cine e „ea". Înainte de a putea el să vorbească, Greer îi spuse destul de repezit :

— Hai cu mine ! Trebuie să te schimbi. Uite acolo. Observînd probabil șovăiala aproape imperceptibilă a lui Hedrock, rînji : sau poate ești prea rușinos ca să te dezbraci fără un paravan, ceva.

— Nu sînt prea rușinos, zise Hedrock și făcînd cîțiva pași luă costumul de lucru cu care i se spusese să se îmbrace, dar între timp gîndea : „Oare să risc să-mi păstrez inelele ? Sau le scot ?"

Ridicînd ochii, spuse cu glas tare :

— Aș vrea să cercetez puțin costumul ăsta izolator înainte de a-l îmbrăca.

— Dă-i drumul ! Te privește dacă ceva nu e în regulă cu el.

— Tocmai, zise Hedrock.

Schimbul acela de cuvinte, chiar așa scurt cum fusese, îi adusese deja o informație vitală. Aruncase o privire costumului și observase că e în stare bună. Aceste costume izolatoare pentru lucrătorii din domeniul atomic aveau o poveste lungă : dacă erau cît de cît deteriorate, își pierdeau luciul. Acesta strălucea pur și simplu. Iar faptul că Greer acceptase atît de ușor cererea lui de a-l cerceta, părea să însemne că individul habar n-are de asemenea lucruri. Implicațiile erau covîrșitoare. În timp ce examina cu atenție materialul din care era făcut costumul, lui Hedrock îi lucra intens mintea. Greer spusese că nava nu este în stare de funcționare. Dacă era adevărat, asta nu putea să însemne decît că i-au fost demontate motoarele. De asemenea, că sala motoarelor este invadată de radiații mult prea intense. Datorită hotărîrii pe care trebuia s-o ia, chestiunea trebuia verificată pînă-n ultimul amănunt. Ridică ochii și puse întrebarea cheie.

Greer încuviință din cap, dar în ochi i se citea o oarecare prudență :

— Da, le-am demontat și apoi mi-am dat seama că e o treabă care mă depășește.

Răspunsul părea destul de rezonabil, totuși Hedrock se prefăcu a nu înțelege :

— Asta nu prea realizez ce înseamnă. Dar e o treabă destul de simplă.

Greer dădu din umeri :

— Adevărul e că n-am prea vrut eu să-mi bat capul.

— Păi încă n-am auzit de vreo școală de meserii autorizată — ca să nu mai vorbim de un colegiu — care să dea o diplomă unui depanator de motoare atomice incapabil să monteze la loc un motor. Unde ați făcut școala ?

Greer își pierdu răbdarea și i-o trînti în față :

— Lasă vorba și bagă-te în costumul ăla.

Hedrock se dezbrăcă repede. Nu-l mulțumeau rezultatele sondajului său pentru a afla cît de bun mecanic este Greer. Dar scurta conversație dintre ei canaliză decizia pe care o avea de luat. Dacă sala mașinilor era iradiată, însemna că nu-și poate lua cu el inelele. Un costum

izolator își dovedea eficacitatea numai cînd înăuntrul lui nu exista nici o piesă metalică ; și deși se putea să aibă cîndva posibilitatea de a-și folosi inelele împotriva lui Greer înainte de a se stîrni vreo primejdie, riscul era prea mare. Primejdiile ar fi fost mai mici dacă-și strecura armele minuscule într-un buzunar al costumului, ca și cum ar fi fost niște simple podoabe. Urmau să se ivească alte prilejuri de a le folosi.

N-avu nevoie decît de cîteva clipe pentru a se schimba. Apoi o luă el înainte către măruntaiele astronavei.

Intrară într-o adevărată lume a motoarelor. Reactoare titanice de modelul știut, bazat pe sistemul cu expansiune, monștri strălucitori de formă ovală care umpleau în întregime o sală mare înghesuindu-se aproape burtă lîngă burtă pe întreaga pardoseală. Hedrock le numără de la treapta cea mai de jos. Erau 17 și simțea că celălalt se așteaptă să-și manifeste surprinderea.

— Bine, dar aici sînt motoare care produc 30 de milioane de cicli, zise el, și uimirea nu-i era întru totul contrafăcută. Dar de cînd are o navă de mai puțin de 300 de metri nevoie de două asemenea superreactoare — ca să nu mai vorbim de 17 ?

Văzu că Greer savurează uluirea lui :

— Nava este o invenție nouă, zise el încîntat de sine. Sînt pe cale de a o vinde. Negociez — de vreo cîteva săptămîni — cu însăși împărăteasa. Strînse din buze și apoi continuă : m-am hotărît să-ți spun asta în timp ce coborîm. Nu e treaba dumitale dar nu vreau să-ți bați capul prea tare cu ea, sau să te apuci să umbli de colo pînă colo și să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Acum știi măcar cum stai. Ideea e că toate lucrurile astea trebuie ținute secrete și nu pot decît să-i plîng de milă oricărui băgăreț care se încontrează cu ea în vreo chestie sau alta. Pămîntul n-ar fi destul de mare pentru a-l ascunde pe un asemenea prostovan — afară doar de cazul că ar fi omul Arsenalelor. Ei, ți-e totul limpede acum ?

Era chiar mult mai limpede decît își dădea seama Greer. Marele savant Kershaw îl angajase pe Gill Neelan și pe Greer și pe alții ale căror nume nici nu fuseseră pomenite, pentru a-l ajuta să-și perfecționeze invenția. La un punct oarecare al acestui proces, Greer ucisese pe toți ceilalți de la bord și preluase controlul asupra navei.

Hedrock se cățără din sala mașinilor pînă în atelierul de reparații de de-asupra. Începu să cerceteze instrumen-

tele, fiind conștient că Greer nu-l scapă din ochi. La rîndul lui, dar cu un aer mult mai degajat, îi supraveghea și el pe Greer. Din nou îl punea la încercare pentru a afla exact ce știe individul. Erau acolo macarale mobile, mașini de ștanțat, aparate de sudură și de tăiere a metalelor, aparate de lustruit fin — toate la o scară gigantică, așa cum se și cuvenea, și toate gata de acțiune — așa cum își putu da seama dintr-o privire aruncată aparatelor de măsură care indicau că sînt puse sub tensiune. Întrebarea era dacă și Greer știe adevărul.

Nu dăduse deloc semne în acest sens. Asista cu un aer detașat în timp ce Hedrock demonta intenționat dar neprofesionist unul dintre aparate, nu făcea nici un comentariu. Îi trebui cam o jumătate de oră ca să-l monteze la loc. Greer vorbi în cele din urmă:

— Mi-am ales un loc în sala goală de de-asupra acestui atelier. Acolo mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în ultimele două luni. Nu înseamnă că nu am încredere în dumneata sau că ai putea să mă tragi în piept. Dar în timp ce mă aflu acolo sus mă voi asigura că nu umbli brambura prin navă, vîrîndu-ți nasul în cine știe ce secrete.

Hedrock nu răspunse. Nu era prea sigur pe ce ar putea să spună, de teamă să nu vorbească prea mult unui om care între timp își dezvăluie pe deplin identitatea. Nu mai era nevoie de alte teste. Greer nu era om de știință. Peste cîteva minute, de îndată ce se va urca în încăperea de de-asupra, problema capturării navei era ca și rezolvată.

Dar apoi lucrul supărător fu că Greer nu se duse imediat în încăperea aceea de la nivelul superior. Se mai învîrti de colo pînă colo, ca un om însetat de tovărășia altora, și totodată speriat de ea. În orice altă împrejurare, cu orice altă persoană, Hedrock s-ar fi simțit cît de cît înduioșat. Dintre toate emoțiile pe care le putea aprecia, cel mai mult era sensibil la singurătate.

Dar mai avea un motiv pentru a dori să se îndepărteze individul. Unul dintre aspectele uluitoare ale convenției cu Greer era că acesta nu-l întrebase pînă în clipa asta cum îl cheamă. Hedrock nu avea intenția de a spune că este Gilbert Neelan, dar vroia să susțină că întreaga situație e prea anormală ca să-și dezvăluie identitatea. Și totuși asta ar putea pricinui neplăceri și întîrziere.

Greer întrerupse tăcerea :

— Cum se face că un om cu pregătirea dumitale a rămas șomer ?

Întrebarea sună ca începutul unui interogatoriu. Întrucît nu se pomenise numele lui, Hedrock răspunse repede :

— Mi-am irosit timpul de pomană pe diverse planete. Am fost un fraier !

Greer păru să analizeze aceste vorbe preț de cîteva minute, după care întrebă :

— Și ce te-a făcut să te întorci ?

La o asemenea întrebare nu puteai ezita mult să răspunzi. Dacă Greer se ducea „sus" și-i umbla prin buzunare, putea găsi notat într-un carnet numele Daniel Neelan. Posibilitatea nu trebuia neglijată.

— Moartea fratelui meu, zise Hedrock.

— Ah, ți-a murit fratele ?

— Da. Era povestea pe care intenționase inițial s-o spună. Acum o putea relata fără să pomenească nume : Da, îmi trimitea o alocație. Cînd n-am mai primit-o am făcut ceva cercetări și am aflat că lipsește de vreun an de zile, nefiind înregistrat nicăieri. O să-mi mai ia vreo șase luni lichidarea proprietății, după cum probabil știți, tribunalele recunosc absența înregistrării ca dovadă a morții în zilele noastre — o epocă a asasinatelor multiple.

— Știu, atîta răspunse Greer.

În tăcerea care urmă, Hedrock își spuse : „N-are decît să rumege pe îndelete chestia asta." N-avea să-i facă nici un rău, în cazul în care descoperea însemnarea cu numele Neelan, căci n-avea decît să creadă Greer că între Gil și Dan-Neelan nu existaseră sentimente prea calde. Cu glas tare Hedrock spuse :

— Sînt peste zece ani de cînd nu l-am mai văzut. Am constatat că n-am nici un fel de simțămînt de rudenie. Nici nu mi-a păsat dacă mai trăiește sau nu. Ciudat.

Greer zise :

— Și revii în spațiul cosmic ?

Hedrock dădu din cap :

— Mțț ! Pentrů mine de-acum înainte numai Pămîntul e bun. Aici e mai multă agitație, distracție și veselie.

— Eu unul n-aș da ultimul meu an în spațiu pe toate bucuriile din Orașul Imperial, îl contrazise Greer după o pauză.

— Mă rog, fiecare cu gusturile lui, începu Hedrock, dar apoi se opri.

Voința lui — de a-l face pe individ să meargă în camera protejată de pereți izolatori — trecu pe planul al doilea, întrucît obținuse anumite informații. Uluitor era că nu-i trecuse prin minte mai înainte, și doar erau implicit transparente în toate fațetele acestei afaceri: „Ultimul meu an în spațiul cosmic...“ Ah, evident, Kershaw, Gil Neelan, Greer și ceilalți luaseră această navă într-o călătorie interstelară de probă. Fuseseră pînă la una din stelele apropiate, probabil Alfa Centauri ori Sirius ori Protyon — și în ciuda vîrstei sale înaintate, Hedrock se înfioră de emoție trecînd în revistă numele celor mai cunoscute sisteme stelare apropiate.

Încetul cu încetul, efectele emoționale ale cuvintelor lui Greer se stinseră în el. Tabloul celor întîmplate nu era deloc limpede, cu excepția unui singur lucru. Greer oferise din proprie inițiativă noua informație. Avea chef de vorbă. Ar fi putut fi atras să spună mai mult. Hedrock îl luă cu vorba:

— Mde, genul meu de viață nu prea e călătoria prin cosmos în căutarea meteorilor. Am mai făcut-o și cam știu eu despre ce e vorba.

— Meteori? explodă Greer. Ce, ai înebunit? Nu cumva îți închipui că pe împărăteasa Isherului ar interesa-o meteorii? E vorba de o afacere de o sută de miliarde. Ai auzit? Și ea o să-i și plătească.

Începu să pășească în sus și în jos în mod evident stimulat. Se întoarse brusc către Hedrock:

— Știi unde am fost? Am ...

Dar se opri. Mușchii feței i se contractară convulsiv. În cele din urmă izbuti să afișeze un zîmbet sinistru:

— Ah nu, n-ai de unde să știi. Dar nici n-o să scoți nimic de la mine. Nu că ar conta de fapt, dar ...

Rămase țeapăn locului și-l privi fix pe Hedrock. Brusc se răsuci pe călcîie, urcă scara și dispăru.

Hedrock se uită lung la scară, conștient că a sosit momentul acțiunii. Examină plafonul metalic cu o transparență modificată și într-un tîrziu încuviință satisfăcut din cap. Grosimea de 10 centimetri, aliajul obișnuit de plumb cu beriliu „greu“, prelucrat atomic. Transparența arăta locul exact unde se află Greer, o figură estompată

aplecată asupra unei cărți. Citind-o — sau în orice caz ținînd-o în mîini. Nu-ți puteai da seama dacă o și citește.

Hedrock se simți încrîncenat și rece. Singura lui emoție era un fel de plăcere vagă și mortală că Greer șade acolo, închipuindu-și cu autosatisfacția ce-l caracteriza că e stăpîn pe situație. Ce idee, individul își adusese un fotoliu într-o încăpere goală, fără măcar să se gîndească de ce e goală. „Golul" de izolare delimitînd zonele în care se dezvolta ori se folosea energia în cantități mari, era de dată veche — atît prin lege cît și prin necesitate. Restricțiile legale fuseseră atît de eficace încît probabil că majoritatea oamenilor nici nu-și dădeau seama de primejdie sau de existența protecției. Dar totodată savanți ca Gil Neelan sau Kershaw trebuie să fi cunoscut atît de bine restricțiile și sensul lor, încît poate nici nu le-a dat prin gînd că alții s-ar putea să le ignore.

Lucru ideal, i se păru lui Hedrock.

Împinse aparatul de polizat, în ciuda greutății lui, drept sub locul unde ședea Greer și-i îndreptă în sus suprafața zimțată. Apoi își începu evaluările. După părerea lui Greer trebuie să fi fost un bărbat de vreo 80 de kilograme, două treimi din asta însemna aproximativ 53 de kilograme. Ca să nu riște, se gîndi la o lovitură care putea ucide un om puțin mai greu. Greer nu părea un tip prea robust.

Firește însă trebuia să țină seama și de grosimea de 10 cm a pardoselii. Din fericire, formula ei de rezistență se baza pe tensiune. Făcu corecțiile necesare și apoi apăsă pe butonul de declanșare.

Greer se prăbuși. Hedrock se duse sus, unde zăcea acum întins individul, cu picioarele pe un scăunel. Cercetă trupul în nesimțire pentru a vedea toate amănuntele. Nu-și rupsese nici un os, iar inima îi mai bătea încă. Bun. Un mort nu poate răspunde la întrebări. Or, erau multe întrebări de pus.

Era nevoie de o activitate matematică intensă și amplă pentru a născoci un sistem de linii de forță care să-l lege pe Greer într-o poziție destul de comodă, permițîndu-i să-și miște brațele și picioarele, precum și să-și răsucească trupul, — dar fără a se mai putea desprinde vreodată de acolo. Îl putea ține cît dorea.

șapte

Hedrock petrecu următoarea jumătate de oră verificînd nava. Erau multe uși încuiate și depozite aglomerate pe care le lăsă deocamdată în pace. Dorea să-și facă o idee generală despre interiorul navei și cît mai repede cu putință. Ceea ce descoperi în cursul acelei cercetări fugitive nu-l satisfăcu. Era o navă spațială care nu putea să-și părăsească hangarul ; mai mult decît atît, era un vehicul pe care, acum că pusese stăpînire pe el, nu-l putea părăsi fără primejdie.

Poate că era păzit. Faptul că nu văzuse vreun soldat de-al Inneldei nu dovedea nimic. Se prea poate să fi fost acolo, dar să poarte costume care-i făceau invizibil. Probabil că Împărăteasa ținea morțiș să nu atragă atenția observatorilor de la Arsenale asupra concentrărilor de forțe guvernaventale. Așadar, Robert Hedrock venise pe o stradă aparent pustie și intrase în cea mai grozavă dintre nave pînă să se hotărască definitiv comandantul forțelor de protecție dacă să-l oprească sau nu.

Dacă acest tablou era cît de cît aproape de realitate, atunci i-ar fi fost practic imposibil să părăsească vehiculul fără să fie arestat pentru interogatoriu. Era un risc pe care nu îndrăznea să și-l asume. Și atunci unde ajunsese ? Dus pe gînduri, coborî în sala izolată și-l găsi pe Greer conștient. Îl privea cu un amestec de ură și spaimă.

— Să nu-ți închipui c-ai să scapi așa ușor după ce-ai făcut ticăloșia asta, zise el cu tremur în glas. Cînd o să afle Împărăteasa o să te ...

Hedrock i-o reteză :

— Unde sînt ceilalți ? Unde e Kershaw și unde e (șovăi o clipă) fratele meu Gil ?

Ochii negri care-l fulgeraseră cu privirea se holbară acum. Greer fu străbătut de un tremur vizibil și apoi spuse :

— Du-te dracului !

Numai că tonul lui era de om înspăimîntat.

Hedrock continuă cu fermitate :

— Să fiu în locul dumitale aș începe să mă îngrijorez în privința soartei mele în cazul cînd cineva — de pildă subsemnatul — s-ar hotărî să mă predea Împărătesei.

Greer se albi la față. Înghiți în sec, cu greu, și apoi rosti cu glas răgușit:

— Nu te prosti! Avem aici tot ce ne trebuie pentru amîndoi. Putem să încasăm împreună plata — dar trebuie să avem grijă, căci a înconjurat nava cu soldați. Mi-am închipuit că o să permită ei intrarea cuiva, dar de aceea te-am salutat cu tunul de 90 000 de cicli — tocmai pentru cazul că ar fi încercat și ei să intre.

— Dar cu teleecranul ce facem? Se poate chema de-aici în afară?

— Prin intermediul centralei din Clădirea Mică Trellis.

— Aha! spuse Hedrock și-și mușcă buza de supărare. De data asta exagerase și rău făcuse. Părea logic să scoată din funcțiune acel teleecran, tăind astfel posibilitatea de înfățișare a oricărui alt candidat la slujba oferită. Dar nu se așteptase ca pista respectivă să-l conducă direct la nava interstelară.

— Ce vezi pe alt teleecran?

— E un individ numit Zeydel, spuse încrîncenat Greer.

Îi trebuiră lui Hedrock cîteva secunde bune pînă să-și amintească unde a mai auzit numele acela. La masa Împărătesei, cu cîteva luni în urmă. Unul dintre comeseni își exprimase dezgustul față de idea ca Innelda să angajeze o asemenea ființă. Hedrock își aminti și răspunsul pe care-l dăduse ea: „Dumnezeu a făcut și șobolanii și tot el l-a făcut și pe Zeydel. Savanții mei au descoperit mijlocul de a folosi șobolanii în laboratoarele lor și i-au găsit o întrebuințare și lui Zeydel. Cu asta v-am răspuns la întrebare, domnule?" încheiase ea pe un ton semeț.

Cel ce ridicase problema era vestit ca un om cu limba ascuțită. Îi răspunsese tăios:

— Înțeleg. Aveți în laboratoarele dumneavoastră ființe omenești care fac experiențe pe șobolani, dar acum ați găsit un șobolan care să facă experiențe pe ființe omenești.

Remarca o făcuse pe Innelda să se îmbujoreze la față iar pe interlocutorul ei să fie izgonit două săptămîni de la masa Împărătesei. Dar se vedea bine că ea îl mai poate folosi pe Zeydel, lucru nefericit, pentru că părea să excludă corupția și darea de mită — acest auxiliar important al recentei civilizații Isher. Hedrock nu-și acceptă înfrîngerea ca fiind definitivă. Îl încărcă pe Greer, cu liniile de forță și tot calabalîcul, pe o placă antigravitațională și-l urcă sus într-un dormitor din jumătatea supe-

rioară a astronavei. Apoi porni în cea de-a doua explorare a acesteia. De data asta, cu toate că fiecare minut părea acum prețios — și o criză era iminentă — își făcu mai temeinic cercetarea.

Investigă minuțios fiecare încăpere, folosind un sfredel energetic pentru a desface încuietorile recalcitrante. Cel mai mult zăbovi prin locuințele de deasupra sălii de comandă. Dar înaintea lui trecuse pe acolo Greer. Nu mai rămăsese nimic care să ofere vreun fir conducător în privința identității adevăratului proprietar. Probabil că Greer dispusese de timp suficient ca să distrugă dovezile, și-l folosise din plin. Nu erau scrisori, nici obiecte personale, nici un element care să-l fi încurcat în vreun fel pe un ucigaș. Abia în vîrful rachetei, într-un compartiment etanș, făcu descoperirea cea mai importantă: o „barcă de salvare" cu tot echipamentul, acționată de două copii ale motoarelor uriașe din principala sală a mașinilor, era depozitată bine într-un fel de receptacol de forma potrivită. „Bărcuța" (mică doar prin comparație cu astronava, căci de fapt avea aproape treizeci de metri lungime) părea să fie în stare perfectă și gata de zbor.

Hedrock îi cercetă cu grijă comenzile și observă cu emoție că, pe lîngă acceleratorul normal, mai era și o pîrghie albă strălucitoare pe care scria cu litere mari IMPULS INFINIT. Prezența acesteia părea să arate că pînă și nava de salvare avea încorporat mecanismul de impulsie interstelară. Teoretic, s-ar fi putut așeza la pupitrul de comandă, ar fi putut-o lansa și fugi în cosmos cu o viteză imposibil de egalat de către navele pornite în urmărirea lui. Cercetă dispozitivele de lansare și descoperi că sînt automate. Nava spațială avea nevoie doar să se încline înainte din receptacolul său, în condițiile reactivității normale, și mișcarea ei ar fi acționat încuietoarea electrică. La viteza aceea uluitoare, s-ar fi deschis prin glisare ușa etanșă și ar fi trecut ca fulgerul prin ea. În același moment compartimentul etanș s-ar fi închis la loc.

Nu mai rămînea nici o îndoială. Acum putea fugi. Hedrock se dădu jos din „barca spațială" și coborî pînă în sala de comandă de la parter. Nu era prea hotărît ce să facă. La cîteva ore de la evadarea din Palatul Imperial, capturase deja nava interstelară. Cu alte cuvinte, izbutise acolo unde forțele Împărătesei și ale Făuritorilor de Arme dăduseră greș. Nu-și subestima realizarea. Suc-

cesul acesta venise ca rezultat al vechii lui politici de a se îndrepta către un țel în cursul unei crize fără să țină seama de riscurile personale. Acum era momentul să fie mai prudent, și asta ridica o serie întreagă de probleme strîns legate între ele. Cum ar fi putut să predea nava aceea imensă Făuritorilor de Arme fără să-și pericliteze viața și fără să stîrnească o bătălie între guvern și Făuritorii de Arme? Factorul decisiv îl constituia faptul că aceștia din urmă nu aveau să primească decît a doua zi la prînz biletul cu adresa lui.

În împrejurări obișnuite, intervalul ar fi trecut probabil fără incidente. Dar din nefericire fusese observat un necunoscut urcîndu-se la bord. Cînd Zeydel avea să-i raporteze acest element Inneldei, ea avea să devină suspicioasă. S-ar putea să-i acorde lui Greer un mic răgaz pentru a-i contacta pe agenții ei, și a le explica ce s-a întîmplat. Dar n-avea să aștepte prea mult. Poate că făcuse deja mai multe încercări de a stabili legătura cu Greer. Hedrock se așeză la pupitrul de comandă și urmări activitățile reflectate pe teleecran. Și începu să cîntărească situația.

După cinci minute și patruzeci de secunde se produse un declic, începu să clipească un semnal de apel și apoi se auzi un zumzet muzical scos de o sirenă. Activitatea continuă vreo două minute, iar apoi încetă. Hedrock aștepta. După treisprezece minute se auzi din nou declicul și procesul se repetă. Deci acesta era tiparul. Probabil Zeydel primise instrucțiuni „să-l cheme pe Greer din cincisprezece în cinsprezece minute". Mai mult ca sigur, dacă nu răspundea, urma să se treacă la acțiune.

Hedrock coborî în sala mașinilor și se apucă să repună în funcțiune un motor. Părea puțin probabil să aibă timpul de a porni cele două motoare necesare pentru zborul uriașei cosmonave, dar merita să încerce. La început se duse din oră în oră în sala de comandă pentru a vedea dacă mai vine apelul. În cele din urmă declanșă un teleecran din sala mașinilor și-l conectă la cel din camera de comandă. De atunci încolo putea urmări apelurile fără a se opri din lucru.

Ce anume avea să facă Innelda cînd își pierdea răbdarea rămînea o chestiune de supoziție. Dar Hedrock își putea închipui că și-a mobilizat deja flota, în speranța că, dacă nava interstelară încearcă să scape, tunurile ul-

traputernice ale navelor ei de război o puteau elimina de pe firmament înainte de a apuca să prindă viteză. Tocmai această posibilitate reprezenta o primejdie pentru el dacă ar fi riscat să scape cu o „barcă de salvare". Dacă era doborît s-ar fi pus capăt oricărei speranțe a oamenilor de a ajunge la stele. Deci planul lui trebuia să țină în șah forțele Împărătesei pînă cînd se creeau mai multe posibilități de izbîndă. Iar apoi, dar nu mai devreme, trebuia făcut un efort total de a cîștiga o victorie categorică pentru el și pentru Arsenale. Nu se putea aștepta la vreo posibilitate de acțiune pînă a doua zi la prînz.

La ora șase, cu optsprezece ore înainte de termenul limită, teleecranul își încetă apelurile. Și peste cincisprezece minute tot inactiv rămase. Hedrock se duse pînă în bucătăria de campanie, luă o îmbucătură-două și-i duse lui Greer sandvișuri și cafea. Îndepărtă una dintre liniile de forță pentru a-i acorda destulă libertate de mișcare să se poată hrăni cu o mînă. La șase și douăzeci și nouă de minute Hedrock se instală la pupitrul de comandă. Din nou teleecranul rămase inactiv. Fie că urma să se facă un pas mai departe, fie că Innelda renunțase să mai acționeze în cursul nopții. Dar Hedrock nu putea lăsa lucrurile la voia întîmplării. Deschise terminalul său (doar conexiunea pentru voce, păstrînd întunecat ecranul video) și formă numărul postului de poliție cel mai apropiat. Avea de gînd să se prefacă a nu ști absolut nimic despre ce se întîmplă și deci era interesant că l-au lăsat să formeze numărul în întregime. Lucrul prezenta un aspect deosebit de important întrucît scenariul lui era să-i facă să creadă că este doar un necunoscut ignorant care anunță de bună voie poliția.

Declicul obișnuit constitui prima înștiințare că s-a stabilit legătura. Înainte ca persoana de la capătul firului să apuce să spună ceva, Hedrock rosti într-o șoaptă destul de audibilă :

— Poliția ? Sînt prizonier pe ceea ce mi se pare a fi o navă spațială și vreau să fiu salvat.

Urmă o pauză lungă, apoi un bărbat spuse cu voce scăzută :

— La ce adresă vă aflați ?

Hedrock dădu adresa și continuă să explice cît mai concis că a fost angajat să repare niște motoare atomice, dar acum este reținut cu forța de un individ numit Rel Greer. Relatarea lui fu întreruptă :

— Unde se află acum Greer ?

— Se odihnește sus, în cabina lui.

— Numai o clipă, zise necunoscutul.

Urmă o pauză și apoi se auzi o voce care nu putea fi confundată — cea a Împărătesei Innelda :

— Cum te numești ?

— Daniel Neelan, zise Hedrock, și adăugă imperios : Dar vă rog grăbiți-vă. Greer ar putea coborî dintr-un moment într-altul și nu vreau să fiu prins aici.

— De ce nu deschizi ușile, să ieși afară ?

Hedrock avea răspunsul pregătit : explică interlocutorului că Greer a scos de pe tabloul de comandă dispozitivele de deschidere și închidere a ușilor.

— Le-a dus în camera lui, încheie el.

— Înțeleg.

Urmă un răstimp de tăcere. Parcă o vedea pe Împărăteasă cum vizualizează întreaga situație și posibilitățile ivite în mintea ei atît de iute. Probabil încerca să ia o hotărîre, căci aproape imediat spuse :

— Domnule Neelan, apelul dumitale la poliție a fost canalizat către birourile Serviciului secret guvernamental. Motivul este că fără voia ta te-ai băgat într-o situație care interesează Guvernul. Și apoi adăugă repede : Nu intra în panică.

Hedrock se hotărî să nu răspundă nimic.

Innelda reluă repede :

— Domnule Neelan, poți deschide placa video ? E foarte important să vezi persoana cu care vorbești.

— Cred că aș putea să-i dau drumul, ca să vă pot vedea, dar porțiunea din aparat care să vă permită să mă vedeți pe ecran a fost scoasă.

Răspunsul împărătesei sună foarte acid :

— Sîntem noi deprinși cu obiceiul lui Greer de a-și ascunde înfățișarea. După o întrerupere, reluă : Acționează repede acum, căci vreau să mă privești.

Hedrock declanșă placa video și o privi în timp ce imaginea Împărătesei prindea contur și se amplifica. Șovăi cîteva clipe, apoi spuse în șoaptă :

— Maiestate !

— Mă recunoști ?

— Da, da, însă...

Împărăteasa îi reteză vorba :

— Domnule Neelan, deții o poziție unică în lumea marilor afaceri. Guvernul dumitale,... Împărăteasa dumi-

tale... au nevoie de servicile dumitale loiale și credincioase.

Hedrock o rugă :

— Iertați-mă, Maiestate, dar vă rog să vă grăbiți.

— Trebuie să mă înțelegi limpede, de aceea îți explic mai bine. Ascultă-mă, Dan Neelan : Azi după amiază am fost informată că un tînăr necunoscut — adică dumneata — a intrat în astronava lui Greer și imediat am dat ordine pentru execuția căpitanului Hedrock; un spion al Arsenalelor, pe care anterior l-am primit la palatul meu.

Lui Hedrock i se păru că Împărăteasa inversează puțin lucrurile și că amestecă adevărul cu minciuna. Dar nu era treaba lui s-o corecteze. Ceea ce-l interesa era faptul că refuza să se lase împinsă din urmă. Și bănuia că ea consideră întîmplarea un prilej neașteptat, și că nu se îngrijora prea mult de soarta lui Daniel Neelan. Probabil socotea normal să poată relua oricînd tîrguiala cu Greer și firește nu era prea departe de adevăr.

Împărăteasa continuă, cu chipul concentrat, cu glasul scăzut, dar ferm :

— Îți spun aceste lucruri pentru a ilustra cît mai grăitor caracterul amplu și complet al precauțiilor pe care sînt gata să le iau pentru a asigura împlinirea voinței mele. Consideră, te rog, soarta căpitanului Hedrock ca o imagine simbolică a destinului oricărei persoane care ar îndrăzni să mi se opună în această chestiune, sau care nu face cum trebuie ceea ce i se cere. Iată ceea ce ai de făcut dumneata : Din clipa asta ești soldat în serviciul Guvernului. Vei continua să te prefaci că repari motoarele de propulsie ale navei și chiar vei îndeplini o muncă suficientă pentru a-l convinge pe Greer că te achiți de obligațiile față de el. Dar vei folosi toate clipele libere pentru a demonta tocmai motoarele care sînt în funcțiune. Mi s-au dat asigurări că această operație se poate face cu atîta îndemînare încît numai un expert și-ar da seama că ceva nu e în regulă. Și acum te rog să asculți cu atenție : De îndată ce paralizezi capacitatea motrice a cosmonavei, trebuie să prinzi cel dintîi prilej de a ne anunța. Va fi suficient un singur cuvînt. Poți să dai drumul la teleecran și să spui doar „Acum", „Gata" sau ceva în genul ăsta și noi vom da buzna înăuntru. Avem instalate în poziție opt tunuri de o sută de milioane de cicli. Aceste arme sînt atît de puternice încît fiecare va

trage o singură lovitură, cu efect de dizolvare. Opt tunuri care să lovească o porțiune îngustă a peretelui vor produce în trei minute o spătură suficientă. Acesta este planul și așa se va aplica. La douăzeci și patru de ore de la izbîndă, vei primi o răsplată uriașă pentru ajutorul acordat.

Glasul ei plin de intensitate se stinse. Trupul încordat i se relaxă. Din priviri îi dispăru flacăra. Deodată i se ivi un zîmbet cald și generos în ochi și pe buze. Adăugă cu glas liniștit :

— Dan Neelan, sper că ți-am vorbit destul de clar.

În privința asta nu încăpea îndoială. Fără voia lui, și în pofida felului cum o cunoscuse pînă atunci, Hedrock era fascinat. Nu greșise niciodată socotind că Împărăteasa Innelda avea să joace un rol de frunte în toate marile crize ale acestei epoci neliniștite. Tigroaica își scoase ghearele și erau gheare de oțel, calme în violența lor. Sufletul acestei femei trebuie să fi fost flacără pură.

Mintea începu să treacă în revistă implicațiile celor spuse de Împărăteasă. Rămase pur și simplu șocat. Ea arătase că tunurile ultraputernice erau instalate pe poziții, gata să tragă. Era posibil că, făcînd numărul de telefon al poliției cu cîteva minute mai devreme, tocmai evitase atacul, în ultima clipă. Și, lucrul cel mai rău era că, dacă i se stîrneau noi suspiciuni, Împărăteasa dădea ordinul de tragere și oamenii ei puteau năvăli oricînd înăuntru. De fapt, nici nu aveau de ce să se teamă. Puterea motrice a navei era deja paralizată și numai falsele lor impresii îi dădeau lui posibilitatea de a-i reține pînă la termenul limită — ora critică — a doua zi la prînz. Glasul Împărătesei îi întrerupse gîndurile :

— Zeydel, preia tu legătura !

Pe placa video imaginea ei fu înlocuită de capul, fața și ochii cenușii ca ardezia, nasul vulturesc și buzele atît de drepte încît alcătuiau o simplă linie orizontală pe față. Licărea totuși un zîmbet crîncen pe chipul acesta antipatic, dar glasul era plat în momentul în care spuse :

— Ai auzit poruncile glorioasei noastre conducătoare. Trebuie să te socoți un soldat chemat să-și facă datoria împotriva unui om pentru care nu putem avea compătimire, nici unul dintre noi. Acest ticălos, Greer, s-a erijat din proprie inițiativă în adversar al coroanei. Posedă o invenție care pune statul în primejdie și care

trebuie ascunsă cu desăvîrșire cunoștinței publicului. Greer are îndrăzneala să se considere un negociator de rang egal cu Guvernul și, bucurîndu-se de o temporară imunitate, se tocmește cu aroganță, pune condiții imposibile și din toate punctele de vedere se poartă ca un trădător. S-ar părea de asemenea că te-a angajat să repari nava pe care o oferă spre vînzare, aparent în scopul de a o aduce în situația de a zbura cu ea după ce pune mîna pe banii pe care-i cere. Tocmai tipul de reparații de lungă durată pe care le solicită arată cu cîtă grijă și-a pus la cale trădarea. Ca atare — te rog să mă asculți cu atenție — dacă se va dovedi necesar — sau dacă se ivește prilejul — ți se acordă începînd de acum permisiunea de a-l ucide pe Greer ca dușman al statului, în numele Maiestății sale, Innelda, Împărăteasa Sistemului Solar, Marea Moștenitoare a Casei Isher. Întreaga putere a autorităților guvernamentale susține orice acțiune pe care o vei întreprinde în sprijinul instrucțiunilor pe care le-ai primit. Și acum, înainte de a întrerupe comunicarea, ai vreo întrebare ?

Deci, ei socoteau din capul locului că se pot bizui pe colaborarea lui. Și, dacă în situația lui s-ar fi aflat un reparator de motoare, Hedrock avea toate motivele să creadă că un asemenea om ar fi fost înspăimîntat și efectiv copleșit de rangul și poziția oamenilor care-i vorbiseră. Din nefericire pentru Innelda însă, ea venea în sprijinul țelurilor lui, și nu invers.

Își dădu seama că celălalt se aștepta la un răspuns din partea lui. Șopti :

— Nu mai puneți întrebări. Sînt supus loial al Maiestății Sale și am înțeles totul.

— Bine. Dacă nu am vești de la dumneata pînă mîine la unsprezece, vom ataca oricum. Îți urez să te dovedești demn de încrederea Împărătesei.

Iarăși se auzi declicul. Hedrock întrerupse legătura și coborî din nou în sala motoarelor. Era tulburat de limita în timp care i se impusese. Dar i se părea că ar avea posibilitatea să întîrzie atacul cu încă o oră sau chiar mai mult.

Luă o pastilă care să-i amîne somnul și se apucă să lucreze la motoare. Curînd după miezul nopții încheie ajustările de echilibru la unul dintre propulsoare, așa că acum dispunea de jumătate din forța necesară pentru

a ridica în aer o astronavă de proporții atît de mari. Se duse sus și-și făcu o friptură. După ce mîncă reveni în sala motoarelor.

În timp ce lucra la cel de-al doilea motor, își dădu seama că operează pe baza unor ipoteze asumate fără a fi dovedite. Într-un fel era o concluzie rezonabilă întrucît la urma urmei nava făcuse călătoria de întoarcere de la o stea apropiată și coborîse cu succes în acest hangar ca o teacă. Dar nu încăpea îndoială că se bizuie pe mașinării pe care nu putea spera să le testeze pînă într-un moment de criză.

Ceasurile treceau mult prea repede. Pe la nouă și zece Hedrock își dădu deodată seama cît de mult timp a trecut. Apoi aprecie că-i mai trebuie vreo două ore pînă să fie gata cu cel de-al doilea motor. Acest motiv era suficient pentru a cere o amînare. Îl hrăni pe Greer, își luă în grabă micul dejun și lucră la motor pînă la unsprezece fără douăzeci.

În momentul acela, transpirînd de pe urma eforturilor și fără a fi terminat treaba, declanșă legătura prin teleecran și-l chemă pe Zeydel. Imaginea individului apăru aproape imediat pe placa video, era nerăbdător ca o vulpe în urmărirea prăzii. Ochii îi scînteiau și buzele îi tremurau.

— Da ? șopti el.

— Nu, spuse Hedrock. Adăugă repede : Chiar acum Greer a urcat în camera de comandă. A stat toată dimineața pe capul meu, așa că abia acum pot să încerc să defectez motoarele. S-ar putea să depășesc ora douăsprezece jumătate sau chiar unu. Să zicem unu ca să fiu absolut sigur. Eu...

Imaginea lui Zeydel dispăru de pe ecran, fiind înlocuită de cea a Împărătesei Innelda. Ochii verzi ai acesteia se micșorară puțin, dar glasul ei era calm cînd spuse :

— Acceptăm întîrzierea, dar numai pînă la ora douăsprezece. Apucă-te de treabă și lasă teleecranul deschis ; nu și placa video, bineînțeles, doar comunicarea acustică — și *paralizează la timp motoarele acelea propulsoare !*

— Voi încerca, Maiestate, șopti Hedrock.

Mai cîștigase un răgaz de o oră.

Reveni la sarcina lui delicată de a adapta un motor atomic la condițiile de funcționare. În instrumentele strălucitoare de metal cu care lucra își vedea din cînd în cînd

fața transpirată. Se simți încordat și nu mai era sigur că munca pe care o face va servi vreunui scop util. Pe cerul de deasupra marelui oraș flota guvernamentală avea să fie desfășurată în forță. Iar șansele unei acțiuni de ultimă oră din partea Făuritorilor de Arme părea să se îndepărteze cu fiecare clipă. Își imagină aducerea poștei la Corporația Meteor la ora prînzului. Scrisoarea către Peter Cadron, prin care-i indica adresa unde se afla acum, avea să-i fie înmînată repede acestuia — dar Cadron ar fi putut să se afle într-o ședință ; sau, putea să fi plecat cu un transportor de partea cealaltă a pămîntului ; sau putea să fie la masă. Și pe urmă nu toată lumea își deschidea corespondența cu atîta nerăbdare, ca și cum ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. Ca atare, exista posibilitatea să se facă ora unu sau chiar două pînă ce consilierul Făuritorilor de Arme citea scrisoarea de la Robert Hedrock.

Era deja unsprezece și jumătate cînd, străduindu-se din răsputeri, Hedrock își dădu totuși seama că nu va fi gata la timp cu cel de-al doilea motor. Lucră mai departe, întrucît sunetele pe care le producea aveau s-o convingă pe Împărăteasă că se supune instrucțiunilor ei. Dar era conștient că a sosit timpul să ia anumite hotărîri. Va trebui, firește, să se înalțe pînă la „barca de salvare". Indiferent dacă lucrurile ieșeau bine sau rău, aceasta reprezenta nădejdea lui personală de scăpare. Și întrucît includea printre instalațiile ei și propulsia interstelară, era la fel de valabilă în sine ca și cosmonava Dacă pornea cu ea, omul avea șanse să ajungă la stele. Dacă nu, dacă era doborîtă, atunci... Dar n-avea nici un rost să ia în considerație posibilitatea eșecului. Ori avea să fie ucis pe loc, ori îl capturau.

Dar cum putea urca în „barca de salvare" atîta vreme cît era deschis teleecranul ? Fixînd conexiunea în sala motoarelor izbuti să facă plauzibilă iluzia că nu poate comunica în exterior decît cînd nu e Greer în preajma lui. Așa întîrziase cu o oră atacul. Din nefericire, insistența Inneldei asupra menținerii contactului constituia acum un obstacol. Dacă-și încetează activitatea zgomotoasă, Innelda și Zeydel intră imediat la bănuieli. Socotea că ar avea nevoie de vreo cinci minute pentru a urca pînă la vehicolul de salvare. Asta însemna foarte mult dacă ținea seama de toate elementele. Atît de mult

încît justifica un nou efort de a o deruta pe Innelda. Hedrock șovăi, iar apoi se apropie de aparatul de comunicare.

— Maiestate, spuse el într-o șoaptă destul de apăsată.

— Da ?

Răspunse atît de promt încît Hedrock o și văzu brusc așezată în fața unui întreg pupitru cu monitoare, ținînd legătura cu toate aspectele acestei întreprinderi. Cu soldații de pe navele de război, cu cei care așteptau alături de tunurile invizibile, cu Zeydel și cu el, Hedrock. Se grăbi să spună :

— Maiestate, îmi va fi imposibil să scot din funcție toate motoarele pînă la termenul pe care mi l-ați fixat. Sînt aici șaptesprezece propulsoare și n-am avut timp să mă ocup decît de nouă din ele. Vă supărați dacă vă fac o sugestie ?

— Spune, răspunse ea, dar pe un ton care n-o angaja cu nimic.

— Gîndul meu ar fi să mă duc sus și să încerc să-l imobilizez pe Greer. S-ar putea să-l iau prin surprindere.

— Da, spuse ea cu ceva ciudat în glas. Da, ai putea. Șovăi, apoi continuă pe un ton mai ferm : Neelan, poate n-ar fi rău să-ți spun că am început să te cam suspectăm.

— Nu prea vă înțeleg, Maiestate.

Ea nici nu-l auzi :

— Încă de ieri după amiază ne străduim să intrăm în contact cu Greer. În trecut totdeauna ne răspundea cam la o oră și ni se pare anormal, ca să nu spun mai mult, că nici măcar n-a catadixit să răspundă la încercările noastre de stabilire a comunicării. El nu știe altceva decît că sîntem gata să-i acceptăm pretențiile exorbitante și toate condițiile absurde pe care ni le-a pus. Să mă exprim în felul următor, zise ea cu răceală. În acest ceas hotărîtor nu mai vrem să riscăm. Ai permisiunea noastră de a urca la etaj pentru a-l imobiliza pe Greer. De fapt, îți ordon să-ți faci datoria de soldat și să-l împiedici să lanseze nava scoțînd-o din hangar. Dar, întrucît s-ar putea ca totuși vagile noastre suspiciuni împotriva dumitale să fie întemeiate, eu ordon atacul chiar în clipa aceasta. Dacă ai vreun plan secret al dumitale, abandonează-l și colaborează cu noi. Urcă-te în timp ce se desfășoară atacul și fă tot ce e necesar împotriva lui Greer. Numai că va trebui să te grăbești.

Glasul ei se întări și deveni evident că dă ordine prin celelalte microfoane întrucît strigă pe un ton profund și vibrant :

— Toate forțele în acțiune, pătrundeți !

Hedrock auzi ordinul în timp ce pornea către scară. Trebui să facă o pauză pentru a deschide ușa de protecție împotriva radiațiilor, iar apoi alergă în sus pe scări, păstrîndu-și speranța, convins încă și acum că în pofida a tot ce s-a întîmplat se mai poate înălța de la sol înainte de a-l opri cineva.

Atunci se produse prima lovitură, care cutremură pur și simplu nava. Era mai violentă decît își putuse el închipui vreodată. Îl năuci îngrozitor o clipă și-l făcu să creadă că a suferit un șoc care-i întunecă rațiunea. Alergă în sus, tot mai sus, și deja în inimă i se strecurase teama de înfrîngere. Cea de a doua lovitură de o forță titanică îl făcu să se clatine pe picioare și să cadă vreo cîteva trepte. Dar își reveni și urcă mai departe, conștient de o senzație de oboseală. Își dădea vag seama cît de mult riscă Innelda folosind asemenea arme puternice. S-ar fi putut stîrni un ciclu de reacții în lanț cu o durată de un milion de unități, ceea ce se apropia de limita primejdioasă a unei explozii atomice imposibil de controlat.

Apoi bubui cea de-a treia lovitură, făcînd să-i țîsnească sîngele pe nas, și chiar și din urechi i se scurgea un lichid cald. Cea de-a patra lovitură — mai știa doar că se află pe la jumătatea drumului spre sala de comandă — dar căzu jos grămadă. Apoi se rostogoli pe scări. Cea de-a cincea lovitură îl prinse cînd se străduia să se pună din nou pe picioare.

Acum își vedea cu ochii înfrîngerea, era o senzație maladivă, aproape mortală, dar își mișca mereu picioarele, aproape uluit că a putut ajunge la nivelul următor. Cea de-a șasea explozie, de o forță intolerabilă, îl prinse acolo, în capul acelor scări lungi și-l trimise învîrtindu-se în jos ca o frunză prinsă de furtună. La fund era o ușă ; o închise cu un gest automat. Se uită prostit cînd văzu ușa cea mare săltată din balamale și căzînd cu zgomot, gata-gata să-l omoare în prăbușirea ei. Asta era cea de-a șaptea lovitură.

Cu un gest de animal, se retrase din fața durerii pînă la palierul următor, încuind instinctiv ușa interioară. Stătea acolo, groaznic de obosit, sprijinindu-se de perete, cînd îl treziră din leșinul profund strigăte de oameni.

Deci glasuri înăuntrul cosmonavei. Clătină din cap, fără să-i vină să creadă. Glasurile se apropiau tot mai mult; iar apoi i se dezvălui adevărul :

Erau înăuntru. Fuseseră suficiente șapte lovituri de tun.

Un bărbat strigă cu aroganță de pe partea exterioară a ușii lîngă care se afla Hedrock :

— Repede, spargeți ușa ! Capturați pe oricine găsiți înăuntru. E ordin !

opt

Hedrock își începu retragerea. Îi luă multă vreme, întrucît mintea nu reușea să i se concentreze asupra unui singur gînd, iar reflexele îi erau dezorganizate. Socoti, destul de incoerent, că această idee corespunde aproape în întregime adevărului științific. Cea mai mare concentrare de foc energetic fusese descărcată pentru prima oară asupra unei mașini în care se afla un om și ea îl redusese la un simplu organism nervos dezmembrat.

Îi tremurau genunchii în timp ce cobora scările. Mai jos, tot mai jos — îl năpădi senzația că ar coborî în propriul său mormînt. Dar se gîndi că nu mai are prea mult de coborît. Trecuse dincolo de spațiile de înmagazinare. Următorul etaj avea să fie camera cu protecție izolatoare, apoi atelierul de reparații, apoi sala mașinilor, apoi camera de propulsie și apoi...

Și apoi...

Îi reveni speranța. Pentru că exista totuși o cale de scăpare. Aeronava era pierdută, bineînțeles. Și împreună cu ea și șansa miliardelor de ființe omenești care ar fi purtat torța civilizației către stelele cele mai îndepărtate ale universului — șansa, destinul lor, speranța lor într-o fericire superioară dispăruse. Dar pentru el exista din nou speranță. Ajunse în sala mașinilor și uită de toate — în afara lucrului pe care-l avea de făcut. Îi trebuiră minute prețioase pînă să descopere care dintre

comutatoarele electrice aprindeau sistemul de iluminare al navei și alte funcții energetice. În minutul acela etajele se cutremurară cînd o ușă încuiată de el se prăbuși cu un zgomot îndepărtat, în fața zumzetului șuierător al unui tun mobil. Și imediat auzi mai aproape strigătele unor oameni.

Hedrock începu să umble la comutatoare. Vroia să stingă toate luminile de la etajele superioare. Asta îi întîrzia pe năvălitori cu cîteva minute. Observase deja poziția sfredelului uriaș de care avea nevoie. Îl așeză pe suportul antigravitațional și-l coborî pe scări din atelier, acolo unde fusese, trecînd de sala motoarelor pînă în uriașa cameră de propulsie care reprezenta ultima încăpere a imensei nave cosmice. Și acolo, împotriva voinței sale, în ciuda sentimentului de urgență imperioasă, Hedrock se opri și se uită la ceea ce trebuie să fi fost însuși sistemul de propulsie stelară.

Iată, deci, comoara pentru care se declanșase toată această luptă. Ieri (ah, și cît de îndepărtat părea să fie acest ieri!) nu avusese timpul să coboare pînă în această sală. Acum trebuia să stabilească bine programul în timp. Smulse capacul de protecție al sfredelului gigantic și-i îndreptă lumina penetrantă către acel puț de propulsie cu grosimea de zece metri. Văzu ceața întunecată — și-și dădu seama de noul său eșec. Metalul era prea gros și prea tare. Avea prea multe straturi intermediare și prea multe deflectoare. Nici o undă cunoscută nu putea să se apropie vreodată de miezul acestui aparat de propulsie.

Înfrînt, dădu din colț în colț și începu să alerge împingînd înaintea lui sfredelul, care chiar dacă nu avea greutate pe suportul antigravitațional, totuși opunea o „masă" de rezistență mușchilor săi. Trecu prin prima ușă a camerei etanșe inferioare, apoi prin a doua, prin a treia și rămase blocat într-o stare de nedumerire. Își adunase toate rezervele de forță și voință pentru realizarea unei găuri de doi metri diametru prin pămînt într-o poziție oblică de ajungere la suprafață. Dar nu era nevoie. Gaura, coridorul exista. O suită de lumini slabe din tavan alcătuiau o cărare în pantă ieșind undeva în depărtare.

Nu era momentul să se mai gîndească de ce se afla acolo acest tunel. Hedrock apucă bara transparentă, se strecură pe lîngă perforatorul devenit acum inutil și

alergă prin tunel. Era mult mai lung decît ar fi izbutit el să-l sape în timpul limitat de care dispunea. Unghiul de urcare nu era decît de vreo 20 de grade. Dar faptul că tunelul era mai lung și deci se îndepărta la o distanță mai mare, îi convenea. Cu cît ajungea la o distanță mai mare de navă înainte de a ieși la suprafață, cu atît mai bine.

Brusc se trezi la capătul tunelului, închis de o ușă metalică ; folosind bara pentru transparență, a putut vedea că dincolo de ușă se afla un fel de pivniță goală. Ușa avea o închizătoare simplă pe care o deschise cu mîna, iar apoi ușa se închise la loc îndărătul lui ca un metal amorf care se topește într-un perete solid fără a lăsa nici o urmă. Perfecțiunea artizanală îl trezi pe Hedrock la realitate. Se opri în interiorul pivniței și studie ușa. El luase drept bună ipoteza — acum se dovedea că era o simplă ipoteză — că Greer s-a întors de mult din constelația Centaurului. Dar mai exista și o altă explicație. Nu Greer construise toate acestea, ci mai degrabă Kershaw împreună cu ceilalți. Dar și ei fuseseră prudenți în privința contactelor cu lumea exterioară. Se prea poate ca Greer nici să nu fi știut de acest tunel. De fapt (și deodată Hedrock căpătă certitudine în această privință) individul nu l-ar fi lăsat singur în sala mașinilor ieri dimineață, atît de aproape de o ieșire, dacă ar fi știut adevărul. Contactele prin teleecran cu lumea exterioară i se puseseră probabil în mînă lui Greer, ca supraveghetor general, de către acești gogomani strălucițI, Kershaw și Gil Neelan, care se gîndiseră la toate precauțiile posibile împotriva unor intervenții din afară, dar n-avuseseră și prudența de a-și lua măsuri de protecție împotriva propriului lor angajat.

Date fiind cele întîmplate, era un amănunt interesant, dar mai mult din punct de vedere academic, științific. Deprimat, Hedrock se îndreptă spre niște scări aflate în stînga lui. La jumătatea scării, treptele se desfăceau în două. În stînga duceau spre o ușă destul de bogat împodobită dincolo de care dispozitivul lui de transparență îi arăta o bucătărie goală. Cele din dreapta se dovediră a-i fi mai utile.

Hedrock lăsă bara de transparență pe scări. Nu-i mai trebuia. Își îndreptă spinarea, deschise cea de a doua ușă și păși afară la lumina soarelui. Se trezi în curtea din spate a unei case mari și pustii. Exista obișnuita

peluză verde, grădina înflorită, garajul pentru autoavion și un gard înalt cu poartă. Poarta se deschise ușor din interior dînd spre o fundătură a unui bulevard, cu trotuare mici, lipite de zidurile caselor. Ceva mai departe Hedrock văzu o arteră largă cu circulație intensă.

Se grăbi într-acolo, nerăbdător s-o identifice pentru a putea judeca la ce distanță se află de nava cosmică. Dacă știa unde se găsește putea să aibă o idee mai bună despre ce are de făcut — care trebuie să-i fie pasul următor. Probabil să existe acolo un cordon de paznici. Dar pînă unde se întindea de la centrul operațiunilor și cît de atentă era paza lor, asta rămînea de stabilit. Hedrock presupunea că au înconjurat întreaga zonă.

Chiar așa și era. La colț se afla un paznic în uniformă și purta casca strălucitoare cu vizor. Îi făcu semn lui Hedrock de la distanță.

— Cum merg lucrurile ?

— Am pătruns ! îi strigă Hedrock. Fii cu ochii în patru.

— N-ai grijă. Sîntem un lanț de apărare redutabil.

Hedrock întoarse capul, gînditor, și se grăbi să se întoarcă de unde venise. Deci se afla prins într-o cursă. Cu siguranță că străzile erau supravegheate pe o distanță foarte mare ; iar peste cîteva minute, țipînd cît îi ținea gura, oamenii din echipa de asalt aveau să sfărîme ultima dintre ușile masive ce le barau calea de acces în nava cosmică, aveau să-și dea seama ce s-a întîmplat și să declanșeze acțiunea de cercetare care cu siguranță va duce la capturarea lui. Sau, poate chiar mai grav, poate se aflau deja în preajma ultimei bariere și peste cîteva minute vor țîșni afară din casa unde se sfîrșea tunelul și, dînd cu ochii de el, se vor năpusti asupra lui și-l vor ucide.

Sări peste un gard înalt, într-o altă curte din dos. Descoperi un șir de paznici cu căști cu vizor de-a lungul fațadei casei. Dar acum că se îndrepta spre navă, cu speranța pe care i-o oferea brusc aceasta, senzația de înfrîngere îi mai slăbi. Nimeni nu încercă să-l oprească. După un minut de mare încordare, se văzu silit să zîmbească în fața psihologiei care-i îngăduia unui om să se îndrepte spre centrul unei infecții, dar nu să se îndepărteze de el. Cu mult curaj, traversă spre colțul străzii, de unde văzu la colțul următor hangarul de forma

unei luminări. Peste cîteva secunde ajunse la cosmonavă. Nimeni nu încercă să-l oprească atunci cînd se cățără ușurel prin gaura de formă neregulată făcută de obuzele penetrante și de acolo se duse la camera de comandă. Luminile pe care el le stinsese erau acum aprinse. Aceasta fu primul lucru pe care-l observă Hedrock. Cei ce făceau cercetările ajunseseră în sala mașinilor. Curînd aveau să urce pentru a explora și restul navei. Între timp însă îi oferea lui tocmai șansa de care avea nevoie. Își aruncă o privire prin camera de comandă. Erau cîteva zeci de bărbați de jur împrejur și toți purtau costumul izolator presgris. În ochii lor nu citi nici un pic de suspiciune.

Pentru ei era doar alt membru al poliției secrete, îmbrăcat în haine de protecție pentru o zonă radioactivă. Oamenii ăștia nu mai avuseseră de mult prilejul de a participa la vreo luptă. Existența Arsenalelor ținuse în viață armata, dar de ani și ani de zile rangul de ofiter ori soldat nu mai era decît o sinecură căutată de toți nepricopsiții care aveau influență sau bani pentru a da mită. Iată-i, stînd în picioare sau pe jos, fără să gîndească nimic, așteptînd să termine o dată treaba asta stupidă, pentru a se întoarce la amantele sau jocurile lor, la existența lor monotonă. Era un nefericit produs secundar al planului său de a pune capăt războaielor, dar oricum era mult mai bine decît să moară oamenii cu milioanele în luptă.

Bang! Sunetul care izbucni din adîncurile navei îl electriză pur și simplu pe Hedrock. *Asta trebuie să fie ușa camerei de propulsie.*

Tocmai acum se descoperea faptul că el se află în libertate. Peste cîteva secunde avea să răsune zgomotos alarma. Hedrock se îndreptă fără grabă, cu un aer degajat, spre scară, se frecă de mai mulți oameni care așteptau pe acolo și începu să urce. Era incredibil de simplu. La fiecare nivel se aflau alți paznici, dar n-aveau aerul că ar păzi ceva anume. Hedrock nu-și putu alunga impresia că au venit aici sus ca să evite orice luptă. Uită pur și simplu de ei cînd ajunse la „barca de salvare". O cercetă iute și constată că nu e nimeni înăuntru. Oftînd, se lăsă pe scaunul multifuncțional din fața tabloului de comandă, trase aer în piept și cu multă emoție apăsă manșa de lansare.

Ca o minge care se rostogolește pe o pantă sticloasă, mica navă țîșni în văzduh.

Văzut de la înălțimea de un kilometru, vechiul și minunatul oraș scînteia în soare. Părea foarte aproape, unele din vîrfurile clădirilor aproape că-i zgîriau nava în timp ce zbura. Lui Hedrock i se golise creierul de gînduri. Prima lui mirare — aceea că navele de război nu l-au atacat — cedase deja pasul credinței că ele pîndesc o navă cosmică de peste 100 de metri lungime, în schimb acest minuscul aparat de zbor semăna din depărtare cu un autoavion taxi sau cu unul dintre numeroasele tipuri de aeronave de agrement. Urmărea două scopuri: primul să scape, dacă putea, spre o ascunzătoare de-a lui, iar dacă nu, să folosească propulsia specială a bărcii de salvare pentru a-l ajuta să se îndepărteze.

O pată întunecată din partea superioară a teleecranului retrovizor îl scoase din dispoziția lui optimistă. Pata apăru din senin, deveni o navă vizibilă — un crucișător de proporții uriașe — circa 600 de metri. În aceeași clipă se trezi la viață teleecranul său pentru apeluri generale (utilizabil acum cînd se afla pe cerul deschis). O voce severă îi spuse:

— Nu ai auzit ordinul universal de a rămîne la sol? Mergi drept înainte, rămîi la înălțimea la care ești pînă ajungi la radiofarul aeroportului militar din direcția est. Aterizează acolo, altfel vei fi făcut țăndări.

Degetele lui Hedrock care se întinseseră după manșa albă a accelerației, se opriră în aer. Ordinul nu părea să cuprindă nici o undă de suspiciune cu privire la identitatea lui. Trecu repede în revistă toate plăcile video ale mijloacelor de comunicație și constată că — cu excepția acelui crucișător — este singurul vehicul în aer în momentul acela. Deci întregul trafic fusese suspendat, toate aeronavele fiind la sol. Era oare posibil ca nimeni să nu se fi uitat încă la receptacolul bărcii de salvare și să-i fi observat dispariția? Hedrock își menținu direcția și înălțimea navei și flirta cu gîndul de a ateriza într-adevăr la aeroportul militar. Trebuie să fi fost acolo un roi întreg de avioane, printre care s-ar fi putut eventual pierde. Dar pe buze îi răsări un zîmbet trist cînd se convinse de nebunia unui asemenea plan. Era greu de crezut ca toată poliția de pază să se dovedească atît de imbecilă, iar în

clipa în care se comunica vestea dispariției navei de salvare, cineva din echipajul crucișătorului avea să-și amintească de nava singuratică dirijată cu de-a sila spre aeroport.

Hedrock aruncă o privire încruntată crucișătorului de pe placa video a teleecranului. Se vedea exact de-asupra lui și îngrozitor de aproape, mult prea aproape. Făcu ochii mici. Crucișătorul bloca vederea unei părți ample a cerului de de-asupra. Își dădu seama de realitate cînd spre dreapta lui apăru un al doilea crucișător, un al treilea în stînga lui, iar înaintea și în urma lui se iviră un roi întreg de distrugătoare. Prima navă, care aproape-l îmbrățișa, îl împiedicase să le vadă pe celelalte apropiindu-se. Și nu încăpea nici o îndoială că, indiferent din ce armată făcea parte, flota aceasta era eficace. Din nou întinse involuntar mîna către acceleratorul alb, apucă bine mansa, dar apoi se opri cînd pe placa video pentru apelurile generale se ivi fața nobilă a Împărătesei:

— Neelan, spuse aceasta, nu te înțeleg. Sper că nu ești atît de nerod încît să te împotrivești guvernului tău.

Hedrock nu răspunse. Își înclină puțin aeronava. Rămase cu ochii ațintiți asupra unui spațiu deschis între distrugătoarele din fața lui, la o înălțime ceva mai mare. Pe urmă nu mai putea efectua aceste conversații în șoaptă. Asta ar fi însemnat să-și prefacă vocea, ceea ce-i ieșise de ani de zile din obicei. Nu era momentul să riște viitoarele sale relații cu împărăteasa printr-un spectacol de proastă calitate.

— Dan Neelan (acum glasul împărătesei era profund și apăsat) gîndește-te bine înainte de a te angaja irevocabil pe drumul distrugerii. Oferta mea rămîne încă în picioare. Aterizează pur și simplu cu nava pe care te afli, conform instrucțiunilor, și ...

Împărăteasa continuă să vorbească, dar Hedrock se concentra asupra evadării. Întrerupîndu-l, ea îl dăduse timp să-și corecteze încă o dată ruta și acum micuța lui navă se înclina către emisfera sudică, în direcția Centaurului. Nu avea coordonatele precise, dar bănuia că accelerația de care ar fi avut nevoie pentru a scăpa de navele de război l-ar face să-și piardă o vreme cunoștința. Și s-ar fi putut să ajungă într-un loc cunoscut sau necunoscut.

— ... Îți ofer un miliard de unități de plată.

Degetele lui se strînseră pe mansa albă pe care erau gravate cuvintele *Propulsie Infinită* și, acum că sosise momentul, nu mai șovăi. Cu o mișcare bruscă trase pîrghia pînă la capăt.

Simți o lovitură ca de baros.

nouă

Ceasurile parcă se tîrau în dimineața aceea. Împărăteasa păsea printre oglinzile înșirate pe pereți. Era o tînără înaltă și bine făcută.

La un moment dat gîndi: „Ce încordată par, ca o ajutoare de bucătăreasă trudită pînă la epuizare. Începe să-mi fie milă de mine însămi și parcă regret toate acțiunile aspre pe care sînt silită să le întreprind. Îmbătrînesc".

Și chiar se simțea mai bătrînă. Pentru a nu știu cîta oară, aprinse unul din teleecrane și se uită lung la oamenii care lucrau în camera de propulsie a navei cosmice Greer. Avea o pornire nebunească să țipe la ei, să le strige „Mai repede! Mai repede!" Oare ăștia nu-și dădeau seama că de la o oră la alta, din clipă în clipă Arsenalele puteau să descopere unde e ascunsă nava și s-o atace cu toată forța lor?

De nenumărate ori în cursul acelei dimineți nesfîrșite, se gîndi: „Nava trebuie distrusă acum, pînă nu e prea tîrziu".

Dar de fiecare dată își înfrunta defetismul disperat cu o îndîrjire manifestată prin buzele strînse. Casa Isher nu-și putea permite luxul de a distruge un asemenea secret. Într-o bună zi ar putea juca un rol vital în apărarea Casei Imperiale împotriva renașterii dușmanilor. Zîmbi văzînd cît de nehotărîtă e. Și totuși în minte nu-i stăruia nici o îndoială că atîta vreme cît nava rămînea în funcțiune, ceasurile aveau să-i pară lungi, iar Coroana avea să se afle într-un pericol de moarte.

Cu un gest nervos aprinse teleecranul care transmitea știrile și ascultă cuvintele care parcă-i urlau în urechi: „*Arsenalele* o acuză pe Împărăteasă că ține ascuns secretul călătoriilor interstelare... Arsenalele cer ca Împărăteasa să dezvăluie poporului secretul acestei ..."

Reduse aparatul la tăcere și rămase puțin speriată de liniște. După o clipă se simți mai bine. Deci *știau*. Asta era esența relatărilor. Arsenalele nu cunoșteau secretul. Era adevărat că într-un fel ghiciseră ce deține ea. Dar era prea tîrziu. Era prea tîrziu cu multe, multe minute. Iată realitatea care se ascundea îndărătul tuturor cererilor acestora, îndărătul furiei atacurilor lor verbale. De-ndată ce era distrusă nava (iar o apucă năbădăios nerăbdarea) singurul aspect nelămurit rămînea omul acela de neînțeles, Dan Neelan. Gîndul îi apăru în minte ca un semnal. Sună buzzerul. Un glas de femeie o anunță:

— Fizicianul Chan Boller dorește să fie primit de Maiestatea Voastră. Spuneați că ...

— Da, da, trimite-l înăuntru.

Se întrebă dacă nu cumva și-a trădat în prea mare măsură nerăbdarea.

Boller era un tînăr energic, activ, cu ochii sumbri și gesturi crispate:

— Maiestate, am încheiat raportul pe care mi l-ați cerut cu privire la călătoriile interstelare.

Se opri și o privi cu o intensitate pătrunzătoare. Împărăteasa își dădu seama că știe totul despre relatările transmise (parcă cine nu știa?) și că se întreabă cît de adevărate sînt. Ochii ei verzi îl măsurară cu răceală din cap pînă-n picioare.

— Spune mai departe.

Și apoi îl ascultă atentă cînd el începu, dar căută să elimine din gîndurile ei sunetul glasului acestui bărbat, să nesocotească vorbele în sine, percepînd doar sensul lor.

Fizicianul îi explică pe-îndelete că Alpha Centuri se află la peste 4 ani lumină de pămînt. Este constituită dintr-un sistem de patru stele și se știe bine că are și planete care se rotesc în jurul lor. Cea mai rapidă navă construită pînă atunci putea străbate distanța în circa 130 de ani, cu o viteză medie de 800 kilometri pe secundă. Dar nimeni n-a încercat deocamdată un asemenea zbor. Pentru a realiza călătoria în 11 zile („cifra pe care a pomenit-o Maiestatea Voastră prea grațioasă"),

ar trebui o viteză medie de 40 de milioane de kilometri pe secundă. Dată fiind actuala eficacitate imperfectă a sistemului antiaccelerație, efectul asupra sistemului nervos al omului, al unei asemenea accelerații totale, este imposibil de apreciat.

— Imposibil ! exclamă extrem de tulburată împărăteasa.

Boller explică :

— Diferența dintre sută la sută și 99,9 la sută este de 0,00000000 plus, ceea ce înseamnă ceva mai puțin decît infinitul, dar nu se poate calcula exact cît.

Explică mai departe că ar fi totuși un factor puțin sub marile accelerații reale, extrem de periculos încît pînă și oamenii cei mai rezistenți au murit de pe urma unor șocuri de 15 ori mai mici. Cît despre navigația interstelară, aceasta cerea drept bază un punct fix cunoscut. De-ndată ce se pierdea contactul cu acesta, se pierdea și nava.

După plecarea fizicianului, împărăteasa rămase cu ochii pe jumătate închiși. Neelan era mort sau pierdut. În cele două secunde cît mica lui navă fusese în raza de acțiune a sistemelor radar de pe vasele de război, ofițerii tehnici îi apreciaseră accelerația la un nivel mult superior celui care l-ar fi putut suporta o ființă umană păstrîndu-și totodată cunoștința. Presiunea care produsese starea de inconștiență avea să continue o perioadă nedefinită. N-au decît să urle cît vor și să aiureze Arsenalele. Casa Isher supraviețuise și unor furtuni mai puternice decît aceasta. Se întoarse către teleecranul care o lega de nava spațială Greer. Dar oamenii încă mai lucrau în stilul lor minuțios și laborios. Pericolul principal era încă prezent.

Începu să-i influențeze din nou mintea. Imaginea navei și dezastrul care avea să urmeze capturării ei de către Arsenale o mai obseda încă în timp ce urca spre etajul unde fixase pentru ora unsprezece ședința cabinetului. Teama aceea care-i stătea pe creier îi dădu o dispoziție glacială în timp ce asculta ultimele rapoarte privitoare la efectele propagandei.

Îi văzu pe consilieri prudenți și moderați în cuvîntările lor. Se purtau de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda. Pînă atunci n-o frapase niciodată existența unei adevărate bariere a fricii între ea și ofițerii și funcționarii

ei, chiar și cei cu rangurile cele mai înalte. Deodată rămase uluită de acest aspect. Se închipui singură pe lume, slujită de niște proști și lași care aveau să se întoarcă împotriva ei dacă vreodată acea forță intangibilă care crea o ierarhie era supusă unor lovituri destul de puternice. „Șobolani !“ gîndi ea într-o furie arzătoare. „Șobolani fricoși și afurisiți !“

Într-un tîrziu izbucni într-un adevărat strigăt :

— Dar ce măsuri se întreprind ? Tot ce aud cînd dau drumul la televizor este doar o trăncăneală insuportabilă a unor comentatori care parcă se întrec în a răspîndi propaganda Arsenalelor. Opriți-o ! Puneți stăpînire pe toate mijloacele de comunicare cu publicul. Organizați o campanie de dezmințire a acuzației Arsenalelor că eu aș ascunde secretul călătoriilor interstelare și lansați o contrapropagandă acuzîndu-le de intenții revoluționare. Întrebați-le ce doresc de fapt. Asta i-ar pune pe gînduri pe oameni.

Împărăteasa ieși țanțoșă de la întrunire. Cînd ajunse în camera ei de lucru, teleecranul lătra știri neplăcute cum că mulțimile au ieșit în stradă, vociferînd și cerînd să afle secretul călătoriilor interstelare. Gura i se strîmbă. aș ascunde secretul călătorilor interstelare și lansați o „Proștii !“ Sigur că pe urmă aveau și să-i spînzure efigia. După o clipă, gîndul acesta începu s-o doară. Își mușcă buza și se așeză luptîndu-se cu ea însăși pentru a-și recăpăta stăpînirea de sine. Într-un tîrziu chemă apartamentul prințului Del Curtin. Acesta vorbi el întîi :

— Mă duc la masă , Innelda. Vii și tu ?

Rămase surprinsă :

— Ce, s-a făcut atît de tîrziu ? Nu, nu vin, am să cer să mi se aducă aici prînzul. Aștept un mesaj în privința ... în privința unui lucru.

O privi cu multă atenție :

— Hei, Innelda, dar văd că ți-au apărut niște riduri pe obraz. Sper că nu te lași doborîtă de ultimele evenimente.

— Niciodată nu mi-am jucat rolul cu mai multă prudență, răspunse ea.

După ce întrerupse legătura, se reașeză și, lăsîndu-se pe spetează scaunului, se gîndi încordată : „De ce să nu-l aleg pe el ? Nimic n-ar putea rezolva mai ușor criza actuală decît o căsătorie rapidă, dar cu multă pompă“.

Făcu o pauză, încruntîndu-se la amintirea opiniilor în această privință pe care i le spusese fără menajamente doctorul Snow. „Gogoman ramolit!" Buzele i se strînseră într-un gest de sfidare. După o clipă oftă, respingîndu-l pe Del Curtin. Căpitanul Hedrock avusese dreptate cînd spusese că familia imperială nu se sinucide din punctul de vedere al gintei, nici măcar treptat, în orice caz nu cu bună știință. Cu multă vreme în urmă hotărîse definitiv că prințul îi e rudă prea apropiată ca să poată fi ales drept soț. Nu trebuia să se lase împinsă ori grăbită de evenimente să se mărite, nici măcar cu agreabilul ei văr. De fapt n-avea pe nimeni decît cel mult ... Se încruntă. Ridicol! Individul era pur și simplu un băgăreț încrezut, dar foarte isteț, e drept. Chiar și acum îi venea greu să înțeleagă de ce-i dăduse voie să-și proclame obiectivele.

O ochire involuntară la teleecran, conectat la astronava lui Greer, îi readuse brutal gîndurile la primejdia fundamentală. Minute în șir se holbă la racheta unde treburile fuseseră lăsate neterminate. Apoi, tremurînd, întrerupse legătura. Era un coșmar așteptarea asta, gîndi ea.

Mîncă un sandvici și sorbi un pahar dintr-o băutură care i se păru fără nici un gust. Atîta își aminti să facă pentru a-și potoli foamea la prînz. Telejurnalul de la începutul după-amiezii era mai optimist. Ascultîndu-l își recăpătă încrederea. Totul era împotriva Arsenalelor. Izbuti să gîndească — deși cam strîmb. Vai cît de jos se coborîse dacă se putea înveseli la auzul propriei ei propagande!

Însă așa era. În atît de mare măsură încît nervii i se liniștiră deajuns ca să poată susține o întrevedere pe care o amînase toată dimineața. Întrevederea cu Greer. Șezu rece ca o stîncă în timp ce nenorocitul speriat își desfășură povestea. Omul era înnebunit de groază și limba i se tot învîrtea formulînd rugăminți de îndurare. O vreme asta n-o deranjă. Era doar firul poveștii sale despre Kershaw și Neelan și ...

Și Neelan!

Oftă manifestîndu-și înțelegerea. Vai de ce zid de nepătruns al voinței și înverșunării se izbise ea! I se păru că relația aceea explică rezistența neașteptată pe care i-o opusese, deși tot nu era nici o explicație asupra felului cum localizase el nava. Oricare ar fi fost detaliile, realitatea era certă: la numai cîteva ceasuri după ce ur-

case la bordul vehicolului, pusese stăpînire pe el. Eforturile sale de a repune în funcțiune propulsia fuseseră cu adevărat titanice, și succesul lui fusese împiedicat doar de faptul că sarcina era imensă, disproporționat de mare față de puterile lui. Asta era adevărat în mod special și chiar nedrept, pentru că în ultimă instanță ea însăși dăduse ordinul de atac din pricina anxietății ei îngrozitoare. În mod logic ar fi trebuit să-i accepte motivele propuse pentru întîrzierea atacului. Nu încăpea îndoială că dăduse de un om remarcabil.

Își ieși din reverie și-i spuse aproape în șoaptă lui Greer :

— Și unde i-ai lăsat pe Kershaw și pe ceilalți ?

Individul izbucni într-un șuvoi dement de vorbe, trăncănind ceva despre existența a șapte planete locuibile în constelația Alpha Centauri, trei din ele chiar mai plăcute decît Pămîntul...

— Și jur că i-am lăsat pe una dintre acestea. N-o să li se întîmple nimic rău. O să-i culeagă de acolo prima navă stelară. N-am dorit altceva decît să mă întorc aici și să vînd invenția. E o crimă, bineînțeles. Dar în zilele noastre fiecare se luptă doar pentru sine.

Împărăteasa își dădu seama că omul minte în privința locului unde îi lăsase pe ceilalți. Era conștientă de faptul că își simțea inima rece și necruțătoare. Întotdeauna se purtau așa cu ea oamenii care erau morți de frică. Avu o senzație de scîrbă, de parcă ar fi avut în preajmă o grămadă de murdărie. De fapt nici nu conta prea mult dacă asemenea oameni trăiesc sau mor. Șovăi în ciuda logicii simple și a impulsului și mai simplu de care era nevoie. Îi trebuiră cîteva secunde pentru a-și da seama de ce. Fantastic ! Cauza era propria ei frică. Nu era la fel de speriată ca individul din fața ei. Nu-i era teamă pentru sine, ci pentru Casa Isher. Era ciudat să stea acolo și să recunoască în sinea ei că-i e frică. Simți repulsie la gîndul că e rudă cu această ființă care se arătase atît de agresivă și amenințătoare cînd era protejată de o fortăreață de oțel, iar acum tremura cumplit pentru o viață care nu valora nici cît o cîrpă.

Împărăteasa înțepeni :

— Duceți-l înapoi în celula lui. Am să-i hotărăsc soarta mai tîrziu.

De fapt știa c-o să-l lase să trăiască. Ardea pur și simplu în inima ei disprețui față de slăbiciuni. Ajunsese

la fel cu gloatele care se agitau pe străzi țipînd după secretele propulsiei interstelare.

Bîzîi apelul de pe teleecranul personal. Îl deschise și se holbă văzîndu-l pe amiralul Dirn.

— Da, izbuti ea în cele din urmă să spună. Da, vin imediat.

Se ridică în picioare avînd sentimentul aproape nefiresc al unui impuls imperios. Nava cosmică era pregătită, așteptînd-o pe ea să-i soarbă secretul. Dar într-o afacere ca aceasta, avînd de înfruntat împotrivirea puternicilor făuritori de arme, un minut putea să conteze mult, putea fi prea tîrziu. Alergă la ușă.

Nava cosmică Greer (ea continua să-i spună așa în lipsa unui nume mai bun, cu toate că acesta o irita la culme) părea doar un obiect mărunt în imensul hangar militar. Dar în timp ce se apropia autoavianul ei însoțit de vasele de patrulare, căpătă totuși proporții. Pînă la urmă era o construcție impunătoare, un obiect lung în formă de trabuc, făcut din metal multicolor, întins orizontal pe suportul care-i servea drept rampă. Vedea găurile uriașe, spărturile făcute de marile tunuri energetice pentru a cuceri nava în favoarea ei, a împărătesei. Dar urcînd spre camera de comandă uită acest lucru. Acum cînd nava era așezată pe orizontală, scările se retraseseră automat la perete ; și nu-i trebui prea multă vreme ca să străbată cei 130 de metri trecînd pe rînd prin mai multe uși sparte. Ochii ei continuau să studieze uriașul puț de propulsie. Văzu că plăcile au fost slăbite, dar nu îndepărtate. După o clipă se uită întrebător la ofițerul în uniformă rămas la o distanță respectuoasă îndărătul ei. Acesta se înclină :

— După cum vedeți, Maiestate, ordinele Înălțimii Voastre au fost îndeplinite întocmai. Nimic dinăuntrul instalației de propulsie nu a fost atins și nici văzut de cineva, iar lucrătorii care au deconectat plăcile sînt cei aleși de dumneavoastră personal pe baza relatărilor și dosarelor expuse examinării azi dimineață. Nici unul din ei nu are suficiente cunoștințe științifice pentru a analiza măcar o instalație obișnuită de propulsie, ca să nu mai vorbim de una de tip special.

Împărăteasa încuviință din cap, apoi își îngădui chiar să schițeze un zîmbet, să pună în el cît mai multă căldură.

— Bine ai făcut, domnule amiral. Ți se va acorda o primă de un milion de unități monetare.

Plăcerea evidentă de pe fața lui o îmboldi ușor. Apoi îl auzi din nou vorbind:

— Nici unuia dintre ei nu i s-a permis să se apropie în tot cursul zilei de vreun teleecran. Nici unul nu știe ce zarvă și agitație e afară.

— Bine. Trimite-i înăuntru cînd ieși.

Rămase singură minute în șir. Stătea în picioare, cu un zîmbet ușor pe fața ei prelungă, caracteristică pentru cei din familia Isher, și mulțumirea ei i se răspîndi în tot trupul obosit. Operația n-ar trebui să dureze prea mult. Oamenii care acum cîteva milenii plănuiseră educația familiei imperiale judecaseră pe bună dreptate că nici un conducător n-ar putea supraviețui într-o epocă a științei fără un curs de pregătire care să sintetizeze toate cunoștințele și descoperirile. Educația se desfășurase încet. Avusese un curs ascendent, dar era departe de a fi perfectă. Căpitanul Hedrock îi spusese că seamănă cu cea primită de negaciștii Arsenalelor, cam în măsura în care semăna o caricatură cu o fotografie. Era o comparație aspră, dar oricum o încîntă.

Hedrock îi... Se încruntă din nou. Poftim, iar se gîndea la individul ăla ciudat! O întrerupse un zgomot. Întorcîndu-se, văzu cum intră o trupă întreagă de bărbați. Cu toții o salutară. Ea încuviință din cap, făcînd să fluture zîmbetul ei oficial, cu care apărea înaintea publicului.

Văzu bine că oamenii au primit deja ordinele. Începură să îndepărteze cu o hărnicie liniștită plăcile slăbite. Peste două ore treaba era terminată. Secretul propulsiei era bine integrat acum în creierul ei. În sfîrșit se instală sub un șcut de raze privind cum un tun energetic dizolvă nucleul de propulsie, prefăcîndu-l într-o masă informă de metal care începe să se topească și să se retragă din ce în ce. Avu toată răbdarea necesară. Era o femeie de o răbdare infinită. Aștepță pînă cînd pe pardoseală nu rămase decît o grămăjoară ca o pată de metal incandescent; apoi, în sfîrșit mulțumită, se urcă din nou în autoavionul cu care venise.

În timp ce se întorcea la palat, spre sfîrșitul după-amiezii, cerul era acoperit de nori din ce în ce mai negri.

Nu atît că s-ar fi luminat întunecimea aceea, dar Hedrock rămase multă vreme cu ochii deschiși. Era o noapte de abis. Și totuși parcă se schimbase ceva. A, da, firește, se gîndi el în cele din urmă : Acum era conștient. O clipă îi veni greu să prindă ideea că e vorba de două tipuri de nopți : pînă acum creierul său părea să fie undeva departe, departe de tot, iar gîndurile se desfășurau într-o panoramă de o încetineală vecină cu moartea. Avea ceva amintiri, dar și acelea îndepărtate, de parcă nu el, ci vreun alter ego de-al lui cunoscuse toate acele senzații fizice.

Încetul cu încetul, Hedrock își dădu seama că în jurul lui e liniște, nemișcare, iar apăsarea dispăruse. Elementele din mintea lui începură să capete puțină coerență. Își îndreptă spinarea în scaunul de comandă și se uită la plăcile teleecranului. Privea direct în spațiul interstelar. Oriunde se uita erau numai stele. Nici un pic de soare, nimic altceva decît vîrfurile ascuțite ale unor raze de lumină, variind ca strălucire. Și nici un fel de presiune a accelerației, nici o forță gravitațională. Nu era o experiență neobișnuită pentru el. Dar de data asta era diferită. Se uită la manșa Propulsiei infinite și văzu că e și acum cuplată. Asta era partea proastă. Era cuplată. Vitezometrul arăta niște cifre imposibile. Calendarul automat arăta ora șapte seara în ziua de 28 august anul 4791 de la Isher. Hedrock încuviință în sinea lui. Așadar zăcuse fără cunoștință vreme de 22 de zile. În acest răstimp nava lui înaintase — se uită din nou la vitezometru — și întoarse repede capul fără să îndrăznească să schițeze măcar începutul unei evaluări.

Mișcarea îi aduse un adevărat vîrtej în creier și un vag acces de vomă. Șezu o vreme liniștit, dar îi era rău de la stomac. Totuși, încetul cu încetul, trupul lui care rezistase la atîtea și atîtea încordări ajunse la un echilibru metabolic. Și-și dădu seama că senzația dureroasă de amețeală i-o adusese foamea. Făcu două încercări de a se ridica în picioare, dar de fiecare dată recăzu pe scaun, amețit și cu o greață cumplită. A treia oară nu

mai încercă să se ridice, ci se lăsă jos pe podea și se tîrî către minuscula bucătărie.

Îi trebui un ceas întreg pentru a mînca, căci după ce sorbi cîteva înghițituri dintr-o soluție înviorătoare de dextroză, se străduí să adopte o dietă prudentă. Apoi îi veni în minte că ar trebui să doarmă. Șovăi însă. Mai rămînea problema distanței sale față de Pămînt și ciudățenia faptului că nu simțea accelerația. Undeva pe parcursul zborului său, propulsia stelară atinsese o identitate supranaturală cu vreo puternică forță fundamentală. Dispăruse Punctul 00000...1 al inerției. Reveni la tabloul de comandă, stinse din nou luminile și cîteva minute în șir manipulă adaptoarele telescopice ale teleecranelor. Cîteva stele deveniră mai luminoase, dar nici una nu crescu ca mărime. Nici una nu dădea vreo dovadă că ar fi cu adevărat mai aproape. Vitezometrul tot mai înregistra o viteză de circa 650.000.000 de km. pe secundă. În asemenea condiții acoperea distanța dintre pămînt și Centaur la fiecare 18 ore. Problema era să-și rearanjeze ruta.

Gînditor, slăbi puțin ambreiajul semicercului automat de la mecanismul de direcție. Întîi urui slab, iar apoi începu să ticăie foarte repede, cu o viteză de 180 de bătăi pe secundă. Stelele își schimbară cursul, dar pînă la urmă se stabilizară cînd cronometrul indică scurgerea a 3 secunde. O perfectă întoarcere în ac de păr la fiecare 1800 de milioane de km. În ritmul acesta, avea șanse ca peste 22 de zile să vadă din nou soarele Pămîntului. Dar nu, stai puțin ! Nu era chiar atît de simplu. Nu se mai putea supune încă o dată genului de presiune gravitațională care-l ținuse atîta vreme în inconștiență. După cîteva aprecieri și calcule, fixă pîrghia de propulsie aproape de poziția marșarier. Și așteptă. Întrebarea era în cît timp își recăpătase cunoștința după oprirea accelerației ? Trecură două ore și tot nu se întîmplase nimic. Capul începu să-i cadă în piept, ochii să i se închidă. Dar șocul decelerației nu se produse.

Se întoarse să se uite la motoare. Dar aparatele indicau o scădere a forței cu 75 la sută. Placa exterioară a pupului de propulsie părea să aibă temepratura și tensiunea normală. Era evident și supărător că stătuse multă vreme în cîmpul de forță supranormală care-i anulase rămășițele inerției, dincolo de limita rezonabilă sau prudentă. Nerăbdător și chiar stînjenit în așteptarea lui, pînă la urmă Hedrock adormi pe una dintre canapele.

Se produse o izbitură care-i zgudui oasele. Hedrock se trezi tresărind, dar se liniști repede cînd simți presiunea constantă asupra trupului. Era puternică, aidoma curentului unui vînt foarte intens. Dar acum că trecuse de primul șoc, era suportabilă. Ceea ce-l interesa era în care punct al vitezei ieșise din cîmpul misterios fără inerție pînă în lumea presiunilor decelerației ? Abia aștepta să sară în sus și să se uite la vitezometru. Și totuși se stăpîni și rămase unde era. În mod foarte acut era conștient de gîdilatul senzației de readaptare — readaptări electronice, atomice, moleculare, nervoase și musculare care aveau loc în trupul lui. Își acordă treizeci de minute înainte de a se mișca. Apoi se îndreptă spre panourile de comandă și se uită atent la teleecrane. Dar nu era nimic de văzut pe ele. Calendarul indica ora 23,03 ziua de 29 august, iar vitezometrul coborîse la 500 de milioane de kilometri. Trebuia să facă mai tîrziu calculele pornind de la aceste elemente.

În sfîrșit lucrurile se porniseră pe drumul cel bun, firește că trebuia să aibă multă grijă, să se mai culce, să mănînce și treptat, treptat să-și refacă forțele. Nu era deloc ușor să stea în pat, dar pînă la urmă adormi. Se trezi cu o melancolie ciudată în suflet. Posomoreala i se întunecă și mai tare peste cîteva minute cînd se uită la teleecrane. Totul părea îndepărtat, foarte, foarte îndepărtat. Pe acest fundal al imensității, cît de neînsemnate și mărunte păreau pîlpîirile de molii oarbe ale oamenilor, zbătîndu-se să ajungă la lumina adevărului fundamental. Însăși violența luptei de a ascunde sau invers, de a dezvălui taina propulsiei stelare, părea să capete o nuanță de inutilitate. În fața îngrozitoarei nopți a universului, nici nu conta. Deodată păru de necrezut că există o femeie ca împărăteasa Innelda Isher, cu întreaga ei voință aproape necugetată de a-și păstra puterea clanului ei.

Hedrock se scutură pentru a-și alunga această deprimare și se uită lung la stelele fixe, conștient de faptul că zilele și orele de zbor aveau să fie prelungi pentru un singur om în toată această vastitate. Viteza îi scăzu la mai puțin de 180 de milioane de kilometri pe secundă în următoarele 24 de ore. Hedrock se încruntă. I se strecură în inimă o ușoară teamă că perioada în care nava străbătuse spațiul fără inerție introdusese un element de nesiguranță primejdioasă. La actuala lui stare de de-

celerație, barca de salvare avea să se oprească definitiv în maximum 32 de zile.

Cea de a treia zi manifestă și ea o reducere de peste șaptesprezece milioane de mile pe secundă. Îl părăsi — dar foarte încet — golul pe care-l simțea în întreaga ființă, observînd media decelerației crescînd de la ceas la ceas. Îi era tot mai limpede că peste limita de cinci sute de milioane de kilometri pe secundă, creșterile și scăderile de viteză trebuie să fie guvernate de legi mult mai puternice decît erau aici. Cel puțin de patru ori mai mult, deși aceasta părea să fie limita superioară.

Pe măsură ce zilele se scurgeau încet, își reduse calculele pînă la o exactitate perfectă. Cu multă satisfacție, Hedrock urmări lumina vitezometrului întunecîndu-se tot mai mult pînă cînd raza forței pîlpîi ușor și se opri. Pe bordul cu instrumente se aprinse intermitent semnalul: PORNEȘTE. NAVA STĂ.

Evaluările sale erau greșite cu o oră și 19 minute, ceea ce reprezenta foarte puțin, dată fiind distanța pe care o parcursese. Satisfacția i se întunecă în oarecare măsură cînd cercetă cu atenție plăcile teleecranului. Acordă mai bine telescopul și aparatele automate de măsură. Soarele cel mai apropiat se arăta la aproximativ doi ani lumină spre stînga lui, iar registrul prismatic nu arăta nici o legătură cu soarele Pămîntului.

Era prea galben. Avea culoarea gălbenușului de ou. Poate puțin mai roșiatică. Iar efectul crescu pe măsură ce nava se îndrepta spre el. La 150 de milioane de kilometri era doar o minge gălbejită de foc pe care nici un ochi de pămîntean n-o mai privise pînă atunci. Asta n-ar fi însemnat prea mult afară doar de faptul că steaua părea să nu aibă nici o legătură de distanță recognoscibilă cu vreuna dintre stelele mai apropiate. Era la șapte ani lumină de un soare roșu-pal aflat aproape drept în față. Spre dreapta, la vreo șaptesprezece ani lumină era o stea albastră. Cea de a treia stea ca apropiere pe care o mai putu descoperi într-o direcție sau alta era la peste patruzeci de ani lumină dincolo de soarele albastru.

Se hotărî să verifice lucrurile pînă la capăt. Spațiul cosmic parcă era în flăcări și ar fi fost ușor să scape din vedere soarele pămîntului sau Centaurul, privind cerurile din actuala lui poziție atît de ciudată. În timpul său vizual apărură trei planete, dar, ca și în cazul stelelor, Hedrok știa că s-ar putea să mai fie și altele. Tele-

scoapele de pe o navă atît de mică nu aveau capacitatea maximă de mărire. După un examen critic, selectă o planetă aflată la vreo sută douăzeci milioane de kilometri de soare. Avea un diametru de circa zece mii de kilometri, și după toate aparențele, avea și o atmosferă.

Într-adevăr, pronosticul se dovedi realist. Nava cosmică străbătu o pernă groasă de aer, trecu peste o mare și apoi se roti încet înapoi, ghidată de degetele lui, către un continent. Hedrock coborî lîngă o pădure virgină, de unde se vedea marea. Presiunea atmosferică era aproape normală, conținutul de oxigen treizeci la sută și nici o substanță otrăvitoare în cantități periculoase. Se aventură afară cu multă grijă și se așeză pe un covor de iarbă groasă, cenușie la culoare. Bătea un vînticel, dar de jur împrejur era tăcere, întreruptă doar de zgomotul valurilor pe plaja nisipoasă din apropiere.

Se scăldă în mare, iar apoi pe linia orizontului urmări coborîrea soarelui galben în apă. Noaptea se lăsă brusc și aduse cu ea o singurătate mai intensă decît cunoscuse vreodată în spațiul cosmic. În tot cursul nopții, marea se jelui pe plaja neînsufletită, un fel de bocet etern al apei care întîlnește pămîntul. Iar dimineața, în timp ce se înălța din nou pentru a-și continua călătoria, planeta se desfășură îndărătul lui prin pustiul acela întunecat din jurul soarelui ei, încă o odraslă nelocuită a lumilor pe care le zămislise Natura în încercarea ei de a creea inteligență. Bineînțeles, știuse. Soarele acelei planete era mai galben decît va ajunge vreodată vechiul soare al pămîntului. Galben și straniu și străin.

Soarele albastru parcă se apropie, iar speranța că ar fi vorba de Sirius pieri doar cînd ecranele confirmară limpede că nu există nici o stea însoțitoare. Erau doar planete. La prima mișcare de baleiaj a telescopului apărură vreo zece-douăsprezece orbite palide, dar ele nu făcură decît să sublinieze realitatea. Era pierdut. Pierdut într-o noapte care cu fiecare ceas avea tot mai puțin sens. Dormi neliniștit, apoi reveni la pupitrul de comandă.

Nici nu se instalase bine acolo că un șoc zgudui toate plăcile din care era alcătuită barca de salvare. Mica navă începu să se învîrtă ca o surcică într-o bulboană. Numai scaunul — scaunul acela multifuncțional — îl salvă pe Hedrock. Ușor și suplu se răsuci la fel de repede ca și

nava, ținîndu-l permanent în aceeași poziție, și la fel și întregul panou de comandă.

Spațiul înconjurător roia de nave monstruos de mari, de forma unor torpile. Toate teleecranele arătau zeci de asemena obiecte lungi de peste un kilometru ; și fiecare aparat dintr-acesta uimitor făcea parte dintr-un șir nesfîrșit care-i înconjura cu desăvîrșire mica lui navă. Din acel noian de aparate îi veni lui o idee. Începu să fiarbă în camera de comandă ca o băsică de gaz atomic. Era atît de puternică efervescența, încît o clipă rămase incoerentă. Dar cînd se concentră, mintea uluită a lui Hedrock înțelese că gîndul titanic nu este pentru el ci *despre* el.

— ...locuitor de pe... fără sens... informații nouă sute de minute... studiați valoarea Tensiunii unu... Trebuie distrus ?

Gîndul secret, aproape demențial care-i veni în cap lui Hedrock în timp ce stătea acolo, cu mințile zdruncinate, așteptîndu-și moartea, era că e vorba de valoarea de relație a întregii lupte disperate de pe Pămînt pentru a desființa propulsia interstelară. Dar nu mai conta. Era prea tîrziu. Omul acționa prea încet pe scara timpului nemăsurat. Ființe mai puternice puseseră de mult mîna pe atît de mult din univers cît doriseră, iar restul avea să fie împărțit după voința lor sălbatică... Prea tîrziu, prea tîrziu...

unsprezece

Poate trecuse doar un minut, poate trecuseră multe, în timp ce Hedrock ședea acolo. Cînd în sfîrșit începu să-și reia observațiile, avu senzația că iese din întuneric. Rămase uluit cînd văzu că n-a murit. Voința lui de a trăi crescu și deveni un tipar luminos de intenționalitate. I se micșorară ochii concentrîndu-se asupra ecranelor video. Erau ca ferestre pe unde se uita afară la gloata de astronave ce-l înconjurau. Îl cuprinse teama — nu pentru el

personal, cît pentru oameni în general, pentru specia umană. Erau multe, mult prea multe astronave. Implicația prezenței lor era mortală.

Dar trăia. Gîndul conștient, cel de al doilea gînd la viață îl electriză. Degetele i se repeziră la manșele de comandă. Se uită la liniile de ghidaj, viză o deschidere între două dintre navele masive, împinse pînă la capăt manșa de adaptare, așteptă o clipă ca barca de salvare să-și stabilească parcursul, și cu multă hotărîre trase pînă la capăt acceleratorul alb. Se gîndea că stăpînirea lor asupra lui va fi un echilibru de forțe bazat pe accelerația parțială pe care o obținea el prin mărirea vitezei la maximum.

Mintea lui făcu o pauză, căci se lovise de un întuneric, o beznă uriașă fizică, nu mintală. Debreie propulsia. După un moment de pierdere a cunoștinței își aminti de o mișcare ușoară. Acum nu mai era nimic — nici nave, nici stele, nici un semn al acelei mingi de foc care fusese soarele albastru. Absolut nimic. Și asta nu pentru că ar fi fost goale ecranele sau că n-ar fi funcționat. Teleecranele erau deschise. Dar înregistrau numai o beznă fără nici o dungă de lumină. După oclipă atinse un buton de pe panoul cu instrumente de bord. Aproape imediat îi străluci în față un cuvînt. Spunea simplu : *metal.*

Metal ! Înconjurat de metal. Asta însemna că se afla înăuntrul uneia dintre navele străine lungi de un kilometru și jumătate. Cum se întîmplase asta era un mister. Dar dacă făuritorii de arme de pe pămînt aveau un sistem de transmisie cu vibrații, prin care obiectele de metal puteau fi trimise prin pereți și la distanțe mari, atunci absorbirea bărcii sale de salvare în cala unei mașini de proporții mai mari era fără doar și poate de domeniul posibilului.

Se simți sfîșiat de o înțelegere din ce în ce mai clară a situației lui. Recăzu pe spetează scaunului, slăbit și epuizat de intensitatea conflictului său emoțional. După o vreme mintea i se potoli. Văzu cu luciditate că în mod evident este prizonier și la timpul potrivit avea să-și afle soarta hotărîtă de alții. Se lăsă pe spate și așteptă. Dar minutele se scurseră în tictacul ceasului și nu apăru nici un semn de la cei ce-l capturaseră. I se făcu foame. Se întoarse către tuburile cu mîncare și-și pregăti masa. În timp ce mînca începu să-și pună la îndoială politica sa instinctivă de a rămîne încordat și de a aștepta să

vadă ce se întîmplă. La urma urmei acestea erau ființe inteligente. Îl lăsau să trăiască — ceea ce însemna mai mult ca sigur că-l socoteau prețios dintr-un punct sau altul de vedere. Termină de mîncat și apoi îmbrăcă un costum de cosmonaut. Se simțea încordat dar foarte hotărît.

Gata în cele din urmă, deschise camera de etanșare și rămase o clipă să se gîndească, cu destulă tristețe, cît de departe se află de Pămînt. Iar apoi păși în jos și ieși afară. Nu era nici un pic de forță gravitațională, așa că pluti sub impulsul unei simple împingeri a încuietorii. Lanterna lui puternică lumină o potecă ce cobora într-o pantă abruptă, dezvăluind o adevărată cîmpie plată de metal, cu pereții clar profilați la o oarecare distanță, pereți cu uși în ei.

Tabloul era normal, chiar obișnuit. Era suficient să încerce toate ușile și dacă reușea să deschidă vreuna, să treacă prin ea. Chiar cea dintîi se deschise fără nici un efort. După o clipă, reflexele sale nervoase ajunseseră din urmă mintea lui zăpăcită și simți o senzație de uimire puternică. Privea în jos la un oraș de la o înălțime de peste trei kilometri. Orașul strălucea și scînteia într-o lumină provenită dintr-o sursă nevăzută și era așezat în mijlocul unei grădini cu copaci și arbuști înfloriți. Dincolo era o pajiște verde, cu dumbrăvi și lunci și pîraie scînteietoare. Totul se curba ușor în sus, într-o ușoară ceață la orizont, pe cele trei laturi pe care le putea vedea. Dacă zarea n-ar fi avut margini atît de apropiate, ar fi putut să fie Pămîntul.

În clipa aceea Hedrock suferi un al doilea șoc îngrozitor. Un oraș, se gndi el, un oraș ca cele de pe Pămînt într-o navă? Să fi fost atît de mare? Mintea lui nu putea cuprinde această noutate. Nava, care părușe lungă de peste un kilometru și jumătate, avea de fapt cel puțin cincizeci. Și străbătea spațiul împreună cu mai multe sute de semene ale ei, fiecare aparat fiind de proporțiile unui planetoid, manevrat de ființe supraumane.

Hedrock își aminti de țelurile sale. Își menținu gîndurile la un nivel rece și practic, în timp ce evalua proporțiile celei mai mari dintre uși. I se păru că ar fi destul de mare. Se întoarse la barca de salvare. Avu un moment de îndoială dacă ființele acelea misterioase o să-i îngăduie s-o miște din loc. Totul depindea de ce vroiau ei de la el. Îndoielile luară sfîrșit cînd micul lui aparat

lunecă ușor înainte, trecu prin ușă avînd suficient spațiu de manevră și ateriză cîteva minute mai tîrziu la periferia orașului.

Găsindu-se astfel în siguranță la sol, se așeză acolo lăsînd fiorul neplăcut să-i gîdile nervii, dîndu-și seama că asta doreau ei de la el. Nu încăpea nici cea mai mică îndoială că asupra lui acționa un plan general și multilateral. Și cu toate că precauțiile păreau ridicole, totuși trebuiau luate. Testă atmosfera. Presiunea atmosferică era aproape normală, conținutul de oxigen nouăsprezece la sută, cel de azot șaptezeci și nouă la sută, temperatura de 74 F. și accelerația gravitațională 1 g. Se opri aici, întrucît cifrele corespundeau cu cele de pe Terra.

Hedrock își scoase costumul de cosmonaut. Posibilitatea rezistenței nu exista. Ființele care în cîteva minute, așa într-o doară, erau capabile să re-creeze în jurul lui ambianța terestră, îl aveau în puterea lor. Păși din barca de salvare în tăcerea de afară. În față îi stăteau niște străzi goale care se întindeau de o parte și de alta, un oraș părăsit. Nu se simțea nici o briză, nici o mișcare. Copacii din apropiere stăteau în liniștea aceea de moarte, cu frunzele îndoite dar țepene, cu ramurile nemișcate. Era ca o scenă sub un clopot de sticlă, o grădină într-un vas transparent, iar el figurina minusculă fixată rigid în mijloc. Numai că n-avea de gînd să rămînă acolo.

Ajunsese la o clădire albă și strălucitoare, lată și lungă, dar nu prea înaltă. Bătaia lui aduse un sunet găunos și după o clipă încercă încuietoarea. Ușa se deschise și dezvălui — fără nici un fel de vestibul ori hol — o mică încăpere de metal. Erau acolo un pupitru de comandă și un scaun multifuncțional pe care ședea un om. Hedrock se opri văzînd că e vorba chiar de el, așezat acolo, și că ceea ce are dinainte este un model al astronavei lui. Merse țeapăn înainte, așteptîndu-se oarecum ca trupul acela să dispară la apropierea lui. Dar nu dispăru. Se aștepta ca mîinile să-i treacă prin acea versiune falsă a propriului său trup. *Dar nu trecură.* Pipăind hainele văzu că sînt fără doar și poate ale lui, iar carnea feței avea căldura vieții cînd o atinse cu degetele. Hedrock cel care se afla pe scaun nu-i dădu nici o atenție și continuă să se uite fix la placa video a teleecranului general.

Hedrock urmări acea privire concentrată și oftă cînd văzu pe ea fața serioasă și pătimașă a Împărătesei. Așadar

aici era vorba de o reconstituire a scenei în care Innelda îi dăduse ultimul ordin, dar fără efecte sonore, fără glasul ei vibrant care-l îndemna imperios să aterizeze cu nava. Aștepta, întrebîndu-se care ar putea fi punctul următor din program, dar cu toate că trecură minute îndelungate, scena nu se schimbă.

Era un om înzestrat cu multă răbdare, dar pînă la urmă și-o pierdu și se trase înapoi către ușă. Afară, făcu o pauză pentru a înțelege lucrurile și a verifica în ce măsură i-au înțepenit mușchii. Văzuse doar o nălucire, își spuse el cu încordare, totul era doar o scenă din propria lui memorie re-creată într-un fel sau altul. Dar de ce tocmai scena aceea ? Și-n fond de ce o scenă din memorie ?

Sub impulsul momentului, redeschise ușa și se uită înăuntru. Camera era goală. Închise ușa, păși repede în oraș și simți cum îl învăluie din nou ca un giulgiu tăcerea. Treptat, se mai relaxă, cu atît mai mult cu cît trebuia să înfrunte curajos fiecare fațetă a acestei lumi stranii pregătită pentru el — cu toate surprizele ei —, de ființele nevăzute care-l luaseră captiv. Le stîrnise interesul ceva din personalitatea lui și acum el trebuia să forțeze lucrurile și să le rețină atenția pînă cînd descoperea secretul puterii cu care-l țineau prizonier.

Se întoarce brusc spre intrarea impunătoare a unui zgîrie-nori de marmură cu vreo treizeci de etaje. Ușa frumos împodobită se deschise ca și cea a primei clădiri în care intrase, nu într-o anticameră, ci direct într-o cameră. Era o încăpere mai mare decît cea dintîi. Erau arme de foc în podea și în vitrinele înșirate de-a lungul pereților, iar în colț ședea un bărbat care tocmai deschidea o scrisoare. Deja asupra lui Hedrock se revărsase primul șoc. Acum intrase în Arsenalul Linwood, iar omul din colț era Daniel Neelan. Scena întrevederii dintre Neelan și el urma acum să fie montată din nou.

Merse înainte, conștient de faptul că ceva nu e în regulă cu tabloul pe care-l vedea. Nu era aidoma cu cel din amintirea lui. Își dădu brusc seama ce anumt nu era în regulă : cînd se întîlniseră prima dată, Neelan nu citea nici o scrisoare.

Era oare posibil să fie vorba de un element petrecut ulterior ?

Cînd se opri exact în spatele lui Neelan, se aplecă peste umărul lui și se uită la scrisoarea pe care o ținea acesta în mînă. Își dădu seama că lucrul e perfect posibil. Plicul avea pe el ștampila unui oficiu poștal de pe Marte. Deci aceasta era corespondența pe care se oferiseră cei de la Arsenale să le-o obțină și acesta era Neelan după ce fuseseră împreună în Clădirea Mică Trellis de la numărul 1874.

Dar cum se realizase totul? Una era să construiești o scenă extrasă din amintirea lui, și cu totul alta să joace o scenă la care el nici nu participase și care se petrecuse la o distanță de nenumărați ani lumină și cu aproape două luni în urmă. Și totuși trebuie să fi fost un motiv care-i îndemnase să realizeze ceva atît de greu numai și numai pentru el. Mintal, stabili că mai mult ca sigur cei ce-l capturaseră vroiau să-l facă să citească scrisoarea primită de Neelan.

Cînd se apleca înainte s-o parcurgă, deodată i se împăienjeniră ochii. Senzația neplăcută trecu și el constată că stă jos și nu în picioare și că acum chiar el ține în mînă scrisoarea. Tranziția era atît de uluitoare încît fără voie se răsuci cu scaunul și se uită în spatele lui.

Cîteva secunde bune se holbă la propriul său trup care se afla acolo în picioare, rigid, ușor aplecat înainte, cu ochii ficși și fără să clipească, iar apoi, încet, se întoarse în partea opusă și se uită în jos: erau hainele lui Neelan, mîinile lui Neelan, trupul acestuia. Începu să simtă diferența, să devină conștient de gîndurile lui Neelan și de profundul interes emoțional pe care-l prezenta pentru acesta scrisoarea.

Înainte ca Hedrock să conștientizeze mai bine faptul că într-un fel — cine știe cum? „mintea" lui fusese introdusă în trupul lui Neelan, acesta se concentră asupra scrisorii. Era de la fratele său Gil și avea următorul conținut:

„Dragă Dan,

Acum îți pot spune despre cea mai mare invenție din întreaga istorie a neamului omenesc.

A trebuit să aștept pînă acum, la numai cîteva ceasuri înainte de plecarea noastră, pentru că nu ne putem asuma riscul ca

această scrisoare să cadă în mîinile altcuiva. Dorim să înfățișăm lumii un fapt împlinit. Cînd ne vom întoarce, intenția noastră este să strigăm cît mai tare marea noastră noutate, s-o audă toată lumea și să facem nenumărate filme și alte înregistrări în sprijinul ei. Dar să ne oprim asupra faptelor.

Sîntem cu toții șapte, în frunte cu celebrul savant Derd Kershaw. Șase dintre noi sîntem specialiști în știință, cel de-al șaptelea e un individ numit Greer, un fel de om bun la toate care ne ține registrele și evidența la arhivă, dă drumul la mașinile automate de gătit și așa mai departe. Kershaw îl învață acum să mahipuleze manetele de comandă pentru ca noi ceilalți să putem fi scutiți de această corvoadă..."

Hedrock-Neelan se opri aici, cu un fel de greață pînă în adîncul sufletului :

— Doamne, ce copii au putut să fie ! mormăi el cu vocea răgușită. Copii mari sortiți pieirii !

Iar după o clipă se gîndi : „Va să zică Greer era omul bun la toate. Atunci nu mă mir că n-avea nici măcar cunoștințe științifice elementare".

Dădu să citească mai departe, dar o clipă Hedrock își descătușă eul din acea conștiință compusă. Se gîndi, aproape fără pic de emoție : „Bine, dar Neelan nu știa de Greer. Cum putea să aibă vreo senzație în privința lui ?" Dar nu putu merge mai departe cu gîndurile, căci alter-egoul — Neelan, cu insistența de a citi mai departe scrisoarea, îi copleși voința de separare a gîndurilor. Așadar, citiră mai departe împreună :

„Am intrat în această afacere deoarece Kershaw a observat în *Revista Atomică* un articol de-al meu în care descriam niște cercetări fundamentale făcute de mine exact pe linia unei idei pe care o avusese pentru a-și dezvolta invenția.

Aici aș putea perfect să spun că șansa ca această descoperire să fie reprodusă de alți cercetători este practic nulă. După concepția lui, ea îmbrățișează prea multe domenii specializate. Știi doar că în timpul perioadei noastre de pregătire am fost învățați că există aproape cinci sute de mii de domenii specializate ale științei și că, fără dar și poate, printr-o coordonare abilă a cunoștințelor, se vor ivi nenumărate noi invenții, dar nici un fel de sistem de instruire cunoscut pînă acum nu va izbuti să coordoneze măcar o fracțiune din aceste științe, ca să nu mai vorbim de toate la un loc.

Menționez acest lucru pentru a sublinia din nou importanța păstrării secretului. Kershaw și cu mine am ținut un sfat la miezul nopții și am fost angajat în condițiile păstrării cît mai atente a tainei.

Ascultă, Dan, *Vestea* este absolut uluitoare. Avem un sistem de propulsie atît de rapid încît este pur și simplu un vis. Stelele sînt ca și cucerite. De îndată ce închei această scrisoare, plecăm către Centaurus.

Mă apucă tremurul și frigul și greața, mă trec fiori reci și fierbinți numai la gîndul celor ce se vor petrece.. Asta înseamnă totul. Se va deschide larg lumea întreagă. Gîndește-te doar la toți acei oameni care au fost aruncați cu de-a sila pe Marte și pe Venus, și pe una sau alta dintre lumi — firește, trebuia făcut și acest lucru; trebuia să locuiască acolo și să exploateze bogăția acestor corpuri cerești — dar acum există speranța, o șansă nouă, de a cuceri lumi mai verzi și mai frumoase.

Începînd cu acest punct, omul se va extinde dincolo de orice limită cunoscută și va pune deapururi capăt tuturor acestor certuri și omoruri mărunte pentru proprietate.

De aci înainte va fi întotdeauna mai mult decît trebuie pentru fiecare din oameni.

Motivul pentru care trebuie să acționăm cu atîta grijă este că Imperiul Isher va fi zguduit din temelii de emigrația fără precedent care va începe imediat, iar Împărăteasa Innelda își va da prima seama de acest lucru și va fi cea dintîi care să încerce să ne distrugă. Nu sîntem siguri nici măcar că Arsenalele vor susține o asemenea transformare. La urma urmei, și ele fac parte integrantă din structura Isher ; ele au furnizat verificările și sistemele de echilibru și în felul acesta au ajutat la crearea celui mai stabil sistem de guvernare conceput vreodată pentru omul instabil. Deocamdată preferăm ca nici ele să nu descopere secretul pe care-l deținem.

Și încă un lucru : Kershaw și cu mine am discutat efectul posibil al anilor-lumină ai distanței asupra relației senzoriale dintre mine și tine. El crede că viteza noastră de retragere din sistemul solar va avea drept efect o rupere abruptă și bine-înțeles că va mai fi și chinul accelerației. Noi..."

Neelan se opri aici. Pentru că tocmai asta simțise și el, chinul și apoi ruperea ! *Gil nu murise.* Sau mai degrabă (îl luă șuvoiul gîndurilor) Gil nu murise în ziua aceea de acum un an. Undeva pe parcursul călătoriei, Greer...

Ajuns la acest punct, Hedrock își smulse din nou propria conștiință din relația aceea integrată. „Dumnezeule !", gîndi el tremurînd, „facem parte unul din celălalt. El are emoții bazate pe cunoștințele mele, iar eu simt emoțiile de parcă ar fi ale mele. Totul s-ar putea înțelege dacă aș fi fratele lui, cu care a fost de multă vreme într-o relație senzorială bine stabilită. Dar nu-i sînt frate, sînt doar un străin și ne-am văzut doar o singură dată".

Gîndurile i se opriră aici. Întrucît era posibil ca pentru savanții străini care le manipulau mințile și trupurile să nu fi fost altă deosebire între Neelan și el decît între gemenii Neelan. La urma urmei, majoritatea sistemelor ner-

voase umane erau asemănătoare ca structură. Dacă cei doi Neelan puteau să fie „acordați" unul cu celălalt, atunci s-ar părea că același lucru era întru totul posibil și cu oricare altă pereche de ființe omenești.

De data asta, după ce raționase și organizase totul, Hedrock nu se mai împotrivi re-unirii identităților lor separate. Abia aștepta să termine de citit scrisoarea lui Gil. În schimb însă din nou textul se estompă, ochii i se împăienjeniră. Hedrock-Neelan clipi de mai multe ori și apoi tresări violent cînd fața îi fu biciuită de granule fine de nisip fierbinte.

Văzu că nu se mai află în Arsenal și că nu mai e nici o urmă a orașului-fantomă. Se răsuci într-un spasm al reacției musculare și băgă de seamă că se află culcat pe un deșert roșu, plat, sub un soare imens și burtos. Departe spre stînga lui, dincolo de un nor gros de praf, se afla un alt soare. I se păru mai îndepărtat și mai mic, de fapt, dar avea — în lumea aceea de praf fin, ca o pudră — avea aproape culoarea sîngelui. Pe nisipul deșertului, în apropierea lui, stăteau întinși alți oameni. Unul dintre ei se răsuci cu gesturi fără vlagă ; era o huidumă destul de bine făcută și buzele începură să i se miște. Nu scoase de fapt nici un sunet, dar într-un fel ciudat, întorcîndu-se în felul acela, adusese pe linia vizuală a lui Neelan-Hedrock o grămadă de cutii, lăzi și structuri metalice. Hedrock recunoscu o mașină de fabricat apă, o ladă cu alimente și un teleecran. Dar observațiile îi fură întrerupte.

— Gil ! țipă el — sau mai degrabă Neelan. *Gil, Gil,* Giiil !

— Dan ! Strigătul păru să vină de departe. Era mai degrabă un gînd decît un sunet, un oftat obosit care străbătea noaptea cea mare. Reîncepu, slab, îndepărtat dar limpede și îndreptat către Neelan. Dan, prostuțule, unde ești ? Dan, de ce faci asta ? Nu te simt aproape... Dan, sînt bolnav, pe moarte. Sîntem pe o planetă ciudată care va trece aproape de unul din sorii Centaurului. Furtunile se vor înteți, aerul va frige mai tare. Noi... O, Doamne !

Ruperea fu atît de bruscă încît îl arse. Parcă era un elastic întins prea tare — care cedă. Golul fu umplut de o năvală de nenumărați ani-lumină. Hedrock înțelese că „ăia" nu fuseseră de fapt acolo. Era vorba doar de o le-

gătură senzorială între cei doi frați, și imaginea acelei lumi de coșmar trecuse prin ochii lui Gil Neelan.

Oricine va fi făcut aceasta, realizase o stăpînire și înțelegere fantastică a ființelor umane. Îi trebuiră clipe îndelungate, pînă să vadă că Neelan e încă în Arsenal, tot cu scrisoarea în mînă. Avea lacrimi în ochi, dar curînd putu citi iar scrisoarea pînă la capăt:

„...Probabil vom fi complet separați pentru prima oară de la naștere. Mă voi simți singur și pustiu.

Știu, Dan, că mă invidiezi, citind aceste rînduri. Cînd mă gîndesc cîtă vreme a visat omul ca să ajungă la stele și cum s-a dovedit în repetate rînduri imposibil, înțeleg perfect ce sentimente ai. Mai ales tu — aventurierul familiei noastre.

Urează-mi noroc, Dan, și ține-ți gura.

Jumătatea ta,

Gil."

Hedrock nu era prea sigur cînd s-a produs transformarea și în ce stadiu. A devenit sensibil la schimbare mai întîi sub forma senzației că nu se mai află la Arsenale. Asta n-avea o importanță imediată pentru el. Mintea îi era dominată de gîndurile lui Gil Neelan și de miracolul produs. Într-un fel sau altul, acești oameni puternici care-l luaseră prizonier intensificaseră legăturile destul de firave dintre cei doi frați și stabiliseră o legătură mintală peste sute de ani lumină, o legătură incredibilă și instantanee.

Și, cu totul întîmplător, fusese luat în această călătorie fantastică.

— Doamne, dar ce întuneric era! Ciudat! Întrucît nu se mai afla la Arsenale, probabil, judecînd logic, trebuie să se fi aflat în „oraș" sau undeva pe nava ființelor care-l capturaseră. Hedrock se ridică și prin această acțiune își dădu seama că zăcuse cu fața în jos. Cînd se mișcă, mîinile și picioarele se încurcară într-o plasă de funii întretesute. Trebui să pună mîna pe o funie sau alta pentru a-și recăpăta echilibrul. Rămase clătinîndu-se acolo în beznă.

Pînă atunci, își păstrase calmul luptîndu-se din răsputeri să deducă înțelesul fiecărei experiențe în sine. Aceasta

însă îl depășea. Panica îl cuprinse aproape ca o lovitură fizică. În locul unei pardoseli exista o țesătură de funii ca odgoanele corăbiilor care străbăteau mările pămîntului în zilele de demult, sau ca plasa vreunui păianjen de proporții de coșmar. Făcu o pauză în gînduri și pe spinare îi trecură fiori reci.

Ca o plasă de păianjen.

În jurul lui începu să crească tot mai mult o vagă lumină albăstruie, și văzu că într-adevăr orașul a dispărut. Îi luase locul o lume nepămînteană, bleumarin, și plase, plase țesute pe kilometri întregi. Se trăgeau înapoi spre tavanul foarte înalt și dispăreau în îndepărtarea încețoșată. Se răspîndeau în toate direcțiile, topindu-se în semiobscuritate, ca niște lucruri din lumea subpămînteană. Din fericire, nu păreau să fie locuite.

Hedrock avu timp să-și încordeze creierul pentru șocul cel mai teribil pe care trebuia să-l înfrunte structura lui bine instruită și pregătită. Avu timp să înțeleagă faptul că se afla în interiorul unei nave spațiale și că trebuie să existe neapărat și niște locuitori. Mult deasupra lui se produse brusc o vagă mișcare. Păianjeni. Îi văzu clar, niște ființe uriașe cu multe picioare și înțelegerea deplină a acestui fapt îl făcu să se crispeze. Așadar un trib de ființe arahnoide reprezentau acum marele premiu al naturii, inteligența supremă a tuturor veacurilor, stăpînitorii universului. Acest gînd păru să-i stăruie foarte multă vreme în minte, pînă cînd, dintr-o sursă ascunsă, veni spre el o lumină slabă, o rază care se concentra asupra lui. Brusc creierul îi fu zdruncinat de un adevărat trăsnet de vibrații:

— *...rezultatul examinării — negativ... Nici o legătură fizică între aceste ființe... Numai energie...*

— *Dar tensiunile puteau fi sporite prin energie. Conexiunea a fost concepută pe distanța XXX.*

—*...Cercetările mele arătau că nu există nici o legătură fizică...*

— *Îmi exprimam doar uimirea, prea înalte XXX (se auzi un nume indescifrabil. Fără îndoială există un fenomen apropiat, strîns legat de comportarea acestei rase. Să-l întrebăm...*

— *OMULE!*

Creierul lui Hedrock, deja încordat sub apăsarea acestor gînduri de proporții imense, se dădu îndărăt din fața acestei unde directe.

— Da ? izbuti el să rostească într-un tîrziu. Vorbi cît mai tare. Glasul reprezenta un sunet slab pe fondul vastității aceleia de un albastru închis și fu înghițit imediat de tăcerea dominantă.

— *OMULE, DE CE UN FRATE A FĂCUT O CĂLĂTORIE LUNGĂ PENTRU A DESCOPERI CE I S-A ÎNTÎMPLAT CELUILALT FRATE ?*

O vreme întîmplarea îl lăsă perplex pe Hedrock. Părea să se refere la faptul că Dan Neelan venise de pe un meteor îndepărtat pe Pămînt pentru a descoperi de ce s-a întrerupt legătura senzorială cu fratele său Gil. Părea o întrebare aproape de prisos întrucît răspunsul era mai mult decît evident. Erau frați, fuseseră crescuți împreună, legăturile dintre ei erau deosebit de strînse, de o natură ieșită din comun. Înainte ca Hedrock să poată explica elementele simple ale naturii umane implicate, aici, tunetul titanic îi lovi din nou mintea :

— *OMULE, DE CE ȚI-AI RISCAT VIAȚA PENTRU CA CELELALTE FIINȚE OMENEȘTI SĂ POATĂ AJUNGE PÎNĂ LA STELE ? ȘI DE CE VREI SĂ LE ÎMPĂRTĂȘEȘTI ALTORA SECRETELE NEMURIRII ?*

În ciuda răvășelii din mintea lui Hedrock, încetul cu încetul gîndurile începură să i se prefacă în înțelegere. Aceste ființe ca niște păianjeni se străduiau să priceapă natura emoțională a omului *fără* ca ele însele să aibă capacitatea afectivă. Iată niște orbi care cer să li se explice culorile, un surd ca masa cerînd o definiție a sunetului. Același principiu.

Acum abia se explica ce făcuseră ei. Reconstituirea aparent fără noimă a scenei dintre el și Împărăteasă avusese scopul observării emoției lui în timp ce-și risca viața într-un scop altruist. Tot așa și din motive similare se stabilise legătura dintre el și frații Neelan. Se dorea măsurarea și evaluarea emoțiilor în acțiune.

Din nou îl întrerupsese zarva gîndurilor din afară :

— *E REGRETABIL CĂ UNUL DINTRE FRAȚI A MURIT ÎNTRERUPÎND LEGĂTURA...*

— *NU E CAZUL CA ACEASTA SĂ FIE O PIEDICĂ. ȘI NU E NEVOIE NICI DE FRATELE DE PE PĂMÎNT. ACUM CĂ AM STABILIT O LEGĂTURĂ DIRECTĂ ÎNTRE PRIZONIERUL NOSTRU ȘI CEL MORT, ESTE ÎN CURS O EXPERIENȚĂ MAJORĂ...*

— *XXX, — DECLANȘEAZĂ IMEDIAT.*

— *CE TREBUIE FĂCUT MAI ÎNTÎI ?*
— *BINEÎNȚELES, PUNEREA LUI ÎN LIBERTATE.*

Urmă o pauză prelungă, apoi ceva neclar. Hedrok se încordă tare și fără voia lui închise ochii. Cînd îi redeschise, se trezi din nou în unul din laboratoarele lui secrete de pe Pămînt, cel în care era cît pe-aci să-l ucidă șobolanul uriaș.

doisprezece

I se păru că se află din nou pe Pămînt. Cu multă grijă se ridică în picioare și-și făcu un examen general. Mai avea încă pe el costumul acela de protecție pe care i-l dăduse Greer și în care se îmbrăcase înainte de a părăsi barca de salvare pentru a rătăci prin „orașul" terestru creat pentru el de ființele-păiajen. Își roti încet privirea prin încăpere, căutînd mici discrepanțe care i-ar fi putut arăta că e vorba de o nouă iluzie.

Nu putea fi foarte sigur. Și totuși se simțea altfel decît atunci cînd îl manipulaseră. Se produsese o atmosferă generală de ireal. Trăise ca în vis. Acum parcă îi dispăruse această senzație.

Rămase încruntat, amintindu-și de ultimele gînduri pe care le recepționase de la ele. Una dintre ființe indicase clar că aveau să-i redea libertatea pentru faza următoare a experimentului. Hedrock nu era sigur ce anume înțelegeau ei prin libertate, pentru că în mod limpede tot mai studiau comportamentul emoțional uman. Dar i se întîmplase de atîtea și atîtea ori în viață să fie în primejdie încît în ultimă instanță nu mai lăsa temerile personale să stea în calea țelurilor sale. În schimb vroia să testeze realitatea înconjurătoare.

Se duse pînă la teleetranul general dintr-unul din birouri și mișcă butoanele pînă prinse un canal care transmitea informații. Ascultă o relatare foarte monotonă: comentatorul se ocupa de niște legi noi pe cale de a fi discutate de către parlamentul imperial. Nici o mențiune

referitoare la propulsia interstelară. Dacă se produsese vreo tulburare în momentul fugii sale de pe astronava lui Kershaw, se pare că zarva se potolise. Se renunțase și la eforturile de orice natură întreprinse pentru a o sili pe împărăteasă să-și dezvăluie secretul.

Închise teleecranele și se schimbă, punîndu-și hainele „de lucru". Cu multă grijă selectă încă patru arme inelare și apoi, pregătit pentru bătălie, păși printr-un transportor într-unul dintre apartamentele sale aflate în orașul imperial. Începea să se simtă mult mai bine. Undeva în mintea lui alcătuia planuri pentru experiențe pe care avea să le facă dacă oamenii-păianjen încercau din nou să pună stăpînire pe el, dar mai era încă îngrijorat în privința naturii exacte a „libertății" ce i se dăduse. Se grăbi spre fereastra mare de unde se vedea partea de sud a orașului. Mai bine de un minut Hedrock se uită la scena — familiară lui — a impresionante, metropole. Apoi, întorcîndu-se încet, se duse pînă la teleecranele din apartament și făcu un apel la Serviciul public de informații.

Această organizație era legată de Arsenale și oferea gratuit știri și informații. Fata care-i vorbi lui Hedrock îi, răspunse la toate întrebările fără a-i cere să-și declină identitatea. De la ea află precis că împărăteasa a negat în mod repetat în public că ar avea cunoștință de propulsia interstelară, așa că după două săptămîni de propagandă intensă împotriva ei, Arsenalele își abandonaseră brusc campania.

Posac, Hedrock întrerupse legătura. Așadar Innelda scăpase cu minciuna. Nu-i venea greu să înțeleagă de ce Arsenalele încetaseră s-o mai supună la presiuni. Cauza susținută cu ardoare de ele ar fi devenit nepopulară la culme, căci nu puteau aduce nici un fel de dovezi; erau prea logice pentru a urmări pe față un scop ce putea întoarce oamenii împotriva lor. Era un fapt care putea fi luat drept bun din capul locului, că nouăzeci la sută din populație a pierdut de mult interesul pentru această problemă. Dintre cei rămași, majoritatea n-ar ști ce să facă, chiar dacă ar crede în existența acelei propulsii. Dar cum o puteai sili pe conducătoarea ereditară a sistemului solar să-și dezvăluie secretul?

Hedrock, care avea propriile lui idei în privința acestei posibilități, se încrîncenă tot mai tare. Traversă biblioteca și studie cu atenție ceasul secular. Avea mult probleme de rezolvat. Era nevoie de ceva timp pentru a-și

organiza campania și momentul acțiunii lui trebuia amînat pînă într-o zi de odihnă.

Cît despre ființele arahnoide, ele reprezentau o necunoscută, și nu le putea controla în nici un fel mișcările. Va trebui să acționeze ca și cum aceste ființe nici n-ar fi existat.

— Ia să vedem, mormăi el în sinea lui. Astăzi e întîi octombrie și mîine e ... *Zi de Odihnă !*

Fu un adevărat șoc pentru el. Însemna că n-are la dispoziție decît după amiaza pentru a pregăti cel mai susținut efort fizic din toată cariera lui. Ceea ce-l tulbura era faptul că preliminariile nu aveau să fie deloc simple. Ce idee, să trebuiască să dea piept cu oameni ca Nensen, Deely și Triner, tocmai cînd era atît de grăbit. Dar n-avea timp nici măcar să regrete că lucrurile nu stau altfel.

Reveni în laboratorul său subteran și începu să cerceteze în amănunt un teleecran foarte mare care ocupa un colț al camerei sale de transport. Aparatul era înțesat de șiruri de puncte luminoase, cam peste o mie cincisute. Îi trebui o vreme pentru a extrage cele circa douăzeci de numere individuale care-i trebuiau. Șaptesprezece din ele se colorară în verde intens. Celelalte trei se luminară în roșu, ceea ce însemna că cei trei oameni de la capătul celălalt nu se află în birourile lor. Oricum șaptesprezece din douăzeci era un număr nesperat de mare. Hedrock își îndreptă spinarea după această muncă de selecție și-și întoarse fața către teleecran cînd acesta începu să strălucească.

— Uitați-vă bine la mine, spuse el. Probabil că astăzi mă veți vedea.

Făcu o pauză, cîntărindu-și bine cuvintele următoare. Ar fi fost o prostie vecină cu nebunia să arate că vorbește cu mai mulți indivizi deodată. Fără îndoială, unii dintre ascultătorii mai isteți știau că alte firme sînt în aceiași situație ca și a lor, dar ar fi fost o prostie gratuită să le confirme suspiciunea.

Mulțumit, Hedrock continuă :

— Firma dumneavoastră va rămîne deschisă pînă mîine dimineață. Vă rog să asigurați dormitul, distracția și hrana pentru personal. Continuați cu activitățile normale pînă la ora obișnuită sau pînă la viitorul anunț. Funcționarilor trebuit să li se plătească o primă de douăzeci la sută pentru săptămîna asta. Pentru informarea dumneavoastră particulară, aflați că s-a stîrnit o situație

cu totul excepțională, dar dacă nu vi se mai comunică nimic pînă mîine la ora șapte dimineața, considerați chestiunea închisă. Între timp citiți articolul șapte din Actul e integrare. Atît pentru moment.

Închise teleecranul și se strîmbă, văzînd cît de tîrziu s-a făcut. Trebuiau să treacă cel puțin treizeci de minute între apelul său verbal și prima sa vizită în carne și oase. Nu exista altă cale. Era imposibil să apară personal la un minut după mesajul transmis prin teleecran. Probabil că acesta pricinuise și așa destul de mare emoție, chiar o senzație, fără să mai complice și el lucrurile prin sosirea sa imediată.

Și pe urmă mai avea încă de pus la punct un aparat de mărire, pentru cazuri deosebite, pe care să-l poată înghiți. În cele din urmă rămase cu ochii pe jumătate închiși, trecînd în revistă fiecare eventualitate a întrevederilor pe care trtbuia să le aibă. Unele persoane cu funcții de conducere aveau să se dovedească greu de dominat din primul foc. Intenționase de mult să întreprindă ceva împotriva mai multora dintre ei. De prea multă vreme fuseseră stabi. Politica lui de a lăsa o familie să funcționeze generații de-a rîndul, plătindu-și doar contribuția la un fond centralizat, dar altfel fără a fi controlați, îi slăbise treptat autoritatea. N-avea încotro. Era practic imposibil să controleze atîția oameni.

După expirarea termenului de o jumătate de oră, Hedrock conectă un transportor, cercetă coridorul bine luminat și păși în el. Pe ușa la care ajunse era un anunț:

SOCIETATEA IMOBILARĂ STAR
PROPRIETĂȚI ÎN VALOARE DE TRILIOANE
Biroul Președintelui
J.S. TRINER
Intrarea persoanelor străine interzisă

Cu unul dintre inele, Hedrock declanșă mecanismul secret al ușii. Intră, trecu pe lîngă fata drăgălașă de la recepție care încercă să-l oprească. Razele inelului său descuiară automat cea de a doua ușă. Păși înăuntru și se trezi într-o cameră de proporții impunătoare. Un bărbat mare de statură, cu fața palidă și ochii spălăciți, se ridică dindărătul unui birou monstros de mare, de formă curbată, și se uită lung la el.

Hedrock nu-i dădu nici o atenție. Un alt inel pe care și-l pusese în deget îl gîdila iritant. Întoarse încet mîna. Cînd senzația neplăcută încetă, piatra inelului indică direct peretele din spatele biroului. Frumos camuflaj! stabili cu admirație Hedrock. Modelul tapetului nu era întrerupt cîtuși de puțin, uriașa armă cu explozie era perfect ascunsă îndărătul lui. Fără inelul său de explorare, n-ar fi descoperit-o niciodată.

Brusc se simți mai mohorît. Își îngădui gîndul glacial și pripit că descoperirea lui nu face decît să-i confirme părerea pe care o avea despre acest om. Deci un adevărat tun ascuns în birou — ce porcărie! Dosarul particular al lui Triner îl arăta nu numai egocentric și neîndurător (trăsături firești într-o epocă a trusturilor administrative gigantice) și nici nu era pur și simplu amoral: sute de mii de cetățeni ai Isher-ului săvîrșiseră tot atîtea omoruri ca și Triner, diferența motivației fiind aceea dintre bine și rău. Triner era o javră murdară, stricată pînă-n măduva oaselor, un adevărat cîine al diavolului.

Omul venea spre el, cu mîna întinsă, cu un zîmbet optimist, chiar entuziast, pe fața palidă, și spuse tot pe un ton la fel de optimist:

— Nu știu dacă să cred sau nu în dumneavoastră, dar cel puțin sînt dispus să vă ascult.

Hedrock păși spre mîna întinsă ca și cum ar fi vrut să i-o strîngă. Dar în ultima clipă trecu dincolo de individ și imediat se și așeză pe fotoliul impresionant din spatele biroului în formă de inimă. Îl înfruntă pe înaltul funcționar speriat, gîndindu-se cu asprime: „Va să zică Triner e dispus să discute, da? Asta e foarte drăguț. Dar în primul rînd trebuie să-l supun la un bombardament psihologic și să-i dau o lecție de cruzime neîmblînzită, subliniind apăsat faptul că există pe lume și oameni mai duri decît J.T. Triner. Împinge-l cu spatele la perete; dezechilibrează-l". Destul de politicos, Hedrock spuse:

— Înainte de a vă așeza pe scaunul *acela*, domnule Triner, înainte de a sta noi de vorbă, vreau să vă puneți salariații să înceapă treaba pe care trebuie s-o faceți pentru mine — mă ascultați?

În privința asta nu încăpea nici o îndoială. Nu numai că Triner asculta cu atenție, dar era șocat și furios și perplex. Ca și mulți alți oameni cu caracter tare, fiind supuși

prima dată forței depline a unui nimb al personalității ce constituia aproape o energie în sine, părea incapabil să-și adapteze funcțiile mintale și fizice la realitate. Nu părea intimidat. Hedrock știa bine că de la un asemnea om nu se poate aștepta la frică. Triner deveni pur și simplu prudent și puțin curios. Spuse :

— Ce anume doriți să se facă ?

Chestiunea era prea importantă pentru a fi tratată cu o severitate nemiloasă. Hedrock scoase din buzunar o hîrtie împăturită :

— Aici, spuse el cu seriozitate, sînt numele a cincizeci de orașe. Vreau să-mi faceți o listă a tuturor proprietăților mele comerciale și financiare din aceste orașe, aranjate după bulevarde și străzi. Nu contează cine se află în ele. Puneți doar numerele străzilor. Și numai în cazul cînd sînt mai multe la rînd, cum ar fi un întreg cvartal, cel puțin douăsprezece cu totul. Mă urmăriți ?

— Da, dar...

Triner părea năucit. Hedrock i-o reteză :

— Dă te rog ordinul ăsta. Îl studie pe individ, făcînd ochii mici și apoi se aplecă înainte : Triner... sper... că ai respectat articolul 7 al Actului vostru constitutiv ?

— Vai, domnule, dar articolul acela a fost promulgat acum aproape un mileniu. Nu cumva vreți să spuneți...

— Îmi poți face lista sau nu ?

Triner asuda vizibil.

— Cred că da, spuse el în cele din urmă. Nu prea știu. Să văd. Deodată deveni mai rigid și adăugă printre dinții strînși : Fir-ar să fie, dar nu poți să dai buzna aici și să începi...

Hedrock își dădea întotdeauna seama cînd a fost prea brutal cu cineva. Spuse cu glas blînd :

— Bine, bine, dă ordinul acela și pe urmă putem sta de vorbă.

Triner șovăi. Era destul de zdruncinat și, după o clipă, își dădu probabil seama că oricum, la nevoie, putea contramanda instrucțiunile date. Spuse :

— O să trebuiască să folosesc teleecranul de la birou.

Hedrock încuviință din cap și ascultă cu atenție cum transmite Triner ordinul unui subșef. Nu-l scăpă din ochi. Subșeful protestă, dar Triner era mai deprins să dea ordine decît să le primească. Lătră furios la subordonat și cu fiecare cuvînt pe care-l rostea părea să-și recapete aplombul. Își trase scaunul lîngă birou și începu să-i

zîmbească lui Hedrock, în timp ce-i vorbea mieros, pe un ton confidențial :

— Dar care-i bancul ? Despre ce e vorba ?

Tocmai faptul că încerca să se arate supus îl dădea de gol. Hedrock ședea gînditor și cu un aer glacial. Așadar butoanele de comandă ale tunului erau în birou, cam pe acolo pe unde-și trăsese Triner scaunul. Hedrock studie meditativ situația. Era așezat la birou, cu spatele la tun și cu Triner în stînga lui. Ușa care dădea spre biroul exterior era la o depărtare de aproape 20 metri, dincolo de ea era fata de la recepție. Peretele și ușa aveau s-o protejeze. Oricine altcineva ar fi intrat, ar fi trebuit ținut mult spre stînga, preferabil înapoia lui Triner, dar mai lateral. Hedrock încuviință satisfăcut. Nu-l scăpase o clipă din ochi pe Triner iar acum îi spuse :

— Am să-ți spun absolut totul, Triner. (Asta era un fel de aperitiv pentru curiozitatea evidentă a individului și avea să-i calmeze nerăbdarea). Dar mai întîi vreau să te rog să mai faci un lucru. Ai în biroul central de aici un contabil șef numit Royan. Cheamă-l sus. După ce-i vorbesc, o să înțelegi mai bine dacă după ziua de azi mai poate rămîne în cadrul firmei.

Triner păru nedumerit, șovăi, iar apoi dădu o indicație scurtă prin teleecran. O voce clară și răsunătoare promise să vină imediat sus. Triner închise aparatul și se lăsă pe speteaza scaunului.

— Va să zică dumneata ești individul din spatele acelui misterios teleecran din perete, zise el în cele din urmă căutînd să cîștige timp.

Făcu un semn către desenul tapetului de pe perete, iar apoi spuse brusc cu multă intensitate în glas :

— Împărăteasa e la spatele nostru ? Casa Isher e proprietatea acestei afaceri ?

— Nu.

Triner păru dezamăgit, dar zise :

— Sînt gata să cred asta și știi de ce ? Casa are mereu nevoie de bani, atît de gravă nevoie încît n-ar lăsa o comoară cum e firma noastră să vegeteze ca acum. Toată povestea asta cu împărțirea periodică a profiturilor între locatari, sau cum mai e, nu seamănă a Isher.

— Nu, nu, nici nu e, spuse Hedrock, urmări expresia perplexă ce se răspîndi pe fața lui Triner.

Ca și atîția și atîția oameni înaintea lui, Triner nu avea destul curaj să-l sfideze pe proprietarul secret,

atîta vreme cît era posibil ca acest proprietar să fie tocmai familia imperială. Iar Hedrock descoperise că desmințirea nu făcea decît să sporească îndoielile celor ambițioși.

Se auzi o bătaie în ușă și intră un tînăr de maximum treizeci și cinci de ani. Era voinic și energic. Făcu ochii mari cînd văzu cum sînt repartizate scaunele în biroul șefului. Hedrock îi spuse :

— Dumneata ești Royan ?

— Da.

Tînărul se uită întrebător la Triner, dar acesta nu ridică ochii.

Hedrock făcu un semn către ornamentul reprezentat de teleecranul de perete.

— Ai fost informat anterior de semnificația acestui aparat ?

— Am citit articolele din regulament, începu Royan și apoi se opri. Deodată ochii i se luminară, arătînd că a înțeles mai bine : Nu cumva dumneavoastră sînteți...

— Te rog, te rog, fără cabotinism. Vreau să-ți pun o întrebare, Royan, i-o reteză Hedrock.

— Poftiți.

— Cîți bani (și Hedrok articulă apăsat cuvintele) a scos Triner de la firmă anul trecut ?

Triner își trase respirația cu un fel de șuierat, apoi tăcu. Cei doi bărbați, Royan și Triner, se priviră lung, o inconfundabilă ciocnire violentă a voințelor. În cele din urmă Royan rîse ușurel, aproape ca un băiețel și spuse :

— Cinci miliarde de unități fiduciare, domnule.

— Nu ți se pare cam mult pentru un salariu ? întrebă sever Hedrock.

Royan încuviință din cap :

— Nu cred că domnul Triner se considera salariat, ci mai degrabă proprietar.

Hedrock văzu că Triner și-a ațintit privirea asupra biroului și că mîna lui se îndrepta alene către o statuetă ornamentală.

Hedrock zise :

— Royan, vino încoace.

Făcu un gest cu mîna stîngă, așteptînd pînă ce tînărul luă poziție în stînga lui Triner. Apoi manipulă inelul propriului său aparat de mărit. Augmentarea obținută era mică, cam de un deget sau două. Ar fi putut obține același efect fizic îndreptînu-și spinarea și scoțîndu-și pieptul în afară. Ceea ce conta era că se schimba struc-

tura esențială a costumului său „de lucru" și a propriului său trup. Ambele deveneau la fel de inexpugnabile ca însăși Arsenalele. Cu șase luni mai înainte, intrînd în palat, își scormonise creierii în căutarea unei metode prin care ar fi putut să ia cu el costumul, fără nici o primejdie, dar lucrul devenise imposibil pentru că s-ar fi putut să i-l fure spionii foarte ageri ai palatului cînd nu-l purta. Din structura acestuia, orice fizician competent ar fi putut detecta dintr-o privire secretul vibrațional de bază al Arsenalelor. Nu numai că în acest costum era încorporată o considerabilă instalație energetică necesară pentru o formă intensă de augmentare, dar însăși construcția lui slujea la limitarea întregului proces la ceea ce era el, ceea ce cuprindea o precauție absolut necesară.

Aproape tot ce i se întîmplase după evadarea din mîinile Făuritorilor de arme era rezultatul faptului că nu putuse purta costumul într-un arsenal.

Hedrock își simți trupul mai rigid ; și gîtul parcă-i înțepenise, glasul i se încetini cînd spuse :

— Aș zice că e mult prea mare salariul. Ai grijă să fie redus la cinci milioane.

Triner scoase un sunet nearticulat, dar Hedrock continuă să-i vorbească lui Royan cu același glas de oțel, într-un ritm foarte lent :

— Mai mult decît atît, în ciuda structurii ei cooperatiste, firma aceasta și-a dobîndit o reputație de neinvidiat în privința lipsei de remușcări, iar politica președintelui ei de a pune să se agațe femeiuști drăgălașe pe stradă ca să fie duse în diferitele lui apartamente secrete este...

Părea emoționat. Îi tremura glasul. Pălise și fără doar convulsiv apucă statueta. Se ridică exact cînd Royan urlă ca să-l avertizeze.

Focul tras de tun dezintegră scaunul pe care șezuse Hedrock, mătură biroul metalic și șterse cu o flacără tavanul. Era o lovitură de o violență imensă, cel puțin nouăzeci de mii de cicli, dar nu destul de puternică încît Hedrock să nu observe fulgerul din pistolul lui Royan. După o clipă, suita evenimentelor apăru limpede. Triner manipulase tunul și-l îndreptase spre Hedrock, apoi se întorsese și-și scosese revolverul imperial pentru a-l ucide pe Royan. Dar acesta trăsese primul, cu un pistol defensiv de la Arsenale.

Unde stătuse mai înainte Triner era acum un luciu care scînteia și se stingea imediat, în timp ce niște pu-

ternice pompe aspiratoare (declanșate automat de către tun) curățau aerul din încăpere. Era un proces standard, atît de rapid încît tot aerul din cameră se primenea de cinci ori pe secundă.

În birou se așternu tăcerea între Hedrock și Royan. Într-un tîrziu Royan îi spuse :

— Zău că nu înțeleg cum ai scăpat.

Părea emoționat. Îi tremura glasul. Pălise și fără doar și poate cîteva minute trebuia să fie tratat cu multă răbdare. Atîta doar că nu dispuneau de acest timp. De fapt nu mai aveau deloc timp. Și așa lui Hedrock i se păru că a irosit minute prețioase într-un singur birou. Își deconectă instalația de augmentare și spuse în grabă :

— Royan, dumneata ești noul președinte al societății, cu un salariu de cinci milioane pe an. Ce fel de curs de educație mintală ai ales pentru fiul dumitale ?

Royan își revenea mai repede decît se așteptase Hedrock.

— Cel obișnuit.

— Schimbă-l. Arsenalele au publicat de curînd amănunte în privința unui curs nou care deocamdată nu este chiar atît de popular. Cuprinde întărirea funcțiilor morale. Dar spune-mi cînd vor fi gata listele pe care le-am comandat prin Triner ? Sau n-ai idee de ele ?

Viteza conversației păru să-l năucească din nou pe Royan, dar păru că face față poverii :

— Mă tem că nu înainte de ora șase. Eu...

Hedrock i-o retează :

— Royan, mîine o să ai parte de niște șocuri cumplite, dar să te ții tare. Să nu-ți pierzi capul. Ți-ai atras mînia unei puternice organizații secrete. Ți se va da o lecție. Ni se vor distruge în mare măsură proprietățile, dar sub nici un cuvînt și nici o împrejurare să nu dezvălui cuiva că sînt proprietățile noastre și nici să nu începi reconstruirea lor pînă într-o lună sau pînă cînd nu primești instrucțiuni noi.

Termină pe un ton destul de sinistru :

— Trebuie să ne acceptăm pierderile fără prea multă zarvă. Din fericire mîine e o Zi de Odihnă. Oamenii nu vor fi în atelierele și birourile lor. Dar nu uita... Listele... să fie... gata la *șase* !

Și cu o mișcare bruscă, îl părăsi. Referirea la o organizație secretă era o poveste la fel de bună ca și oricare alta și cînd uriașul avea să se pună în mișcare, toate

slăbiciunile sale aveau să fie reduse la dimensiuni pitice de realitatea înfiorătoare. Dar acum prima grijă era să facă celelalte vizite — începînd cu cîteva mai ușoare, apoi să mănînce, pe urmă să-l înfrunte pe arogantul Nensen și să declanșeze acțiunile pe scară mare.

Peste o oră îl ucise pe Nensen prin metoda simplă a reflectării asupra lui a propriului său pistol. Neînfrîntul Deely se dovedi inofensiv, un bătrîn monstru care se predă iute văzînd că pe Hedrock nu-l interesează convertirea lui tîrzie. Ceilalți constituiau obstacole ale căror curiozități și inerție mintală trebuiau înfrînte. Abia a doua zi de dimineață la șapte fără un sfert Hedrock luă o pastilă energizantă, niște vitamine și se întinse jumătate de oră ca ele să-și facă efectul asupra trupului său obosit.

Mîncă mult la micul dejun și puțin înainte de opt își puse la maximum augmentatorul din costumul „de lucru". Sosise ziua uriașului.

treisprezece

Cu cîteva minute înainte de a-i parveni primele vești, Innelda tocmai spunea pe un ton glacial :

— De ce avem mereu nevoie de bani ? Unde se duc toți acești bani ? Bugetul nostru anual e pur și simplu astronomic și totuși nu văd altceva decît declarații care ne arată că cutare sume se duc la cutare departament general și cutare la altul, și tot așa mai departe, pînă la plictiseală. Sistemul solar are bogății inestimabile. Deverul zilnic al bursei se ridică la sute de miliarde de unități fiduciare. Și totuși guvernul nu are bani. Ce se întîmplă ? Am rămas în urmă cu încasarea impozitelor ?

Se așternu tăcerea. Șeful finanțelor se uită disperat în jurul mesei unde se ținea ședința guvernului. Pînă la urmă privirea i se opri la fața Prințului Del Curtin. Ochii i se luminară cu un fel de apel mut. Prințul șovăi, apoi spuse :

— Maiestate, aceste ședințe de cabinet încep să intre într-un tipar. Toți tăcem în timp ce Maiestatea Voastră ne ciondănește. În ultima vreme ați avut mereu tonul plîngăreț al unei neveste care, după ce a cheltuit toți banii soțului, îl ocărăște că nu are mai mulți.

Împărăteasa nu înțelese imediat implicațiile acestor vorbe. Era atît de deprinsă ca vărul ei să-i vorbească astfel în particular, încît n-o frapă imediat faptul că de data asta comentariile erau făcute într-o ședință oficială a guvernului. Observă distrată că ceilalți părură uşurați, însă ea se concentra prea tare asupra propriilor ei cuvinte, pentru a se lăsa pătrunsă de sensul deplin al frazelor prințului. Drept care își continuă mînioasă discursul început mai înainte.

— M-am plictisit să mi se tot spună că nu avem bani pentru a face cheltuielile normale ale statului. Cheltuielile casei imperiale au rămas aceleași de generații întregi. Toate proprietățile particulare pe care le dețin sînt întreținute din cîștigurile realizate chiar de ele și nu de către stat. Mi s-a spus de multe ori că am împins pînă la limita maximă impozitele pe societățile comerciale ca și pe cetățeni, dar de fapt marea finanță se plînge cel mai tare de această povară. Dacă acești isteți oameni de afaceri și-ar cerceta registrele, ar descoperi că există alți factori mai puțin evidenți care le golesc resursele. Mă refer la ceea ce preia organizația aceea ilegală și scandaloasă, Arsenalele, care stoarce țara noastră la fel de rău ca și guvernul legitim. Pretenția lor că nu vînd decît arme este una din cele mai mari escrocherii la care a fost supus un popor. Metoda lor este destinată în mod viclean să atragă sprijinul unor indivizi hrăpăreți din rîndul maselor. Se știe prea bine că e suficient să aduci acuzația că te-a tras pe sfoară o firmă și imediat tribunalele secrete ale Arsenalelor îți dau cîștig de cauză. Întrebarea este, cînd devine profitul legitim escrocherie ? E o întrebare pur filosofică și poate fi discutată la nesfîrșit. Dar aceste tribunale ale Arsenalelor dovedesc prea multă ușurință în acordarea unor despăgubiri triple, dau acuzatorului jumătate din bani și-și păstrează cealaltă jumătate. Ascultați-mă pe mine, domnilor, trebuie să dezlănțuim o campanie. Trebuie să-i convingem pe oamenii de afaceri că Arsenalele îi storc mai mult decît guvernul. De fapt, bineînțeles, dacă oamenii de afaceri ar fi cinstiți, n-ar conta. Într-un asemenea caz, mironosițele astea de la ateliere s-ar vedea demascate, arătîndu-se că sînt de fapt niște hoți. Pentru că bineînțeles tot ar mai avea nevoie de bani ca să-și întrețină organizațiile.

Făcu o pauză, căci își pierduse răsuflarea, și-și aminti ce spusese anterior prințul Del Curtin. Se încruntă la el :

— Și așa, verișorule, zici că vorbesc ca o nevastă cicălitoare? După ce am cheltuit banii soțului meu iubitor, acum ...

Se opri brusc. Tresărind, își aminti expresia de ușurare care se așternuse pe fețele miniștrilor după comentariul prințului. Deodată o fulgeră revelația pe care nu o avusese pînă acum, că a fost acuzată personal în fața întregului cabinet.

— Ei fir-ar al dracului să fie! explodă ea. Va să zică eu sînt de vină? Va să zică eu am cheltuit banii soțului ca o femeie iresponsabilă?

Iarăși făcu o pauză ca să-și tragă sufletul. Era pe punctul de a relua, cînd se aprinse teleecranul de lîngă scaunul ei:

— Maiestate, tocmai ne-a sosit din Vestul Mijlociu un mesaj urgent. O ființă umană uriașă, înaltă de vreo cincizeci de metri, distruge cartierul de afaceri din orașul Denar.

— Cum?

— Dacă doriți, vă pot arăta scena. Uriașul se retrage încet în fața atacurilor unităților mobile.

— Nu-i nimic... Vocea ei era rece și incisivă. Încheie retezînd vorba: Trebuie să fie vreun robot construit de un nebun și marina o să rezolve cazul. În momentul de față nu pot da atenție poveștii ăsteia. Raportați mai tîrziu.

— Prea bine.

În tăcerea care urmă, șezu pe scaun ca o statuie, cu fața imobilă și albă, cu ochii scoși din orbite, înflăcărați. Într-un tîrziu șopti:

— Să fie oare o nouă acțiune a Arsenalelor?

Ezită și apoi rupse vraja celor întîmplate. Îi năvăli în minte lucrurile pe care le spunea înainte de întrerupere. Primele ei cuvinte loviră în plin aluzia acuzatoare.

— Prințe, trebuie oare să înțeleg că mă scoți pe mine vinovată în public de dificultățile financiare cu care se luptă guvernul?

Prințul își păstră calmul.

— Maiestatea Voastră îmi interpretează greșit cuvintele. Eu spuneam că aceste ședințe de cabinet s-au transformat în ore de cicăleală. Diverșii lorzi șefi de departamente sînt răspunzători în fața parlamentului și nu văd la ce poate sluji o critică distructivă.

Ea se uită lung la prinț și-și dădu seama, furioasă, că el refuză să-și explice afirmația inițială. Îi spuse repede:

— Atunci nu ți se pare că sugestia mea de a-i informa pe oamenii de afaceri cu privire la tacticile hoțești ale Arsenalelor — nici asta nu ți se pare constructivă ?

Prințul tăcu atîta vreme încît ea izbucni mai apăsat :

— Ei, e constructivă sau nu ?

El își mîngîie bărbia și apoi o privi drept în ochi :

— Nu, declară el.

Împărăteasa îl privi cu ochii mari și-și pierdu din nou răsuflarea, căci acest schimb de cuvinte avea loc în fața întregului cabinet.

— Și de ce nu ? întrebă ea în cele din urmă, pe un ton cît mai rezonabil cu putință. Cel puțin ar mai slăbi presiunea criticilor împotriva noastră pentru nivelul ridicat al impozitelor.

— Dacă asta te face fericită, îi replică prințul Del Curtin, probabil că n-ar fi nici un rău să lansăm o asemenea campanie de propagandă. Nu ne-ar îndatora mult mai mult.

Innelda vorbi iarăși glacial :

— Nu e vorba de fericirea mea personală, se supără ea. Mă gîndesc numai la statul nostru.

Prințul Del Curtin tăcu și ea îl privi din ce în ce mai hotărîtă. Îi vorbi cu seriozitate :

— Prințe, noi sîntem rude de sînge. În particular sîntem prieteni buni, dar am avut dispute violente asupra multor chestiuni. Totuși, acum ai sugerat că eu aș lăsa interesele mele particulare să-mi încalce răspunderile față de stat. Bineînțeles, întotdeauna am luat drept bună ideea că nu poți avea două personalități și că fiecare act al unui individ îi reflectă în oarecare măsură prejudecățile particulare. Dar există o diferență între presupunerile inconștiente care influențează opiniile individului — între acestea și o politică bine calculată, în așa fel încît să asigure împlinirea țelurilor particulare ale acestei persoane. Ei bine, în ce fel m-am dovedit eu calculată ? Ce te-a făcut să rostești deodată o afirmație cu atît de multe implicații ascunse ? Aștept un răspuns.

— „Deodată" nu este cuvîntul exact, răspunse sec prințul. De mai bine de o lună tot stau aici și-ți ascult cu uimire crescîndă tiradele enervate. Și-mi pun mereu o întrebare. Ești curioasă să știi care e această întrebare ?

Femeia avu o ezitare. Deja răspunsul luase o întorsătură care o făcea să nu se mai simtă la largul ei. Totuși riscă :

— Spune-mi.

— Întrebarea pe care mi-am pus-o, reluă prințul Del Curtin, era „Ce o preocupă și o necăjește ? La ce decizie se străduiește să ajungă ?“ Ei bine, răspunsul la aceste întrebări n-a reieșit imediat. Sîntem cu toții conștienți de obsesia ta în privința Arsenalelor. În două situații diferite te-ai arătat gata să cheltuiești fonduri guvernamentale uriașe pentru a promova vreo acțiune îndreptată împotriva Arsenalelor. Primul incident de acest fel a avut loc acum cîțiva ani și ne-a costat atîția bani încît datoriile s-au putut acoperi abia anul trecut. Iar apoi, cu cîteva luni în urmă, ai început să-mi faci niște observații destul de misterioase, iar în final ai cerut cabinetului să voteze o sumă mare de bani pentru un scop pe care nu l-ai dezvăluit nici atunci, nici pînă acum. Flota a fost rechemată brusc, a venit o acuzație din partea Făuritorilor de arme că ai făcut rost de o instalație de propulsie interstelară pe care o ții secretă. Noi am finanțat o contrapropagandă și pînă la urmă toată afacerea s-a stins, deși costul ei a fost colosal, după cum arată cifrele noastre din buget. Aș mai vrea să știu de ce ai socotit necesar să construiești tunuri energetice de o sută de milioane de cicli care costă un miliard opt sute de mii fiecare. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Nu-ți cer să explici acest lucru. Deduc din anumite observații ale tale că incidentul s-a încheiat cu succes. Au rămas totuși următoarele întrebări : De ce nu erai mulțumită ? Ce n-a fost în regulă ? Eu unul am decis în mintea mea că e vorba de o problemă internă și nu externă, personală și nu politică.

Pe Innelda o cuprinse o senzație tot mai acută de gol interior. Și totuși nu știa încă unde bate el. Ezită și se pierdu cu totul. Prințul continuă :

— Innelda, ai treizeci și doi de ani și nu te-ai măritat Există zvonuri — și te rog să mă ierți că le pomenesc aici — că ai sute de amanți, dar eu unul știu sigur că astea sînt vorbe de clacă. Deci, ca să mă exprim fără ocol, a sosit de mult timpul să te măriți.

— Adică tu ai propune, întrebă ea cu glasul puțin strident de iritare — să convoc toți tinerii din țară să se întreacă în fapte de vitejie și să-l iau de bărbat pe cel care iese primul la concurs ?

— Nu e cîtuși de puțin nevoie de așa ceva, îi replică liniștit prințul. Ești deja îndrăgostită.

În jurul mesei se produse o oarecare agitație. Zîmbete. Expresii și priviri amabile.

— Maiestate, începu unul dintre bărbați, asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o de...

Își pierdu însă glasul văzînd expresia de pe fața împărătesei.

Ca și cînd n-ar fi auzit întreruperile, aceasta spuse :

— Prințe, sînt uluită. Și cine e fericitul ales ?

— Probabil unul dintre cei mai formidabil bărbați pe care i-am cunoscut, încîntător în pofida vitalității sale și întru totul demn de mîna ta. A venit la palat acum vreo opt luni și te-a impresionat pe dată. Din nefericire, datorită antecedentelor sale — vreau să spun din punct de vedere politic — s-a stîrnit în mintea ta un conflict între dorințele tale firești și obsesia ta.

Acum își dădea ea seama despre ce vorbește prințul și încercă să abată săgeata în altă parte :

— Sper că nu te referi cumva la tînărul acela pe care l-am trimis acum două luni la spînzurătoare, dar pe care l-am grațiat ulterior.

Prințul Del Curtin zîmbi :

— Recunosc că judecata ta aspră împotriva lui m-a nedumerit o vreme, dar de fapt era pur și simplu o altă fațetă a luptei tot atît de violente care se dă în mintea ta.

Innelda răspunse cu tot atîta răceală :

— Parcă-mi amintesc că n-ai ridicat obiecții prea mari împotriva ordinului de execuție.

— Am fost dat peste cap. Sînt mult prea loial față de persoana ta, iar afirmațiile tale atît de categorice împotriva lui m-au întors pe dos. Abia ulterior am înțeles că toate făceau parte dintr-un tipar.

— Adică ai impresia că n-am fost sinceră dînd acest ordin ?

Prințul spuse :

— Pe lumea asta oamenii îi distrug neîncetat pe cei pe care-i iubesc. Ba chiar se mai și sinucid, distrugînd astfel ființa pe care o îndrăgesc cel mai mult.

— Și ce au toate astea de-a face cu conflictul din mintea mea și care — aspect destul de ironic — mă preface într-o scorpie ?

— Acum două luni mi-ai spus că l-ai informat pe căpitanul Hedrock (Împărăteasa se încordă puțin auzind pomenit pentru prima dată acest nume) că-l vei invita îna-

poi la palat peste două luni. Acest termen a trecut și nu ești în stare să te hotărăști dacă să te ții sau nu de cuvînt.

— Vrei să spui că dragostea mea a fost întunecată de altceva?

— Nu, zise prințul și apoi dovedi și mai multă răbdare: Pur și simplu ți-ai dat brusc seama că rechemarea lui ar fi un act mult mai semnificativ decît orice ți-ai imaginat cînd ai fixat acest termen. În mintea ta asta echivala cu recunoașterea faptului că situația este exact cea descrisă de mine.

Innelda se ridică.

— Domnilor, zise ea cu un zîmbet. îngăduitor, toate acestea au fost pentru mine o revelație. Sînt sigură că vărul meu e bine intenționat și că într-un fel ar fi excelent pentru mine să mă mărit. Dar mărturisesc că nu m-am gîndit niciodată la căpitanul Hedrock ca la individul osîndit să-mi asculte toată viața cicălelile. Din nefericire există un alt motiv pentru care am ezitat să mă mărit și deci să adaug un al treilea conflict la cele două menționate de prinț. Eu...

Teleecranul de lîngă scaunul ei se aprinse:

— Maiestate, Consiliul Făuritorilor de arme tocmai a transmis o declarație în legătură cu uriașul.

Innelda se așeză la loc. Simți un vag șoc dîndu-și seama că a uitat complet de tiranul acela fără noimă, cu un aparent program de distrugere tot fără noimă. Dar acum se apucă de marginea mesei lungi.

— Am să capăt mai tîrziu o copie, spuse ea. Care e esența declarației?

Urmă o pauză după care se auzi un alt glas, mult mai profund:

— Consiliul Făuritorilor de arme a dat acum publicității o declarație denunțînd uriașul de cincizeci de metri înălțime care a devastat cartierele comerciale și financiare ale orașelor Denar și Leonton. Făuritorii de arme declară că zvonul după care uriașul ar fi o mașinărie a Arsenalelor este absolut fals, și ei subliniază că vor face tot ce le stă în putință pentru a ajuta la capturarea uriașului. După cum s-a relatat mai devreme, uriașul a alergat...

Împărăteasa stinse teleecranul.

— Domnilor, spuse ea, cred că ați face mai bine să vă întoarceți la sediile dumneavoastră și să fiți pregătiți de acțiune, fiecare la postul lui. Statul este în primejdie și de data asta (se uită lung la vărul ei), de data asta nu

mi se pare a fi vorba de nici un calcul din partea mea.

Se întrerupse și-și luă rămas bun de la ei.

Conform tradiției, lorzii care alcătuiau Cabinetul își păstrară locurile pînă cînd ea părăsi încăperea.

De îndată ce ajunse în apartamentul ei, așteptă cîteva minute iar apoi ceru legătura cu biroul prințului Del Curtin. Fața acestuia apăru aproape imediat pe ecran. Ochii lui căpătară o expresie curioasă, întrebătoare.

— Ești frumoasă ? o întrebă el.

— Bineînțeles că nu. Știi tu prea bine. Apoi se pierdu într-o izbucnire emotivă : Spune-mi te rog, Del, aveți ceva informații cu privire la intențiile uriașului ?

— Vrea să se dea publicității chestiunea propulsiei interstelare.

— A, atunci e vorba de Arsenale.

Prințul clătină din cap.

— Nu prea cred, Innelda, zise el cu gravitate. Au mai difuzat o a doua declarație acum cîteva minute, dîndu-și probabil seama că toată lumea va face legătura între apariția uriașului și propaganda lor de acum șase săptămîni. Și-au repetat cererea ca tu să dai în vileag propulsia interstelară, dar continuă să nege orice legătură cu uriașul și încă o dată se oferă să ajute la prinderea lui.

— S-ar părea că negația asta e ridicolă.

Prințul Del Curtin spuse cu seriozitate :

— Innelda, dacă uriașul ăsta își continuă distrugerile, va trebui să faci altceva mai concret decît să aduci acuzații Arsenalelor.

— Cobori la micul dejun ? îl întrebă ea.

— Nu, mă duc la Denar.

Innelda privi îngrijorată la imaginea lui de pe ecran :

— Ai multă grijă, Del.

— O, n-am cîtuși de puțin de gînd să mă las ucis.

Ea rîse brusc :

— De asta sînt sigură. Poți să-mi spui ulterior ce motiv ai să te duci.

— Nu e nici o taină. M-a invitat marina. Cred că au nevoie de un martor responsabil al eforturilor pe care le întreprind ei pentru a nu li se aduce mai tîrziu acuzații că n-au făcut tot ce le stă în putință. Se întrerupse : La revedere.

— La revedere, zise Innelda și închise aparatul.

Își petrecu dimineața dictînd scrisori. La prînz, în salonul principal, se întoarseră către ea atîtea priviri în-

grijorate încît, cînd reveni în apartamentul ei, deschise imediat teleecranul și se uită la uriaș. Întîi îl văzu devastînd o stradă din oraș. Era ca un nebun gigantic, un adevărat demon al distrugerii. Îl privi lung, cu oroare crescîndă, aproape fără să-i vină să creadă. Înaintarea lui incredibilă sfărîma clădiri întregi. Strălucea în soare ca un monstruos cavaler într-o armură orbitoare.

Chiar cînd privea ea, un distrugător trecu fulgerător pe lîngă uriaș, trăgînd asupra lui cu toate cele patruzeci de tunuri; iar flăcările țîșniră din gigant într-o adevărată jerbă incandescentă, de parcă ar fi fost un ecran de energie. Dar, cu ochii micșorați observă că, după atac, uriașul păși îndărătul unei clădiri înalte și se ghemui acolo cînd reveni la atac distrugătorul. În fața acestei situații încurcate, nava se abținu de la deschiderea focului. Se întoarse peste un minut, însoțită de alte două distrugătoare, dar uriașul era mult mai departe, lăsînd în urma lui o dîră de distrugeri, un șir de clădiri dărîmate. Ridică un mic atelier și-l folosi ca scut în fața tirului navelor și părea imun la valurile de energie care se revărsau asupra lui, chiar inconștient de ele.

Împărăteasa se gîndi :

— Nu-i place focul direct, dar îi rezistă. Iar energia indirectă nu-l deranjează cîtuși de puțin.

Înfiorîndu-se, închise aparatul. Scena dispăru imediat.

Se simțea obosită, așa că se întinse un ceas. Probabil că a și dormit, pentru că a sculat-o din somn teleecranul particular de lîngă pat. Îl văzu pe prințul Del Curtin cu o înfățișare îngrijorată și vocea și mai și :

— Innelda, l-ai mai urmărit pe uriaș ?

Împărătesei i se făcu un gol în inimă. Îi era încă greu să prindă sensul unei asemenea primejdii care se ivise din neant în dimineața aceea, iar acum amenința însăși structura imperiului Isher. Cu mare greutate izbuti să întrebe :

— Dar e ceva deosebit ? Am fost tare ocupată.

— Treizeci și patru de orașe, Innelda. Doar un singur mort deocamdată și numai datorită unui accident. Gîndește-te totuși despre ce e vorba. Nu e o glumă, e o realitate. Continentul întreg a început să fiarbă ca un furnicar răsturnat. Uriașul a distrus numai clădirile firmelor mici, lăsînd neatinse marile companii. S-a stîrnit un adevărat val de zvonuri în această privință, și mă tem că oricîtă propagandă am face, s-ar dovedi inutilă

atîta vreme cît se mai află în libertate monstrul ăsta. Deodată prințul izbucni : Ce e toată povestea asta că tu ai ascunde un sistem de propulsie interstelară ? E ceva adevărat ?

Innelda șovăi, apoi zise :

— De ce mă întrebi ?

— Pentru că, zise el cu severitate, dacă e adevărat și dacă asta se ascunde îndărătul uriașului, atunci cred că ar fi mai bine să începi să te gîndești serios la dezvăluirea secretului, cu maximum de politețe și chibzuință. Nu mai poți rezista uriașului nici o zi în plus.

— Dragul meu ... replică ea, cu glasul glacial și hotărît, putem să rezistăm și o sută de zile dacă e nevoie. Dacă s-ar făuri un sistem de propulsie interstelară, în condițiile actuale, Casa Isher i s-ar împotrivi !

— De ce ?

— Pentru că (și glasul ei căpătă o forță răsunătoare) populația noastră ar începe să pornească în toate direcțiile. În două sute de ani ar fi mii de familii regale parvenite și de guverne suverane nou-născute, conducînd sute de planete și declarînd războaie ca și regii sau dictatorii de pe vremuri. Și cel mai mult ar urî aceștia străvechea casă domnitoare Isher, a cărei prezență vie ar face ridicole pretențiile lor zgomotoase. Viața pe pămînt s-ar preface într-un șir nesfîrșit de războaie împotriva altor sisteme stelare.

Făcu o pauză, apoi reluă cu aceeași încordare în glas :

— O fi părînd stupid să te gîndești la o situație care poate se va produce abia peste două sute de ani, dar o familie ca a noastră care a domnit neîntrerupt peste patruzeci și șapte de secole, a învățat să folosească suta de ani drept unitate de măsură. Și așa privește viitorul. După o nouă pauză încheie : În ziua în care se va inventa o metodă administrativă care să dea posibilitatea emigrației stelare controlate, atunci vom putea privi aprobator noul sistem de propulsie. Pînă atunci...

Se opri, căci prințul încuviința, cu fața îngîndurată :

— Firește, ai dreptate. Acest mod de a privi lucrurile nu-mi trecuse prin minte. Nu putem îngădui un asemenea haos. Dar situația noastră se agravează din ceas în ceas. Dă-mi voie să-ți fac o propunere.

— Da.

— O să ai un șoc.

Inneldei i se încreți fruntea.

— Spune odată!

— Bine, e-n regulă. Ascultă-mă: Propaganda Arsenalelor profită de acțiunile uriașului, dar în același timp îl denunță mereu. Hai să-i combatem pe chestia asta.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi voie să intru în legătură cu ei. Trebuie neapărat să-l identificăm pe cel care se ascunde îndărătul acestui uriaș.

— Adică cum, să lucrăm cu ei? Innelda își regăsi glasul într-o izbucnire explozivă. După trei mii de ani, o împărăteasă de Isher cerșește ajutorul Făuritorilor de arme? Nici în ruptul capului!

— Innelda, chiar în clipa asta uriașul distruge orașul Lakeside.

— Vai de mine!

Tăcu. Pentru prima dată se simțea doborîtă. Strălucitorul Lakeside, al doilea ca splendoare și bogăție după Orașul Imperial. Încercă să-și imagineze uriașul acela cu armură strălucitoare zdrobind minunile din orașul lacurilor. Încet, foarte încet, încuviință din cap. Nu mai încăpea nici o îndoială. În mai puțin de o zi, cu o singură excepție, uriașul devenise factorul cel mai important dintr-o lume zdruncinată și zdrobită.

Innelda ezită, apoi spuse:

— Prințe!

— Da.

— Căpitanul Hedrock mi-a lăsat o adresă. Vrei să încerci să intri în contact cu el și să-l poftești la palat? Dacă se poate chiar astă-seară?

Vărul ei o privi gînditor și în cele din urmă spuse doar atît:

— Care-i adresa?

I-o dădu iar apoi se lăsă pe spate, relaxîndu-se cu de-a sila. Era o adevărată ușurare, un minut mai tîrziu, să-și dea seama că a luat două hotărîri mari.

Cu cîteva minute înainte de ora cinci, mesajul ei înregistrat și reprodus automat îi parveni lui Hedrock. Rugămintea de a se duce la palat îl surprinse. Era greu de crezut că Innelda s-a panicat atît de tare în privința vizitorului Casei Isher.

Își încheie campania de distrugere și se întoarse în laboratorul lui secret. Ajuns acolo, căută lungimea de undă secretă a Consiliului Făuritorilor de Arme — sau mai

bine zis lungimea de undă pe care o credeau ei secretă. Prefăcîndu-şi vocea, zise :

— Domnilor membri ai Consiliului Făuritorilor de Arme, sînt convins că v-aţi dat deja seama de marile avantaje pe care le aduc propriei voastre cauze faptele uriaşilor.

Lui Hedrock i se păru potrivit să sublinieze mereu că nu e vorba de un singur uriaş. Arsenalele ştiau prea bine că, odată augmentată, o fiinţă umană normală îmbătrîneşte cu cinci ani la fiecare treizeci de minute. Continuă pe un ton imperios :

— Uriaşii au nevoie de ajutor imediat. Făuritorii de arme trebuie acum să preia conducerea, să trimită voluntari care să joace vreme de cincisprezece minute rolul de uriaş — sau să zicem măcar cîte jumătate de oră de persoană. Nu e necesar să distrugă, dar apariţia lor va oferi un efect de continuitate. De asemenea este important ca Arsenalele să-şi reia acum pe toate planurile propaganda pentru a o sili pe Împărăteasă să cedeze secretul propulsiei interstelare. Este esenţial ca primul uriaş să apară cîndva astă-seară, nu prea tîrziu. De dragul forţelor progresiste ale omului nu lipsiţi de la această îndatorire !

Cincisprezece minute mai tîrziu, cînd apăru primul dintre uriaşi, se afla încă în ascunzătoarea lui. Atît de rapidă a fost reacţia. Chiar prea rapidă. Dovedea existenţa unor planuri particulare. Dovedea că cea mai mare putere din întreg sistemul solar reacţionează ca un arc de oţel fin reglat ; şi n-avea nici o îndoială că printre aceste planuri se număra şi hotărîrea de a detecta identitatea persoanei care le cunoştea secretele. Era chiar pregătit să creadă că ei ştiu cine este el.

Deci, sosise timpul să pună în acţiune una dintre invenţiile lui secrete. Ulterior, după ce se va produce criza, putea face o încercare de a utiliza o copie a acestei invenţii, pe care o ascunsese cu multă, foarte multă vreme în urmă în mormintele din palat. Următoarele douăsprezece ore aveau să fie hotărîtoare. Întrebarea cea mare era : Oare fiinţele-păianjen îi vor da voie să meargă pînă la capăt ?

Nu dădeau nici un semn de viaţă.

Noaptea caldă și înnorată părea să fi luat foc. Strada lungă, binecunoscutul Bulevard al Norocului strălucea ca un giuvaer în timp ce Gonish mergea pe ea. Kilometru după kilometru de giuvaeruri, nestemate care se uneau și se topeau una în alta departe de tot, într-o direcție sau alta, prefăcîndu-se într-o licărire în care se amestecau toate culorile, mai ales albul. Firmele și pancartele străluceau către Negatist, o splendoare de mesaje gravate în lumină :

CÎȘTIGAȚI O AVERE
INTRAȚI CU ZECE UNITĂȚI FIDUCIARE
IEȘIȚI CU UN MILION

PALATUL DE DIAMANT
ÎN INTERIOR VĂ AȘTEAPTĂ ZECE MILIOANE
DE DIAMANTE

ÎNCERCAȚI-VĂ NOROCUL
ÎNTR-UN DECOR DE DIAMANTE

Mergînd mai departe, Gonish găsi mai multe firme și pancarte de același tip : PALATUL RUBINELOR — PALATUL DE AUR — PALATUL DE SMARALD — amestecîndu-se cu sute de construcții la fel de strălucitoare, care-ți luau ochii. În cele din urmă ajunse la destinație :

BAZARUL NOROCULUI
SE POATE JUCA ȘI CU CINCI GOLOGANI
CÎȘTIGURI NELIMITATE

Negatistul făcu o pauză, zîmbind cu gravitate. Foarte bine că Împărăteasa își alesese drept loc de întîlnire cu el una din proprietățile ei care serveau masele largi. El trebuia să descopere dacă ea știe unde se află Hedrock, să-i smulgă această informație și să fugă apoi viu de acolo.

Gonish studie gloatele de oameni, — mai ales tineri — care intrau și ieșeau ca devărate șuvoaie din clădirea cu lumini orbitoare. Rîsetele lor, glasurile lor tinere și vioaie sporeau splendoarea nopții scînteietoare. Totul părea normal, dar el stătea acolo răbdător și în lumina experienței cîntărea din ochi persoanele care treceau pe lîngă el, evaluîndu-le caracterul după expresia feței. Și nu-i trebui multă vreme pînă să desprindă adevărul: tr otuarele mișunau de agenți ai guvernului imperial.

Gonish se încrîncenă la față. Consiliul Făuritorilor de Arme insistase ca întîlnirea lor să se producă în public. Era de înțeles că poliția secretă guvernamentală să ia mari precauții, precum și ca Maiestatea Sa să nu țină prea mult să știe toată lumea că tratează cu Arsenalele atît de curînd după apariția uriașilor.

Întîlnirea era fixată în toiul nopții, la ora două și treizeci. Acum — văzu Gonish uitîndu-se la ceas — era exact unu cincizeci și cinci.

Rămase unde se afla, trist că are datoria de a încerca să-l atragă în cursă pe Hedrock. Dar identificarea lui Hedrock după mesajul său, ca fiind omul care se ascunde îndărătul uriașilor, fusese șocant de convingătoare și — așa i se părea lui Gonish — justifica pe deplin temerile Consiliului. Hedrock arătase prin acțiunile lui că e primejdios, și întrucît nu făcuse nici o încercare de a-și explica țelurile cînd i se dăduse prilejul s-o facă, trebuia să fie socotit vinovat conform acuzațiilor aduse.

Era totuși de neconceput ca un om care se afla în posesia secretelor fundamentale ale Arsenalelor să fie lăsat în libertate. Și, dacă așa cum credea Consiliul, Împărăteasa știa unde se află Hedrock, prin iscusință și viclenie această informație avea să fie smulsă de la ea în cadrul întîlnirii pe care chiar ea o propusese. Hedrock, prietenul lui Gonish, trebuia să moară. Iar între timp era recomandabil ca Gonish să intre în clădire și să vadă ce mai e pe acolo.

Interiorul scînteia de grădini și fîntîni și jocuri mecanice. Era mai mare decît i se păruse din afară, atît ca lungime cît și ca lățime. Era înțesată de un număr aproape egal de bărbați și femei. Multe dintre acestea din urmă purtau măști. Gonish dădu înțelegător din cap. Împărăteasa Isher avea să fie pur și simplu una dintre aceste femei mascate. Făcu o pauză în fața unui joc mecanic, o mașină care scotea fulgere de foc și arunca în aer o

jerbă de numere strălucitoare care se rostogoleau pe catifeaua neagră a unei mese mari de joc. Cu un aer meditativ, negatistul urmări pînă la capăt cîteva partide, încercînd de fiecare dată să suprapună structura generală a jocului pe zona ultra-instruită a creierului său. Într-un tîrziu jucă și el zece unități fiducire pe fiecare din cele trei numere.

Focul își încetini mersul giratoriu cu scîntei aruncate în toate direcțiile și se prefăcu într-o coloană circulară de numere suprapuse. Crupierul strigă ca și cum ar fi intonat un imn :

— Șaptezeci și patru, douăzeci și nouă, optzeci și șase, de data asta cota fiind șaptesprezece la unu.

În timp ce Gonish își strîngea cele cinci sute zece unități fiduciare, crupierul se holba la el :

— Uitați ce e, strigă el cu glas strîns de emoție. De cînd lucrez la masa aceasta de joc, n-am mai văzut decît o singură dată ca cineva să ghicească toate cele trei numere cîștigătoare.

Negatistul zîmbi :

— Triumful minții asupra materiei, spuse el cu bunăvoință și fără prea mult interes, după care porni agale mai departe.

Aproape că simțea privirea uimită a crupierului sfredelindu-i ceafa. Ceea ce și-ar fi dorit el în momentul acesta era un joc pe care să nu-l poată rezolva cu capacitatea lui specială. Îi mai rămăseseră la dispoziție aproape douăzeci și cinci de minute în care să-l găsească. Ajunse la o mașinărie enormă cu bile și roți, ca un mecanism de ceasornic. Bilele, șaizeci cu totul și fiecare purtînd un număr, porneau de sus și pe măsură ce se învîrteau roțile, se rostogoleau treptat în jos, trecînd de la o roată la alta. Cu cît coborau mai mult, cu atît cîștigul era mai mare ; dar prima jumătate a acestui parcurs complicat, deși rapid, nu conta și foarte puține dintre ele ajungeau jos de tot.

După cît izbuti să-și dea seama Gonish, marea atracție o constituia urmărirea rostogolirii unei bile în jos, tot mai jos, speranța de a cîștiga păstrîndu-se pînă în ultima secundă. Se dovedi însă a fi un lucru mult prea simplu. Bila lui coborî cel mai departe de patru ori la rînd. Gonish își bagă cîștigul în buzunar și ajunse în cele din urmă la un joc mecanic alcătuit dintr-o sferă de lumină albă și neagră. Cele două lumini se îmbinau într-o singură

ră și pînă la urmă ieșeau ori în întregime albe, ori total negre. Se paria pe acest rezultat.

Nu prea era sigur. Într-un tîrziu se hotărî să parieze, mai întîi ca oricare alt jucător de jocuri de noroc : albul este simbolul purității. Albul pierdu. Își văzu banii ducîndu-se pe copcă și se hotărî să uite de puritate. Negrul pierdu. Lîngă el răsună ca un clinchet de clopoțel rîsul unei femei.

— Sper,domnule Gonish, că în jocul cu uriașul vei fi norocos. Dar te rog să ne urmezi în camerele rezervate.

Gonish se întoarse și văzu o femeie și trei bărbați, dintre care unul era Prințul Del Curtin. Îndărătul măștii, fața femeii părea prelungă, iar gura avea aerul inconfundabil al familiei Isher. Prin deschizăturile măștii luceau ochii verzi și severi, iar glasul ei de aur, destul de familiar lui, completa elementele de identificare.

Negatistul se înclină adînc și spuse :

— Cu cea mai mare plăcere.

Fără o vorbă, intrară într-un salon luxos mobilat și se așezară. Gonish nu se pripi. Avea de pus mai multe întrebări. Lucrul ciudat era că referirile lui întîmplătoare la Hedrock nu căpătară nici un răspuns. După o vreme lucrul deveni uluitor. Gonish se lăsă pe spate, studiind chipurile celor trei bărbați și al femeii și începînd să fie de-a dreptul neliniștit. Într-un tîrziu spuse, dar cu multă prudență :

— Am sentimentul că-mi ascundeți anumite informații.

După ce rostise aceste vorbe, se gîndi că poate n-o făceau în mod conștient. Erau de o seriozitate mai presus de orice îndoială. Și nici nu aveau de unde să-l suspecteze că de fapt îl urmărește pe Hedrock. Totuși părea să existe o înțelegere tacită între ei să nu spună absolut nimic despre Hedrock.

Îl contrazise Prințul Del Curtin :

— Vă asigur că greșiți total, domnule Gonish. Noi patru deținem toate informațiile care au parvenit în privința uriașului, pînă la ultimul amănunt. Și bineînțeles că orice fir eventual descoperit cu privire la identitatea lui există undeva și în mințile noastre. E suficient să ne puneți întrebările corespunzătoare și vă vom răspunde.

Suna destul de convingător. Lucrurile aveau să se desfășoare mai greu decît crezuse el și era perfect posibil ca,

oricît de periculos s-ar fi dovedit, să trebuiască să dea cărțile pe față. Spuse încetișor :

— Vă înșelați pornind de la premisa că sînteți singurele surse de informație demne de crezare. Există un bărbat — probabil omul cel mai important astăzi în viață — ale cărui talente extraordinare, noi cei de le Arsenale abia începem să le apreciem. Mă refer la Robert Hedrock care a ajuns la rangul de căpitan în armata Maiestății Voastre.

Spre uimirea lui Gonish, Împărăteasa se aplecă spre el. Era o mare intensitate în privirea ei, îi străluceau ochii, buzele i se deschiseră de emoție. Șopti :

— Adică vreți să spuneți că Arsenale îl consideră pe Robert — pe căpitanul Hedrock — drept unul dintre cei mai grozavi oameni de pe lume ? Nici nu așteptă răspunsul, ci se întoarse către Prințul Del Curtin : Vezi ? Poftim !

Prințul zîmbi și spuse calm :

— Maiestate, întotdeauna am avut o părere foarte bună despre căpitanul Hedrock.

Femeia îl înfruntă peste masă pe Gonish și-i spuse pe un ton ciudat de oficial :

— Voi avea grijă să fie înștiințat căpitanul Hedrock de dorința dumneavoastră urgentă de a discuta cu el.

Deci *știa* ! Măcar atîta putuse afla. În rest... Gonish se lăsă cu un aer melancolic pe speteaza scaunului. Deci ea avea să-l încunoștiințeze pe Hedrock. Da ? Parcă-l și vedea pe Hedrock primind această informație cu un aer sarcastic. Gonish își îndreptă încet spinarea. Situația lui devenea disperată. Întreaga lume a Arsenalelor se pregătea să acționeze pe baza rezultatelor acestei întîlniri. Și el deocamdată nu deținea absolut nici un element.

Nu încăpea îndoială că oamenii aceștia erau la fel de nerăbdători să scape de uriaș cum erau Făuritorii de Arme să pună mîna pe Hedrock ; iar ironia supremă consta în faptul că moartea lui Hedrock ar fi rezolvat ambele probleme deodată. Gonish izbuti cu un mare efort să zîmbească agreabil — pe cît putea el să fie — și spuse :

— S-ar părea că ascundeți între dumneavoastră un mic mister legat de căpitanul Hedrock. Îmi permiteți să vă întreb în ce constă ?

Lucru destul de surprinzător, întrebarea îl făcu pe Prințul Del Curtin să pară nedumerit. În cele din urmă spuse cu politețe :

— Eu unul, socoteam că ați pus de mult lucrurile cap la cap conform obiceiului dumneavoastră. Sau e oare cu putință ca, dintre toți oamenii din sistemul solar, să nu știți ce s-a întîmplat astă-seară ? Unde v-ați aflat de la ora nouăsprezece patruzeci și cinci ?

Gonish fu surprins la culme. În dorința de a-și păstra mintea cît mai limpede în vederea acestei întîlniri, venise devreme în Orașul Imperial. La șapte treizeci se dusese într-un mic restaurant liniștit. Ieșind de acolo după o oră și jumătate, se dusese la un spectacol de teatru care se terminase la unsprezece și cincizeci și trei de minute. De atunci hoinărîse prin oraș, căscînd gura la una și la alta. Nu se gîndise să asculte buletinele de știri. Habar n-avea de nimic. Lucru incredibil, s-ar fi putut prăbuși jumătate din lume și el să nu știe. Prințul Del Curtin vorbi din nou :

— Este adevărat că într-un asemenea caz nu se dezvăluie de obicei identitatea persoanei, dar...

— Prințe !

Îl oprise Împărăteasa, cu glasul scăzut dar încordat. Bărbații se holbară speriați la ea. Ea continuă și mai severă :

— Nu mai scoate o vorbă ! Ceva nu e-n regulă. Trebuie să existe vreun motiv ascuns îndărătul acestui interogatoriu legat de căpitanul Hedrock. Cred că pe ei îi interesează doar parțial uriașul.

Probabil își dăduse singură seama că avertismentul ei venise prea tîrziu. Se opri și se uită la Gonish căruia i se făcu milă de ceea ce desluși în ochii ei. Pînă în clipa asta niciodată Împărăteasa Isher nu i se păruse întru totul umană. Dar nu putea fi vorba de nici un pic de milă. Făcînd un gest brusc, Gonish își apropie mîna de gură, trase puțin într-o parte mîneca și rosti limpede în emițătorul minuscul instalat acolo :

— Căpitanul Hedrock se află în apartamentul personal al Împărătesei....

Erau iuți, cei trei bărbați. Năpustindu-se toți deodată asupra lui, îl răsturnară cu scaun cu tot și-l doborîră sub greutatea lor. Gonish nu opuse nici o rezistență, ci se supuse calm arestării. După o clipă simți cu ușurare că el, pe care datoria inexorabilă îl silise să-și trădeze prietenul, avea să moară la rîndul lui.

O spărtură în coridorul principal al palatului și găuri mari de energie căscate de-a lungul coridorului însuși trădau locul în care se desfășurase lupta.

Aflat lîngă împărăteasă, prințul Del Curtin spuse îngrijorat :

— Maiestate, n-ar fi bine să dormi puțin ? E trecut de patru. Și întrucît Făuritorii de arme încă n-au răspuns la apelurile noastre repetate, astă seară nu se mai poate face nimic în privința soțului tău... în privința căpitanului Hedrock.

Îi făcu un semn vag s-o lase în pace. În mintea ei era un gînd, atît de ascuțit încît părea să aibă calități de-a dreptul fizice. Atît de dureros încît fiecare clipă în care exista era o frîntură de iad. Trebuia să-l aducă înapoi ; indiferent cu ce sacrificii, trebuia să-l recapete pe Hedrock. Ciudat, se gîndi pînă la urmă, tocmai ea, care fusese atît de rece și otelită și calculată, aproape inuman de imperială — ciudat cum în ultima instanță se dovedise și ea ca toate femeile care se îndrăgostesc de un bărbat. Ca și cum primul șoc al angajării ei față de un singur bărbat i-ar fi schimbat literalmente chimia trupului. Cînd se anunțase sosirea lui Hedrock la ora șase în după-amiaza anterioară, ea luase deja hotărîrea. Își socotea decizia de natură intelectuală, produsul nevoii de a avea un moștenitor Isher. De fapt, firește că nu se gîndise la nimeni decît la Hedrock, ca tată potențial. În prima audiență pe care i-o acordase cu opt luni mai devreme, el anunțase glacial că a venit la palat cu unicul scop de a o lua de nevastă. Asta o amuzase, o enervase, apoi o scosese din sărite, dar îl plasase într-o categorie specială : singurul bărbat care-i ceruse vreodată mîna. Psihologia implicată în această situație era dintotdeauna limpede ; iar uneori simțea acut nedreptatea acestei situații față de alți bărbați care ar fi putut avea aceeași ambiție ori dorință. Dar eticheta protocolară de la curte le interzicea să pomenească măcar acest subiect. Tradiția era ca ea să facă propunerea de căsătorie, și n-o făcuse niciodată.

În ultimă instanță nu se gîndise decît la omul care îi ceruse cu adevărat mîna ; și la ora șase el venise ca urmare a chemării ei urgente și căzuse de acord cu o căsătorie imediată. Ceremonia fusese foarte simplă, dar se des-

făşurase în public. În public — prin aceea că-şi pusese pirostriile în faţa teleecranului, aşa ca lumea întreagă s-o poată vedea şi s-o audă cum spune „da". Hedrock nu apăruse pe teleecrane. Numele lui nu fusese pomenit. Despre mire se spusese doar că este „distinsul ofiţer care a cîştigat stima Maiestăţii Sale". Era doar un principe consort şi ca atare trebuia să rămînă pe planul al doilea.

Nu contau decît cei din dinastia Isher. Bărbaţii şi femeile cu care se căsătoreau rămîneau persoane particulare. Aşa erau legile statului şi nu i se păruse nimic greşit în ele. Nici acum nu i se părea, dar de aproape zece ore era soţia cuiva şi în cursul acestor ore i se adaptase mintea şi metabolismul. Gîndurile care-i veneau n-aveau nici o legătură cu vreo idee anterioară. Erau tot felul de ciudăţenii : că va trebui acum să poarte în pîntece copiii omului ales, că va trebui să se poarte cu ei ca o mamă, că trebuie să transforme pe plan spiritual palatul în aşa fel încît să fie un cămin corespunzător pentru copii, şi aşa mai departe. După şase ore îi spusese lui Hedrock că are întîlnire cu Edward Gonish şi plecase păstrînd amintirea expresiei stranii din ochii lui.

Iar acum această ruină şi constatarea din ce în ce mai greu de tăgăduit că Hedrock a dispărut, fiind smuls fără putinţă de împotrivire de către vechii ei duşmani din însăşi inima imperiului ei. Îşi dădu seama că cineva — secretarul Curţii — recită o listă de măsuri care trebuie luate pentru a împiedica lumea să afle că a fost atacat palatul.

Nu se îngăduise transmiterea nici unui fel de reportaje ori relatări. Toţi martorii fuseseră puşi să jure — sub ameninţarea unor pedepse severe — că-şi vor ţine gura. Pînă în zori aveau să se facă toate reparaţiile, fără a lăsa cea mai mică urmă, iar apoi, dacă mai transpira vreo poveste, avea să pară doar un zvon nerusinat-şi ridicol. Îşi dădu seama că fusese vorba de o suprimare rapidă şi eficace. Foarte importantă. Prestigiul Casei Isher ar fi putut suferi o lovitură nimicitoare. Dar izbînda cenzurii făcea ca totul să pară ceva îndepărtat, de însemnătate secundară. Vor trebui împărţite răsplăţi şi onoruri, dar ceea ce conta acum era că trebuia să-l aducă înapoi.

Încetul cu încetul ieşi din dispoziţia ei întunecată. Văzu bine că echipa ei de lucru trecuse de faza reparaţiilor zgomotoase cu maşini şi acum înainta de-a lungul coridorului distrus. Mintea i se retrase tot mai mult în sine şi se preocupă mai intens de împrejurimi. Se gîndi : lu-

crul important este să descopere ce s-a întîmplat, și numai apoi să acționeze. Încruntîndu-se, cercetă pereții mutilați ai holului. Ochii ei verzi aruncară scîntei. Spuse cu ceva din vechiul ei spirit sardonic :

— Judecînd după unghiul razei, s-ar părea că ai noștri au făcut toate pagubele, cu excepția breșei inițiale din peretele principal.

Unul dintre ofițeri încuviință sumbru din cap :

— Îl căutau doar pe căpitanul Hedrock. Au folosit o rază paralizantă de tip special care i-a doborît pur și simplu pe soldații noștri de parcă ar fi fost popice. Acum sînt pe cale de a-și reveni, fără efecte nocive vizibile, cam ca și generalul Grall după ce i-a provocat căpitanului Hedrock un infarct acum două luni.

— Dar ce s-a întîmplat, întrebă cu asprime împărăteasa. Aduceți-mi pe cineva care a văzut totul. Căpitanul Hedrock dormea cînd s-a dezlănțuit atacul ?

— Nu... începu cu multă prudență ofițerul. Nu, Maiestate, era jos în criptă.

— *Unde ?*

Militarul avea o înfățișare tristă :

— Maiestate, de îndată ce ați plecat din palat cu suita, căpitanul Hed... consortul dumneavoaseră...

Împărăteasa își pierdu răbdarea :

— Spune-i, te rog, „Prințul Hedrock".

— Da, vă mulțumesc, Maiestate. Prințul Hedrock a coborît în criptă, la unul din vechile depozite, a dat într-o parte un zid...

— Ce a făcut ? Zi-i înainte !

— Da, Maiestate. Firește, datorită noului său rang, gardienii noștri i-au dat tot ajutorul să îndepărteze secțiunea aceea a peretelui metalic și s-o transporte pînă la lifturi, iar apoi pe coridorul acesta.

— Firește.

— Soldații care mi-au raportat spuneau că porțiunea din zid era imponderabilă, dar opunea oarecum o rezistență la deplasare. Avea o lățime de 60 centimetri și o lungime de 2 metri. Iar cînd căpi... Prințul Hedrock a trecut prin ea, a dispărut, iar apoi a revenit ...

— Cînd a făcut ce ? Domnule colonel, ce tot spui acolo ?

Ofițerul se înclină :

— Îmi cer scuze pentru zăpăceală, Maiestate. N-am văzut cu ochii mei toate acestea, dar am pus cap la cap

diferite relatări. Bineînțeles că mintea mea continuă să considere mai important ceea ce am văzut cu ochii mei. L-am văzut fără doar și poate intrînd prin scutul detașat din perete, dispărînd și revenind peste un minut.

Împărăteasa rămase năucită. I se făcuse un vid în creier. Știa că pînă la urmă o să afle tot adevărul, dar în momentul de față acesta părea imposibil de atins, îngropat adînc într-un morman haotic de propoziții care n-aveau nici un sens în sine. Căpitanul Hedrock coborîse în cripta de sub palat, îndepărtase o secțiune din perete și pe urmă ?

Puse întrebarea cît mai ferm și colonelul răspunse :

— Și pe urmă, Maiestate, a adus-o pînă în palat și a așteptat.

— Asta a fost înainte de atac ?

Ofițerul clătină din cap.

— Nu. În timpul atacului. Se mai afla încă jos în criptă cînd zidul a fost spart de tirul concentrat al navelor de război de la Arsenale. În calitatea mea de șef al gărzilor palatului l-am avertizat în legătură cu ce se întîmplă. Avertismentul n-a făcut decît să-l grăbească să se întoarcă la suprafață, unde a fost prins.

Iarăși se simțea neputincioasă. Acum descrierea părea să fie destul de limpede, dar nu avea nici un sens logic. Foarte probabil Hedrock a știut că se va întîmpla ceva, pentru că s-a dus anume în necropolă imediat după plecarea ei la întîlnirea cu Gonish. Partea asta era în regulă. Părea să indice un plan. Ciudățenia era că venise sus și, chiar sub ochii forțelor Arsenalelor și ai gărzilor palatului, se pare că folosise acea secțiune din zid pentru a se transporta undeva, așa cum le mergea faima Făuritorilor de arme că sînt capabili s-o facă. Dar în loc să se țină de o parte, se întorsese. În mod demențial, revenise și se lăsase prins de Făuritorii de arme.

În cele din urmă întrebă disperată :

— Și ce s-a întîmplat cu secțiunea aceea din perete ?

— A ars complet după ce prințul Hedrock l-a avertizat pe consilierul Arsenalelor, Peter Cadron, care-i conducea pe atacatori.

— L-a avertizat ?... Se întoarse către prințul Del Curtin : Prințe, poate că dumneata izbutești să obții o poveste mai coerentă. Eu una parcă m-am pierdut de tot.

Prințul spuse calm :

— Maiestate, sîntem toți obosiți. Colonelul Nison n-a închis ochii toată noaptea. Se întoarse către ofițerul îmbujorat: Domnule colonel, după cîte înțeleg, tunurile vaselor de război ale Arsenalelor au făcut gaura în peretele exterior, la capătul coridorului. Apoi unul dintre vase a acostat de-a lungul și a trimis soldați pe coridor — ostași imuni la tirul trupelor noastre — așa este?

— Exact așa, Alteță.

— Erau conduși de Peter Cadron din Consiliul Făuritorilor de arme și cînd au ajuns la un anumit punct de pe coridor, acolo îi aștepta prințul Hedrock. Adusese cu el un fel de placă sau scut electronic, de doi metri pe șaizeci de centimetri, dintr-o ascunzătoare aflată jos, în criptă. Stătea lîngă ea, a așteptat pînă cînd toată lumea a putut vedea ce face, apoi a pășit prin placă și a dispărut. Placa a rămas tot acolo, ca și cum ar fi fost ținută în picioare de pe partea cealaltă. Asta ar explica rezistența pe care a opus-o cînd au adus-o sus soldații sub îndrumarea prințului Hedrock. Un minut după dispariția lui, prințul Hedrock a revenit, a ieșit din acest scut și, înfruntîndu-i pe oamenii Arsenalelor, l-a avertizat pe Peter Cadron.

— Așa este, Alteță.

— Și cum suna acest avertisment?

Ofițerul spuse calm și sigur:

— L-a întrebat pe consilierul Cadron dacă-și mai amintește legile Arsenalelor care interzic orice amestec, sub orice pretext, în sediul Guvernului Imperial și l-a avertizat că întregul Consiliu al Arsenalelor își va regreta acțiunea de mînă forte și va căpăta o lecție ca să țină minte că e vorba doar de una dintre cele două fațete ale civilizației Isher.

— A spus el *asta?* întrebă împărăteasa cu mult interes și ochii ei aruncau scîntei. Se răsuci energic, înfruntîndu-l pe Del Curtin. Ai auzit, prințe?

Prințul se înclină, apoi se întoarse către colonelul Nison.

— Mai am o ultimă întrebare. După părerea dumitale, prințul Hedrock a arătat într-un fel că-și poate traduce în viață amenințarea adresată Făuritorilor de arme?

— Cîtuși de puțin, Alteță. Puteam să-l împușc și eu de acolo de unde mă aflam. Din punct de vedere fizic era — și presupun că mai este încă — întru totul în puterea lor.

— Mulțumesc, spuse prințul. Am terminat.

Mai rămînea totuși faptul că împărăteasa trebuia să-l salveze pe căpitanul Hedrock. Începu să pășească în sus și în jos prin sală. Veniră zorile — o licărire cenușie care se strecura prin ferestrele imense ale apartamentului ei oficial, aruncînd pete de lumină slabă în colțurile mai întunecate, dar fără a se simți măcar acolo unde băteau instalațiile de lumină artificială. Îl văzu pe prințul Del Curtin supraveghind-o cu atenție, chiar cu îngrijorare. Își încetini pașii și spuse :

— Nu-mi vine să cred. Pur și simplu nu-l pot crede pe căpitanul Hedrock în stare să spună ceva doar așa, ca bravadă. E posibil să existe vreo organizație de care noi n-avem habar. De fapt... Se întoarse înnebunită spre el și-i vorbi cu o intensitate neobișnuită a tonului : Prințe, mi-a *spus* că nu e, n-a fost niciodată și nu va fi niciodată omul Arsenalelor.

Del Curtin se încruntă :

— Innelda, zise el cu compătimire în glas, te agiți inutil. Nu poate fi nimic la mijloc. Oamenii, fiind ceea ce sînt, manifestă mai curînd ori mai tîrziu toate puterile pe care le au. Este o lege la fel de fermă ca și gravitația Einsteiniană. Dacă ar exista o asemenea organizație, trebuia să știm dt ea.

— Dar noi am pierdut firele și nu am interpretat bine indiciile de care dispunem. Tu nu vezi ? Glasul îi tremura de disperarea adusă de gîndurile ei. A venit să mă ia de soție. Și m-a cîștigat. Asta dovedește calibrul organizației de care vorbim. Dar cu secțiunea din perete pe care a mutat-o din depozitul din necropolă ? Cum a ajuns acolo acest obiect, te rog să-mi explici.

— Fără doar și poate, spuse prințul cu glas maiestuos, Isherii nu pot fi decît dușmani de moarte ai oricărei organizații secrete ce poate exista !

— Isherii, replică glacial femeia, învață că sînt ființe omenești, nu numai conducători, și că lumea este foarte mare, prea mare pentru a fi cuprinsă în întregimea ei de o singură minte sau de un singur grup de minți.

Se uitară unul la altul, doi oameni ai căror nervi erau tociți la maximum. Împărăteasa își reveni prima și spuse plictisită :

— Pare incredibil, prinţe, ca tu şi cu mine, care am fost aproape frate şi soră, să fim pe punctul de a ne certa. Îmi pare foarte rău.

Înaintă şi-i atinse mîna cu a ei. El îi luă mîna şi i-o sărută. Avea lacrimi în ochi cînd îşi îndreptă spatele :

— Maiestate, zise el cu voce înecată de emoţie, îţi cer iertare. Trebuia să mă gîndesc la tensiunea la care ai fost supusă. Este suficient să-mi dai un ordin. Avem forţe suficiente. La comanda Maiestăţii Voastre vor pune mîna pe arme un miliard de soldaţi. Îi putem ameninţa pe Făuritorii de arme cu un război care să dureze o generaţie. Putem distruge pe oricine are legături cu ei. Putem...

Împărăteasa dădu din cap cu deznădejde :

— Dragul meu, nici nu-ţi dai seama ce spui. Este o epocă pe care în mod normal ar trebui s-o numim revoluţionară. Există dezorganizarea mintală necesară pentru aceasta. Relele există. Administraţia egoistă, tribunalele corupte, industria rapace. Fiecare clasă socială contribuie cu propriile sale atribute specifice — amorale ori imorale — care scapă de sub controlul oricărui individ. Locul şoferului îl ocupă viaţa însăşi. Noi nu sîntem decît pasagerii. Deocamdată, ştiinţa noastră miraculoasă, imensitatea producţiei mecanizate, organizarea complicată şi supreb a sistemului legislativ şi juridic şi (şovăi, iar apoi vorbi mai departe contra voinţei ei) existenţa Făuritorilor de arme ca influenţă stabilizatoare au împiedicat dezlănţuirea unei explozii fătişe. Dar cel puţin vreme de o generaţie nu trebuie să clătinăm barca. Mă bizui în special pe o nouă metodă de educaţie mintală creată de Arsenale, care întăreşte funcţia morală şi realizează tot ceea ce constituia un punct de glorie pentru alte metode. De îndată ce scăpăm de ameninţarea organizaţiei uriaşilor vom....

Se opri întrucît citi expresia bruscă de spaimă ce apăru pe faţa slabă a prinţului. Ochii împărătesei se măriră. Şopti :

— Dar nu se poate ! E imposibil... să fi fost el... uriaşul. Stai !... Stai ! Nu face încă nimic. Putem dovedi totul într-o clipă...

Se îndreptă repede spre teleecranul personal şi rostî cu glas plat şi obosit :

— Aduceţi-l în biroul meu pe deţinut, pe Edward Gonish.

Cinci minute rămase aproape nemișcată, pînă cînd se deschise ușa și fu adus înăuntru Gonish. La ordinul ei gărzile se îndepărtară. Se destinse în măsură suficientă pentru a pune întrebări.

Negatistul îi răspunse calm și ferm :

— Nu înțeleg scutul electronic prin care spuneți că a dispărut, Maiestate. Dar aveți dreptate, căpitanul Hedrock este unul dintre uriași sau (după o ezitare, adăugă vorbind rar) sau — și acest gînd mi-a venit abia acum — poate el e chiar *uriașul*.

Împărătesei nu-i scăpă momentul de ezitare. Se clătină pe picioare de oboseală :

— Bine, dar ce l-ar putea îndemna atunci s-o ia de nevastă pe femeia al cărei imperiu se străduiește să-l distrugă ?

— Doamnă — spuse fără emoție Gonish — abia acum două luni am descoperit și noi că acest căpitan Hedrock trișează Arsenalele. Dezvăluirea întîmplătoare a inteligenței sale remarcabile, superioare, l-a dovedit a fi un om pentru care și dinastia Isher și Făuritorii de arme nu constituie decît un mijloc pentru atingerea unui scop. Care anume e acest scop, abia încep să bănuiesc. Dacă-mi veți răspunde la cîteva întrebări, vă voi putea spune în cîteva minute cine e căpitanul Hedrock sau, mai degrabă, cine a fost ! Zic „a fost" ca o chestiune de necesitate. Îmi pare rău să spun că intenția Făuritorilor de Arme a fost să-l interogheze într-o încăpere special construită, iar apoi să-l execute imediat.

Se așternu tăcerea în cameră. De fapt trupul împărătesei își pierduse capacitatea de a mai fi șocat. Rămase rece și înțepenită, cu creierul golit de orice gînduri, în așteptare. Cu un aer absent, observă în cele din urmă că Negatistul are o înfățișare extrem de distinsă. Îl studie, iar apoi uită de înfățișarea lui personală cînd acesta începu să vorbească :

— Bineînțeles că dețin toate informațiile despre căpitanul Hedrock aflate în posesia Făuritorilor de arme. Cercetările mele au dezvăluit niște elemente subsidiare cu totul ieșite din comun. Dar dacă există și în analele imperiului Isher niște poteci tot atît de ciudate și întortocheate, după cum cred eu, atunci secțiunea din perete pe care a îndepărtat-o Hedrock din necropolă constituie o informație extrem de prețioasă. Dați-mi însă voie să vă

întreb : Există vreo fotografie, vreun film sau vreo altă înregistrare fizică a soțului împărătesei Ganela ?

— Vai... nu ! Pe împărătească o lovi ameteala, i se tăie respirația. Creierul începu să i se încețoșeze, deoarece mintea ei făcuse un salt absurd. Vorbi nedeslușit : Domnule Gonish, el mi-a spus că dacă n-aș avea părul negru, aș semăna perfect cu Ganela.

Negatistul se înclină cu gravitate :

— Maiestate, văd că v-ați afundat deja în aceste ape tulburi și ciudate. Aș vrea să vă îndreptați mintea îndărăt, s-o duceți mult *înapoi* de-a lungul istoriei Casei Isher și să vă amintiți dacă există vreun bărbat — soț sau împărat — a cărui imagine vizuală lipsește din arhivă ?

— Cei mai mulți au fost soți de împărătese, spuse ea încet și calm. Așa a început tradiția : consorții să rămînă pe planul al doilea. Se încruntă : După cîte știu a existat un singur împărat de la care nu avem nici o fotografie, nici un film ori portret. Lucrul este întru totul de înțeles. Fiind întemeitorul dinastiei, el....

Deodată se opri și făcînd ochii mari se uită fix la Gonish :

— Ce, ai înnebunit ? Ai înnebunit de tot ? îl întrebă.

Negatistul clătină din cap :

— Acum puteți spune că e vorba de o intuiție completă. Știți doar cum a fost educat și instruit. Preiau de ici și de colo cîte un element și de îndată ce am aproximat zece la sută, răspunsul vine în mod automat. Lumea numește asta intuiție, dar de fapt este pur și simplu capacitatea creierului de a coordona dintr-o străfulgerare zeci de mii de elemente și de a localiza orice pete negre, orice locuri goale din informațiile existente. Unul dintre elementele cazului de față este că lipsesc nu mai puțin de douăzeci și șapte de imagini importante din arhiva noastră referitoare la istoria Arsenalelor. Mi-am concentrat atenția asupra scrierilor persoanelor respective și mi se pare inconfundabilă similitudinea de concepții, de structuri mintale, de lărgime a orizontului. Și Gonish încheie: Se prea poate să știți sau să nu știți, dar după cum primul și cel mai mare dintre monarhii Isher este doar un nume, tot așa și fondatorul nostru, Walter S. De Lany este un nume fără chip.

— Dar cine e el ? întrebă sec prințul Del Curtin. După cît s-ar părea, undeva pe traseul evoluției omului s-a născut sau a fost făcut un nemuritor.

— N-a fost făcut de o femeie, ci artificial. Dacă ar fi fost o creație a naturii s-ar fi repetat de nenumărate ori în decursul veacurilor. Și trebuia să fi fost ceva accidental și irepetabil, pentru că tot ce a spus sau a făcut vreodată acest om dovedește un interes imens și pasionat pentru bunăstarea întregii rase.

— Dar ce încearcă el să facă ? întrebă prințul. De ce s-a însurat cu Innelda ?

Gonish tăcu o clipă. Se uită lung la femeie, care-i întoarse privirea, îmbujorîndu-se fermecător. În cele din urmă ea dădu din cap și Gonish vorbi :

— În primul rînd, el a încercat să păstreze nealterată spița Isher. Crede cu convingere în sîngele care-i curge în vine și are și dreptate, după cum a dovedit istoria. De exemplu, voi doi aparțineți în mai mică măsură familiei Isher. Sîngele vostru este atît de diluat de căsătorii prin alianță încît legătura cu căpitanul Hedrock nu mai poate fi numită înrudire. Hedrock mi-a spus odată că împărații Isher au fost înclinați să se însoare cu femei strălucitoare și puțin cam nestatornice, și că aceasta a periclitat periodic familia. El spunea că împărătesele au fost cele care au salvat întotdeauna spița căsătorindu-se cu bărbați serioși, cuminți și capabili.

— Dar să zicem... Împărătesei nici nu i se păru că vorbele ei sună a întrerupere ; îi veni pur și simplu acest gînd și-l rostea : Dar să zicem că ne-am oferi să te dăm pe dumneata în schimbul lui ?

Gonish dădu din umeri :

— Probail că în schimbul meu nu i-ați putea obține decît cadavrul.

Această afirmație îi dădu un fior rece iar apoi unul cald, dar scurtul răstimp de febră îi îndepărtă emoțiile. Moartea era un lucru pe care-l văzuse cu ochii ei glaciali și o putea înfrunta atît pentru *el*, cît și pentru ea.

— Dar ce-ar fi dacă aș oferi sistemul propulsiei interstelare ?

Vorbise atît de apăsat încît Gonish rămase uluit. Se trase puțin înapoi și se holbă la ea :

— Doamnă, zise el într-un tîrziu, nu vă pot oferi nici un fel de sfat intuitiv și nici vreo speranță înte-

meiată pe logică. Trebuie să recunosc că mă nedumerește scutul electronic, dar nu deduc nimic dintr-asta, nu înțeleg ce ar putea fi sau în ce măsură l-ar putea apăra. Tot ce a făcut cînd a fost înăuntru, după cîte știu eu, nu l-a putut ajuta să fugă prin zidurile de nepătruns ale unui crucișător al Arsenalelor sau din încăperea metalică în care a fost prins. Împotriva lui s-a dezlănțuit întreaga știință a Făuritorilor de Arme și a Imperiului Isher. Știința se mișcă în puseuri și noi ne aflăm în miezul dinamic al celui din urmă dintre acestea. Peste o sută de ani, după ce se va instala acalmia, un nemuritor ar putea începe să-și găsească locul exact în viață, dar nu cred că acest lucru se poate întîmpla mai devreme.

— Dar dacă el le spune cumva adevărul?

Vorbise Prințul Del Curtin.

— Niciodată! fulgeră femeia. Cum adică, dar asta ar însemna cerșetorie. Nici unui Isher nu i-ar putea trece prin cap un asemenea lucru.

Gonish spuse:

— Maiestatea Sa are dreptate, dar nu acesta este singurul motiv. Refuz să explic mai mult. Posibilitatea unei confesiuni nu există.

Vag de tot era ea conștientă de cuvintele lui. Se întoarse către vărul ei. Se ținea dreaptă, cu capul sus, trufaș. Rosti cu un glas emoționant de clar:

— Încercați mereu să-i contactați pe Făuritorii de Arme. Oferiți-le persoana lui Gonish, propulsia interstelară și recunoașterea legală, inclusiv un aranjament prin care curțile lor și ale noastre ar stabili o legătură — toate acestea în schimbul căpitanului Hedrock. Ar fi o nebunie din partea lor să refuze. Patima cu care vorbi scăzu brusc. Îl văzu pe negatist privind-o sumbru:

— Doamnă, zise acesta cu tristețe, se vede bine că n-ați dat atenția cuvenită declarației mele anterioare. Intenția lor era de a-l ucide în cel mult o oră. Dat fiind că a mai scăpat o dată din mîna Făuritorilor de Arme, ei nu se vor abate de la planul lor. Cea mai magnifică poveste umană din istorie a luat sfîrșit. Știți, doamnă...

Negatistul o privi fix, cu intensitate și continuă:

— E cu atît mai bine pentru dumneavoastră. Știți la fel de bine ca și mine că nu puteți avea copii.

— Ce mai e și asta ? întrebă uluit Prințul Del Curtin. Innelda !

— Taci ! Glasul ei se asprise de furie și umilință. Prințe, trimite-l pe individul ăsta înapoi în celula lui. A devenit de-a dreptul insuportabil. Și-ți interzic să discuți cu el despre suverana ta.

Prințul se înclină.

— Ascult de poruncile Maiestății Voastre. Se întoarse către noul venit : Pe aici, domnule Gonish.

Innelda se întrebase dacă ar fi putut fi jignită și mai rău — și iată că se putea. După o clipă rămase singură în lumea ei zdruncinată.

Trecură minute nesfîrșite pînă să-și dea seama că cel puțin somnul putea fi blînd cu ea.

șaisprezece

Încăperea în care se trezi Hedrock era mai degrabă o peșteră de metal decît o cameră. Se opri în prag, alături de Peter Cadron, cu un zîmbet sarcastic pe față. Consilierul, știa el prea bine, îl privește cu ochii mijiți și cu buzele răsucite de răutate.

N-au decît să se mire și să se îndoiască. Îl luaseră o dată prin surprindere printr-o arestare neașteptată. De data asta era altceva. De data asta era gata pentru ei. Privirea lui îi mătură impertinent pe cei douăzeci și nouă de oameni așezați în jurul mesei în formă de V, pe care o folosea Consiliul Făuritorilor de Arme pentru audierile lor publice. Așteptă pînă cînd Peter Cadron, cel de-al treizecilea membru al acestui înalt sfat trecu spre locul lui și se așeză. Așteptă în timp ce comandantul gărzilor raportă că arestatului i s-au luat toate inelele, că i s-au schimbat hainele, că trupul a fost examinat cu ajutorul aparatului pentru transparență și a fost găsit normal, fără nici o armă ascunsă pe undeva. După ce spuse acestea, comandantul se retrase împreună cu gărzile, dar Hedrock tot mai aștepta. Zîmbi cînd Peter Cadron explică motivul acestor precauții ; iar apoi, încet și perfect calm, păși înainte și înfruntă colțul deschis al mesei în formă de V. Văzu că toate privirile sînt ațintite asupra lui. Unele erau pline de curiozitate, altele nerăbdătoare, iar altele pur și simplu ostile. Toți păreau că doresc să-l audă vorbind.

— Domnilor, spuse Hedrock cu glasul lui răsunător, am să vă pun o singură întrebare : știți cineva din cei de față unde mă aflam cînd am trecut prin scutul acela ? Dacă nu, v-aș sugera să fiu pus imediat în libertate, pentru că magnificul Consiliu al Făuritorilor de Arme s-ar putea să sufere un șoc cumplit.

Se așternu tăcerea. Consilierii se uitară unul la altul.

— După părerea mea, spuse tînărul Ancil Nare, cu cît se face mai curînd execuția, cu atît mai bine. În momentul de față, i se poate tăia gîtul ; poate fi strangulat ; un glonte îi poate zdrobi capul ; îl poate dezintegra un tun energetic. Trupul lui nu mai e protejat în nici un fel — la nevoie am putea să-l ucidem chiar și bătîndu-l cu ghioagele. Știm bine că toate acestea se pot face *în clipa asta.* Dar, date fiind instrumentele stranii pe care le folosește, nu mai știm dacă aceste lucruri ar mai fi posibile și peste zece minute. Vorbind atît de serios, tînărul consilier se ridică în picioare cînd termină : Domnilor, să acționăm pe dată !

Aplauzele puternice ale lui Hedrock întrerupseră tăcerea care urmă.

— Bravo ! spuse el. Bravo ! Sfaturi atît de bine formulate merită să fie traduse imediat în viață. Dați-i drumul înainte și omorîți-mă cum aveți chef. Scoateți-vă pistoalele și trageți ; puneți mîna pe scaune și zdrobiți-mă ! Porunciți să vi se aducă niște cuțite și țintuiți-mă la perete. Dar indiferent ce veți face, domnilor, tot vă așteaptă un șoc.

Și, pe bună dreptate, îi vești cu privirea pe consilieri.

— Așteptați ! Vocea lui tunătoare reteză în față încercarea foarte seriosului Deam Lealy să scoată o vorbă. Acum *eu* vorbesc ! Consiliul e supus judecății, nu eu. Deocamdată mai are încă posibilitatea de a obține îndurare pentru atacul criminal împotriva Palatului Imperial dacă recunoaște acum, pe loc, fără a mai comite noi nelegiuiri, că și-a încălcat propriile sale legi.

— Vai, dar asta-i de-a dreptul insuportabil ! spuse un consilier profitînd de o scurtă pauză.

— Lăsați-l să vorbească, spuse Peter Cadron. Vom afla o mulțime le lucruri despre motivele care i-au determinat acțiunile.

Hedrock se înclină cu gravitate :

— Chiar așa va fi, domnule Cadron. Motivele mele sînt legate exclusiv de acțiunile Consiliului, care a ordonat atacul asupra Palatului.

Cadron îi replică ironic :

— Îți înțeleg supărarea pentru că noi, Consiliul, nu am respectat o regulă veche de peste trei mii de ani, pe cînd, după cît se pare, dumneata ai contat pe ea și pe repulsia noastră firească împotriva unui asemenea atac și ca atare te-ai simțit în siguranță urmărindu-ți propriile dumitale scopuri, indiferent care sînt acestea.

Hedrock spuse cu fermitate :

— Nu am contat pe regula aversiunii. Colegii mei și cu mine (merita să sugerez din nou că nu e singur) am observat cu regret aroganța crescîndă a Consiliului, credința sa din ce în ce mai puternică în impunitatea de care se bucură, în lipsa totală de răspundere, care deci i-ar fi permis să-și calce fără primejdie în picioare propria sa constituție.

— Constituția noastră, spuse cu demnitate consilierul mai vîrstnic Rayld Roberts, cere să întreprindem orice acțiune necesară pentru menținerea situației noastre. Prevederea legală ca acest lucru să se facă fără a ataca persoana sau reședința suveranului Isher aflat pe tron, și nici pe moștenitorii ori succesorii acestuia, nu mai are nici un sens într-o situație extrem de gravă ca aceasta. Vei observa, sper, că ne-am asigurat de absența Maiestății Sale în cursul atacului.

— Aici trebuie să vă întrerup, spuse președintele Consiliului. Lucru incredibil, arestatul a izbutit să concentreze discuția în jurul propriilor sale dorințe. Înțeleg că ne simțim cu toții vinovați de atacarea Palatului, dar n-avem nici o obligație de a ne justifica acțiunile față de deținut. Vorbi scurt dar protocolar telecranului din brațul fotoliului : Domnule comandant, vino aici și pune-i deținutului un sac pe cap.

Hedrock zîmbea blînd în timp ce intrară cei zece paznici. Rosti doar atît :

— Acum urmează șocul.

Rămase absolut nemișcat cînd puseră gardienii mîna pe el. Unul din aceștia ridică sacul și...

Atunci se produse evenimentul.

Aflat în palat cu o jumătate de oră în urmă, Hedrock trecuse prin secțiunea din perete adusă de el din

cripte, trezindu-se într-o lume încețoșată. Stătu vreme îndelungată în picioare, permițîndu-i trupului său să se adapteze, nădăjduind că nimeni nu va încerca să-l urmeze prin acel cîmp de forță electronic. Nu era vorba de o îngrijorare personală. Scutul vibrator era acordat numai și numai cu trupul său ; și în toți acești ani cît fusese integrat în zidul depozitului subteran din Palat, singura primejdie fusese aceeea ca din neștiință cineva să treacă prin el și să sufere vreo vătămare. De multe ori se întrebase Hedrock ce ar păți o asemenea victimă nevinovată. Mai multe animale marcate de el și supuse unui model experimental fuseseră respinse din puncte foarte îndepărtate, chiar și de la cincisprezece mii de kilometri. Unele nu se mai întorseseră niciodată, în ciuda ofertei de pe etichetă care promitea o mare răsplată.

Acum că se afla chiar el înăuntru, n-avea nici o grabă. Legile temporale și spațiale obișnuite nu aveau nici un sens în acest tărîm al semiobscurității. Nu se afla nicăieri și totuși era pretutindeni. Era locul în care putea înnebuni cel mai repede, pentru că trupul care intra nechemat în el simțea timpul — ceea ce nu se întîmpla și cu spațiul respectiv. Descoperise că o expunere de șase ore îi greva în mod serios sănătatea mintală. Incursiunea lui anterioară din seara aceea, prin scutul din ascunzătoarea lui, durase două ore de timp normal și călătoria îi dezvăluise faptul că împărăteasa vrea să-l ia de soț. Temporar, asta-i garantase siguranța ; lucru încă și mai important, îi garanta accesul la scutul din camera mortuară a Palatului. Ca atare, se retrăsese repede, păstrînd ca rezervă celelalte patru ore din totalul de șase ce reprezentau limita rezistenței umane.

Incursiunea lui actuală nu trebuia să-i ia mai mult de patru ore, preferabil trei, dar încă și mai bine numai două. După aceea va trebui să se țină luni și luni de zile departe de aparatul distrugător de minți. Ideea acestei invenții îi fusese expusă mai întîi cînd îi venise rîndul să-și exercite pe timp limitat mandatul de președinte al Consiliului Făuritorilor de Arme, o funcție de o putere autocratică imensă care-i dăduse posibilitatea să repartizeze un întreg laborator, cu fizicieni cu tot, să dea asistență specializată tînărului genial în creierul căruia se născuse această invenție. Problema fusese pur și simplu următoarea : transportorul vibrator al Arsenale-

lor umplea golul spațial dintre două puncte ale spațiului interplanetar, acceptînd în mod mecanic ideea că acest spațiu nu are existență materială. Dar atunci, explicase inventatorul, de ce să nu inversăm procesul și să creăm iluzia spațiului acolo unde nu existase nimic?

Cercetările fură încununate de succes. Inventatorul îi raportă toate detaliile lui Hedrock, care chibzui bine, iar apoi îl informă pe inventator și pe colegii lui de decizia Consiliului în sensul păstrării celui mai deplin secret. Dar de fapt Consiliului îi prezentase un raport negativ în privința invenției. Și obținuse respingerea proiectului. Odată explorat, acest subiect era considerat închis și clasat ca atare în dosarele Centrului de Informații, pentru eventuala sa studiere de către oamenii cărora ar putea să le vină din nou ideea. Deci nu avea să mai fie cercetat vreodată de Arsenale. Iar într-o bună zi avea să dea în vileag cunoștințele.

În timp ce stătea acolo și-și lăsa cu răbdare trupul să se adaptăze, Hedrock reflectă că nu e prima dată cînd a intrat în posesia unei invenții și n-a făcut-o publică. Propria lui descoperire, augmentarea vibratorie, o păstrase ca pe o taină personală vreme de douăzeci de secole pînă a folosit-o în cele din urmă în vederea stabilirii Arsenalelor ca o contrapondere a împăraților Isher. Dar mai avea încă multe altele. Și regula lui principală pentru a ține sau nu secret un lucru fusese întotdeauna: oare dezvăluirea secretului pentru folosul tuturor ar fi în avantajul spiritului progresist al omului? Sau puterea pe care o reprezenta nu ar face decît să ajute un grup efemer să strîngă și mai tare șurubul unei tiranii deja prea severe? Se produceau și așa, în mod destul de neglijent, suficiente invenții primejdioase în puseurile inovatoare pe care le aveau la intervale de cîteva secole savanții. Aceștia nu se gîndeau niciodată practic care ar putea fi efectul descoperirilor lor.

Fir-ar să fie, dar de ce să trebuiască să moară un miliard de oameni pentru că un inventator avea o minte incapabilă să pătrundă cît de cît înlăuntrul naturii omenești?

Și apoi, firește, erau și oamenii care vedeau invenția prin prisma intereselor bunăstării lor proprii sau de grup. Dacă ascundeau o asemenea descoperire, așa cum proceda împărăteasa cu propulsia interstelară, trebuiau siliți prin orice mijloace s-o facă publică. Uneori fusese

vorba de o decizie dificilă, dar cine altcineva avea puterea și experiența de care era nevoie pentru a o lua? Bun sau rău, el era arbitrul.

Lăsă acest gînd să i se scurgă încet din minte. Trupul lui era pregătit. Sosise momentul acțiunii. Începu să înainteze prin ceață. Vedea oameni din Palat, stînd rigizi ca niște siluete sculptate în penumbra amurgului. Raporturile sale cu timpul nu se schimbaseră într-o clipă. Nu le acordă nici o atenție acestor oameni, nici măcar cînd îi stăteau în cale, ci călcă peste trupurile lor de parcă ar fi fost doar niște nori de gaze. Pereții cedau în fața masivității lui, dar operațiunea trebuia efectuată cu multă prudență. Ar fi fost la fel de ușor, chiar prea ușor, să se scufunde prin pardoseală și să intre în pămînt. Experiențele de laborator ale inventatorului și ale asistenților acestuia produseseră o asemenea victimă și nu era de dorit repetarea situației. Pentru a evita calamitatea, personalul de cercetare stabili ca spațiul nou să fie creat inițial doar pe o scară redusă. Se făurise un inel care, activat, avea să sporească ori să micșoreze după dorință repartiția inițială, pentru a fi folosită cînd trebuiau străbătute materiale dense.

Inelul, unul dintre cele două (celălalt avea altă destinație) era arma folosită de Hedrock cînd ajungea la ziduri. Mai întîi un salt ușor, urmat, cînd atingea dușumeaua cu picioarele, de apăsarea pe dispozitivul de activare a inelului, apoi slobozirea acestuia, urmată de o aterizare forte blîndă pe o pardoseală care ceda sub tălpile lui ca un strat gros de noroi. Lucrul era foarte simplu pentru niște mușchi atît de bine coordonați ca ai lui. Ajunse la ascunzătoarea mașinilor pe care de mult le acordase cu elementele acestui spațiu și le ascunsese în Palat. Era acolo o mică navă cosmică, cu dispozitive de înălțare, magnetizoare mari și mici, și în special zeci de mașini care puteau apuca și ține ferm obiectele. Erau diferite arme și bineînțeles toate uneltele și instrumentele, de la navă spațială la degete mecanice, cu propriul său echivalent al celor două adaptoare necesare pentru funcționarea lor completă. Toate instrumentele de pe navă, aceasta și inelele adaptoare din degetul lui Hedrock se acordau cu panoul de comandă de pe navă.

Cel de al doilea inel și dispozitivele de adaptare corespunzătoare de pe mașină includeau cea de a doua func-

ție prețioasă a invenției. Prin controlul asupra celui de al doilea inel se putea călători înapoi și înainte în timp pe distanțe scurte. Teoretic se puteau acoperi cîțiva ani. De fapt, efectul zguduitor pentru creierul uman al acestei experiențe limita călătoria la cîteva ore îndărăt sau înainte.

Hedrock descoperise că, printr-o înaintare de nouă ore în timp plus înapoierea încă nouă ore — deci optsprezece în total — trupul trăia cele șase ore normale pe care le putea suporta fără pierderea sănătății mintale. Trei la una. Metoda călătoriei în timp nu avea nici o legătură cu sistemul reversibil al deplasării temporale născocită din întîmplare cu șapte ani mai înainte de către fizicienii Împărătesei: prin acea metodă corpul colecta energia temporală care nu mai putea fi compensată niciodată pe de-a-ntregul, rezultatul fiind distrugerea inevitabilă a călătorului. În *acest* spațiu nu exista timp; era doar o metodă de adaptare a spațiului la un anume timp din lumea normală.

Hedrock ridică ușor micuța navă cosmică și tot ce era în ea pînă la locul unde se afla andocat crucișătorul Arsenalelor, alături de spărtura din zidul palatului. Prin carena dură a crucișătorului el concentră vîrful mașinii; apoi opri motoarele și porni adaptorul temporal principal, împingînd maneta la maximum — la o viteză de trei ori mai mare decît cea normală. Așteptă cu încordare, urmărind Sensorialele — care nu erau altceva decît niște relee automate convertite pentru folosirea în acest spațiu. N-ar fi trebuit să dureze prea multă vreme. Sensorialele scînteiară; comutatorul principal coborî pînă la o treime din puterea maximă adaptînd întreaga navă la viteza temporală obișnuită. Simultan, Hedrock simți o mișcare. Marele crucișător al Arsenalelor se înălța; împreună cu el și micul aparat în care se găsea, perfect consonant ca ritm temporal și destul de departe de spațiul special pentru a-l împiedica să cadă afară prin pereții crucișătorului.

Dacă avea dreptate, atunci în momentul acela se aflau în crucișător două persoane purtînd identitatea lui: Hedrock personal — aici pe tărîmul cenușiu-întunecat — și Hedrock revenit în palat *tocmai din* această călătorie de spionaj, luat prizonier de Făuritorii de Arme și adus la bordul crucișătorului. Nu era înțelept să ia toate aceste lucruri drept bune. Una dintre dificultățile

deplasării în timp era aceea a localizării oamenilor și a urmăririi lor prin mulțime sau pur și simplu a păstrării evidenței lor. Odată își irosise un întreg interval de șase ore căutînd o persoană care se dusese la teatru. De aceea, chiar și acum, trebuia neapărat să se asigure. Se uită atent în teleecrane și se văzu — da, da — se văzu acolo, înconjurat de paznici. Hedrock cel de acolo se întorsese deja din această călătorie temporală și știa ce s-a întîmplat. Pe cînd el nu știa. Dar nu putea să mai treacă multă vreme, la urma urmei.

Crucișătorul porni ca fulgerul către destinație : fortăreața. Deținutul și paznicii ieșiră și coborîră în clădirea unde se construise camera cu pereții groși de metal. Hedrok își croi drum cu nava prin unul din aceștia și se apucă de treabă. Mai întîi scoase un captator de sunete și în timp ce asculta discuția din cameră își descărcă mai multe aparate. Cînd gărzile se repeziră înăuntru „cu sacul", care era pur și simplu un fel de căluș, așteptă pînă aproape de clipa cînd trebuiau să i-l lege peste cap și apoi coborî un braț mecanic și-l smulse, aducîndu-l în propriul său spațiu. Apoi se așeză, cu degetele pe clapele de control al timpului, așteptînd să vadă ce se mai întîmplă.

În camera în sine, tăcerea era dominată de încordarea nervoasă și de privirile speriate. Hedrock-arestatul stătea în picioare, liniștit, cu un ușor zîmbet ironic pe buze, fără a face vreun efort de a se smulge din mîinile paznicilor. Nu simțea nici un fel de remușcări. Avea o treabă de făcut și-și pusese în gînd s-o ducă pînă la capăt. Spuse glacial :

— Nu mai vreau să pierd timpul cu discuții. Hotărîrea organizației acesteia de a mă ucide, în ciuda faptului că mașina de analiză Pp mi-a dovedit altruismul și bunăvoința, demonstrează un conservatorism defensiv care întotdeauna încearcă să distrugă atunci cînd se confruntă cu ceea ce nu înțelege pe deplin. Acest conservatorism va fi învins prin forța copleșitoare care există într-o organizație capabilă de a răsturna pînă și pe prea-puternicii Făuritorii de arme.

Peter Cadron replică tot atît de rece :

— Arsenalele nu recunosc nici un fel de organizație secretă. Gărzi, lichidați-l !

— Zevzecule ! strigă Hedrock. Cadron, aveam o părere

mai bună despre tine. N-aș fi crezut că vei da un asemenea ordin după ce ai auzit ce am spus.

Continuă să vorbească, fără să dea atenție celor ce se întîmplau în jur. Fără să se întoarcă spre gărzi, știa.

În celălalt spațiu, ființa sa anterioară tăie pur și simplu contactul adaptorului temporal și totul se stabiliză în încăpere. Fără pic de grabă, eul său anterior le luă armele paznicilor și apoi se apucă să dezarmeze pe toți membrii Consiliului, în această operație întrînd și îndepărtarea inelelor de pe degete și a teleecranelor de pe brățări și scaune. Apoi le prinse încheieturile în cătușe, legîndu-i pe toți laolaltă într-un șir lung, în jurul mesei. Pe gardieni îi împinse cu cătușe, unul de braț și celălalt de picior, și-i scoase în hol. Apoi închise ușa și o încuie. Toată treaba se făcu aproape instantaneu. Literalmente într-o clipă.

Reveni la panoul de comandă, își ajustă ritmul de la zero la normal și ascultă zarva făcută de consilieri și paznici cînd descoperiră starea în care se aflau.

Se stîrni o zăpăceală îngrozitoare. Lanțurile zornăiau. Oameni strigau uimiți și speriați și apoi recădeau pe locurile lor, palizi și înspăimîntați. Hedrock știa că nu e vorba decît în mică măsură de o frică personală. Era mai mult decît limpede că toți cei de față avuseseră brusc o viziune teribilă a sfîrșitului Arsenalelor. Așteptă să le recapete atenția, apoi le vorbi repede :

— Domnilor, calmați-vă. Marea voastră organizație nu este cîtuși de puțin în primejdie. Situația de față nu s-ar fi stîrnit dacă nu m-ați fi urmărit cu atîta îndîrjire. Așa, ca să știți, însuși întemeietorul organizației, Walter S. de Lany, a recunoscut primejdia pentru stat reprezentată de un corp invincibil cum este cel al Făuritorilor de Arme. El a întemeiat și un grup de supraveghetori amicali care să nu scape din vedere Arsenalele. Mă opresc aici, dar aș vrea să subliniez spiritul nostru amical, bunăvoința noastră, hotărîrea noastră de a nu interveni atîta vreme cît Făuritorii de arme își respectă statutul. Tocmai acest statut cu valoare de Constituție a fost violat acum, și tocmai în articolul său cel mai inflexibil.

Făcu o pauză, mătură cu privirea fețele aflate dinaintea lui, dar mintal își cîntărea cu răceală cuvintele. Era în ansamblu o poveste bună, lipsa detaliilor fiind

trăsătura ei cea mai tare. Tot ce dorea acum era ca povestea să ascundă faptul că un nemuritor era singurul martor ocular. Văzu că mai mulți dintre oameni și-au revenit în suficientă măsură pentru a încerca să vorbească, dar le reteză vorba.

— Iată ce trebuie făcut : în primul rînd să nu suflați un cuvînt despre ceea ce ați aflat astăzi. Supraveghetorii nu doresc să se știe de existența lor. În al doilea rînd resemnați-vă total. Demisionați. Toți puteți candida pentru a fi realeși, dar nu pentru perioada imediat următoare, ci pentru cea ulterioară. Demisia *in corpore* va sluji salariaților mărunți ai Arsenalelor ca un avertisment că există un statut, o constituție pe care sînt datori să le respecte. În sfîrșit, nu trebuie să mai încerce nimeni să mă atace. Mîine pe la prînz, informați-o pe Împărăteasă că m-ați eliberat și cereți-i să renunțe la sistemul de propulsie interstelară. Personal cred că această vi se va oferi chiar înainte de ora respectivă, fără nici un fel de insistențe din partea voastră, dar acordați-i șansa de a-și arăta generozitatea.

Probabil că glasul lui îi ținea ca sub o vrajă. Cînd termină, se stîrniră strigăte de revoltă, apoi se făcu tăcere, iarăși puțină zarvă și iarăși tăcere. Lui Hedrock nu-i scăpă amănuntul că trei sau patru dintre bărbați — printre care și Peter Cadron — nu luară parte la nici una din aceste manifestări în cadrul confuziei generale. Hedrock i se adresă direct acestuia :

— Sînd sigur că domnul Cadron poate fi purtătorul vostru de cuvînt. De mult îl consider unul dintre cei mai capabili membri ai Consiliului.

Cadron se ridică în picioare. Era un bărbat bine clădit, de vreo patruzeci și ceva de ani.

— Da, spuse el, cred că aș putea fi purtătorul de cuvînt. Cred că sînt în asentimentul majorității dacă voi spune că acceptăm termenii dumitale.

Nimeni nu se ridică împotrivă. Hedrock se înclină și spuse cu glas tare :

— E-n regulă. Alter ego, scoate-mă de aici !

Probabil dispăru instantaneu.

Cei doi alter egò ai lui Hedrock care se aflară fugitiv împreună în acel spațiu încețoșat nu încercară nici un fel de experiențe. Creierul uman suferea prea mult de pe urma celei mai mici ingerințe în domeniul timpului. Lucrul fusese dovedit prin numeroase teste, cu mult

înainte. Hedrock cel „anterior" stătea la comenzile micii nave, dirijînd-o înapoi în timp și către palat. Ceilalți stăteau lîngă el privind trist în jos.

Făcuse tot ce putea. Ca rezultat al eforturilor sale, direcția psihologică în care se îndreptau evenimentele era atît de marcată încît nu mai încăpea nici o îndoială. Poate că Innelda avea să rețină propulsia interstelară în vederea negocierilor. Dar asta nu mai conta. Victoria era asigurată.

Necazul era că ființe mai puternice îl „eliberaseră" ca să vadă ce va face. Undeva în spațiul cosmic o flotă vastă cu echipaje aparținînd unei rase de păianjeni inteligenți se oprise pentru a-l studia pe om și acțiunile lui. După ce-l capturaseră îl duseseră imediat înapoi pe planeta lui de origine și-l manipulaseră ca și cînd distanțele nici n-ar fi existat. După ce-l urmăriseră cum își îndeplinește țelul original și-și dăduseră seama că nu ar fi avut rost să țină mai departe sub observație o persoană care a îndeplinit o acțiune, cu siguranță că aveau să-și reafirme stăpînirea asupra lui.

Teoretic poate că între timp se plictisiseră de oameni și aveau să distrugă sistemul solar și pe toți locuitorii săi atît de emotivi. O asemenea distrugere n-ar fi mai mult decît un incident din existența lor glacial intelectuală.

Făcînd o strîmbătură cînd gîndurile îi ajunseră în acest punct, Hedrock văzu că se afla deja la destinație, împreună cu alter ego-ul lui. Scutul se întrezărea în ascunzișurile palatului întunecat, o formă dreptunghiulară cu o strălucire blîndă. Cei doi Hedrock nu încercară nici un fel de truc, nu recurseră la paradoxuri. Eul său „anterior" pășise prin scut și devenise încă o formă cețoasă din sala palatului. Hedrock stropi scutul combustibil cu un praf exploziv lipicios și-i dădu foc. Așteptă pînă ce arse și apoi trimise micuța navă prin oraș către unul din numeroasele sale apartamente secrete. Curînd puse Senzorialele să mențină nava în ritmul temporal normal pentru o eventuală folosire viitoare, apoi concentră asupra lui însuși puterea dispozitiviului de ridicare și coborîre și simți cum acesta îl depune în apartament. De cum se află în picioare se duse la un fotoliu comod. Instalîndu-se, strigă pe un ton aspru :

— E în regulă, prieteni păianjeni, dacă mai aveți și alte planuri, mai bine puneți-le acum în aplicare.

șaptesprezece

Prezența ființelor străine și necunoscute îi fu semnalată mai întîi de un gînd nu atît îndreptat către el, dar destinat înțelegerii lui. Gîndul se manifesta la vechiul nivel titanic, atît de violent încît creierul îi fu șocat de impact :

— ...UN EXEMPLU INTERESANT DE PULS ENERGETIC CONTINUÎND CA ȘI CUM NU S-AR FI FOLOSIT NICI O FORȚĂ EXTERIOARĂ...

— NU ! (răspunsul fu glacial) OMUL A FOST CONȘTIENT DE PREZENȚA NOASTRĂ. ȚELUL PROPULSĂRII LUI A FOST ÎNDEPLINIT DEȘI ȘTIA DE EXISTENȚA NOASTRĂ.

— ATUNCI E CLAR CĂ A ACȚIONAT ILOGIC.

— POATE. DAR SĂ-L ADUCEM ÎNAPOI... AICI...

Hedrock admise faptul că a sosit mementul critic. De multe ceasuri se tot gîndea la ce va face cînd va veni acest moment și de mai bine de un minut, de cînd se așezase, tocmai făcea acest lucru.

Stătea cu ochii închiși, cu trupul calm, cu mintea înceată și golită de gînduri și sentimente. Nu era chiar acea stare perfectă pe care străvechii fachiri hinduși o numiseră Nirvana, dar oricum era o stare de relaxare profundă ; cu milenii mai înainte, marile institute de studiere a minții și senzațiilor o folosiseră ca bază pentru toate sistemele de educație mintală. Șezînd acolo, Hedrock deveni conștient de o pulsație enormă care-i zguduia creierul cu bubuitul ei. Dar acea fază fizică, acele bătăi ale inimii cu murmurul fluxului sangvin și toate acele mii de încordări musculare, fiecare cu micile sale sunete — și faza aceea trecuse. Era singur, însoțit doar de calmul și pacea totală.

Apoi, prima lui impresie a fost aceea că e așezat pe un scaun — dar nu cel din apartamentul lui. Imaginea deveni atît de clară încît după cîteva secunde știu că scaunul se află în sala de comandă a navei de salvare, care la rîndul ei era în interiorul uneia dintre imensele nave cosmice controlate de străini.

Hedrock oftă și deschise ochii. Ședea acolo în dorința de a se pătrunde — la figurat — de mediul înconjurător atît de familiar. Va să zică rezistența lui cedase.

Era foarte rău, dar bineînțeles că nu contase în mod cert pe o izbîndă. Continua să șadă pe scaunul multifuncțional de la panoul de comandă pentru că relaxarea era singura lui metodă de împotrivire ; și de acum încolo avea intenția să se împotrivească.

În timp ce aștepta, se uită alene la teleecranele strălucitoare. Trei dintre plăcile video arătau un spațiu înstelat, dar în cea retrovizoare era imaginea unei nave. Ciudat, i se păru. Barca lui de salvare nu mai putea fi în interiorul mașinii străine. Se gîndi încruntîndu-se ușor la aceasta și apoi observă altceva. Nu era decît o singură navă. Dar atunci unde erau celelalte sute de nave ?

Își ținu în frîu o emoție crescîndă, dîndu-și seama de ce se întîmplă. Procesul de relaxare acționa cum trebuie. Sau cel puțin acționase într-o oarecare măsură. Ființele-păianjen izbutiseră să-l readucă pe barca lui de salvare, dar dominația asupra lui era întreruptă parțial ; așadar mai multe din iluziile lor îi dispăruseră din minte.

Prima iluzie era aceea că e vorba nu doar de o singură navă. Acum, eliberîndu-se de sub stăpînirea lor, putea vedea că e una singură. Cea de a doua iluzie fusese că barca lui de salvare se află în interiorul mașinii lor. Acum, eliberat de sub stăpînirea lor, putea vedea că nu e. Se pregătea să continue de aceeași manieră organizată, cînd mintea lui se năpusti asupra eventualei posibilități ca stăpînirea lor asupra lui să fie în momentul acela foarte slabă. Închise ochii și aproape că se credea înapoi în apartamentul lui, cînd se produse o întrerupere.

— *Omule, nu ne sili să te distrugem.*

Așteptase o interferență mintală, ghemuindu-se instinctiv, temător de impactul titanic al acesteia. Dar șocul nu corespunse așteptărilor lui. Gîndul străin nu avea forță. Părea îndepărtat și slab. Hedrock era conștient de uluire, de o înțelegere nesigură, cu ochii larg deschiși : *Aceasta* este realitatea. Anterior probabil stabiliseră o legătură instantanee și completă cu raportarea lui în spațiu. Acum trebuiau să-l atingă din afară. Situația lui manifesta o ameliorare continuă. Ființele-păianjen, care păruseră a avea o putere supremă, se dezumflau pe minut ce trecea. Patru sute de nave deveniseră una singură. O dominație mintală aparent supraumană se redusese acum la proporții normale. N-avea nici o îndoială că amenințarea lor de a-l distruge se producea la un nivel

fizic. Ceea ce vroiau să spună era că vor folosi împotriva lui raze energetice.

Asta era departe de dominația lor irezistibilă asupra întregului său sistem nervos, dar era la fel de primejdioasă ca întotdeauna. Trebuia să-și joace prudent jocul și să aștepte prilejul nimerit. Așteptă și curînd i se adresă un gînd :

— *E adevărat că ai izbutit să te eliberezi de sub robia noastră mentală și ai descoperit că e vorba de o singură navă. Totuși mai avem nevoie de tine și deci trebuie să-ți cerem să colaborezi, sub amenințarea exterminării imediate în cazul cînd refuzi.*

— Firește, spuse Hedrock care de mult și cu mare succes colaborase cu alții. Am să fac ce mi se cere dacă nu e vorba de a ajunge la o metodă de exterminare cum ar fi dezmembrarea.

— *Avem în minte* (sosi răspunsul precis) *continuarea studiului sensorial asupra gemenilor Neelan. Întrucît erai legat de această înrudire cînd te aflai sub stăpînirea noastră, ne putem dispensa de fratele geamăn de pe pămînt și putem lucra direct prin tine. Nu vei suferi nici o durere, dar trebuie să te supui investigațiilor.*

Hedrock protestă :

— Am auzit pe unul dintre voi spunînd că Gil Neelan e mort. Asta se întîmplă înainte de a fi eu readus pe Pămînt. Cum puteți lucra cu un mort ?

Răspunsul sună rece ca gheața :

— *Dă-ne voie să tratăm problemele de creștere celulară care se pun. Te supui ?*

Hedrock șovăi :

— Dar mă veți lăsa în viață — după aceea ?

— *Firește că nu.* Se așteptase el la acest răspuns, dar oricum fu un adevărat șoc. Contră :

— Nu prea văd cum v-ați putea aștepta să colaborez pe o asemenea bază.

— *Te vom informa în privința momentului morții. Asta îți va oferi puternica emoție după care tînjești și astfel va corespunde cerințelor tale.*

O clipă Hedrock nu spuse nimic. Era fascinat. Monștrii aceștia credeau că vor avea grijă de cerințele nervoase ale omului dacă-i vor spune cînd urmează să moară. Atît de departe ajunseseră ei în cercetarea naturii afective a omului. Părea incredibil ca cineva să-și greșească

atît de rău ținta. Metoda intelectuală cu care aceste ființe abordau viața și moartea trebuie să fi fost extrem de stoică. În loc să încerce să muște mîna care se întindea pentru a-l distruge, probabil că fiecare individ-păianjen studia toate mijloacele de scăpare și negăsind nici unul, accepta moartea fără luptă.

În cele din urmă Hedrock spuse cu ferocitate:

— V-ați descurcat destul de bine — voi și cei din neamul vostru. Iată-vă într-o navă mare aproape cît luna. Evident că proveniți dintr-o civilizație superioară pe plan mintal; aș vrea să văd planeta care v-a dat naștere, industriile ei, modul ei obișnuit de viață. Ar fi interesant. E mai presus de orice îndoială că logica voastră specială v-a slujit bine. Natura se poate mîngîia cu gîndul izbînzii unui experiment de producere a inteligenței, dar să știți că în privința omului n-ați nimerit-o dacă credeți că nu mă interesează altceva decît cînd urmează să fiu ucis.

— *Dar ce altceva ai mai vrea să știi?*

Întrebarea era pusă pe un ton plin de interes.

Hedrock zise plictisit:

— Mă rog, mă dau bătut. Aș vrea să știu cînd pot căpăta ceva de mîncare.

— *Mîncare!* Cel ce-i punea întrebarea era de-a dreptul tulburat. *Ai auzit, XxY* (un nume nedeslușit)?

— *Foarte interesant,* răsună glasul unui alt gînd. *Într-un moment critic nevoia de hrană este dominantă. Asta pare semnificativ. Liniștiți-l și continuați-vă experiența.*

Hedrock le spuse:

— Nu e nevoie să mă liniștiți. Ce vreți să fac?

— *Să cedezi.*

— Dar cum?

— *Să te supui. Gîndește-te la trupul mort.*

Asta era o ușurare și imaginea deveni remarcabil de netă. Se gîndi brusc: „Bietul Gil, care zace neînsuflețit într-o mare nemărginită de nisip, cu celulele deja prăbușite în vălul crescînd de fierbințeală în timp ce planeta, zburînd cu mare viteză, se apropia tot mai mult de unul din sorii din care se născuse. Pentru el era o vizualizare ciudat de chinuitoare și totodată își spuse „Slavă Domnului că sînt mort. Suferința a trecut". Deci rămășițele pămîntești se aflau dincolo de zona durerii produse de căldură, dincolo de sîcîiala neîncetată a nisi-

pului care-l înțepa, dincolo de sete și foame, dincolo de teamă și speranța nerezonabilă. Moartea venise pentru Gilbert Neelan așa cum trebuia să vină pentru toți oamenii. Domnul să-l binecuvînteze și să-l aibă în pază.

Hedrock opri intenționat acea reacție afectivă intensă :

— Numai o clipă, spuse el uluit. Încep să simt că sînt oarecum fratele lui.

— *Asta* (veni un alt gînd) *este una dintre caracteristicile uimitoare ale ființelor umane. Ușurința cu care un sistem nervos răspunde impulsurilor de la altul. Echipamentul sensorial implicat nu are egal în lumea inteligenței. Dar acum ridică-te în capul oaselor și uită-te în jur !*

Hedrock studie plăcile video ale teleecranului său. Văzu că scena se schimbase. Nava cea mare pe care era captiv se răsucise în sus ; carena ei imensă umplea atît placa din față cît și pe cea din spate și era vizibilă și pe panourile din dreapta și din stînga. În locul unde se aflase anterior era acum un abis al spațiului în care înotau doi sori albi, cu nuanțe gălbui. La început erau micuți, puțin mai mari decît niște stele strălucitoare. Dar creșteau. Creșteau mereu. Și mult spre stînga apăru un alt soare, mult mai mic. Cele două stele mai mari apărură după o vreme cu un diametru de vreo cincisprezece centimetri. Păruseră a se afla la o distanță de 30—35 cm. Se separară și se îndepărtară. Una rămase mică, pe cînd cealaltă se apropie și capătă proporții tot mai mari. Cel de al doilea soare o porni spre stînga și se îndepărtă ; în cele din urmă teleobiectivele care făceau măsurătorile arătară că se află la circa cinci miliarde de kilometri.

Testele ulterioare arătară că diametrul unghiular al ambilor sori apropiați din cadrul sistemului era mai mare decît cel al lui Sol, deși doar unul era mai luminos. Cel de al treilea soare era o simplă pată de lumină în depărtare. Cu instrumentele lui inadecvate, îi era greu să-i calculeze natura. Dar faptul că se află acolo îl făcu pe Hedrock să se încrunte. Căută și foarte curînd descoperi un punct roșu în depărtare, cel de al patrulea soare al sistemului respectiv. Începea să se emoționeze, cînd mintea străină își îndreptă din nou spre el vibrațiile reci.

— *Da, omule, ai ghicit bine. Aceștia sînt sorii sistemului pe care voi îl numiți Alpha Centauri. Cei doi mai apropiați sînt Alpha A și Alpha B. Cel de-al treilea*

soare alb este Alpha C, iar punctul roșu este bineînțeles Proxima Centauri, cunoscută secole de-a rîndul ca steaua cea mai apropiată de sistemul solar. Acestea două din urmă nu ne interesează. Ceea ce contează este că geamănul mort se află pe o planetă insolită a acestui sistem. Există doar una de această natură. O planetă care, descriind un 8, are o mișcare de revoluție cînd în jurul soarelui Alpha A, cînd în jurul soarelui Alpha B din constelația Centaurus. Efectuează această revoluție călătorind cu neobișnuita viteză de cinci mii de kilometri pe secundă. Pe orbita sa excentrică, trece foarte aproape de fiecare stea, cam așa cum ar face o cometă. Dar spre deosebire de comete, este de-a dreptul incapabilă să se desprindă de pe orbită. Cîmpurile gravitaționale ale lui Alpha A și Alpha B o impulsionează alternativ pe circuitul ei. Acum se apropie tot mai mult de Alpha A, steaua aflată aproape drept în față, și dacă vrem să reînviem cadavrul trebuie să acționăm repede.

— Dacă vrem ce ? întrebă Hedrock.

Nu primi nici un răspuns și de fapt nici nu avea nevoie. Se lăsă moale pe speteaza scaunului și se gîndi: „Păi bineînțeles ! Era evident din capul locului. Am considerat normal ca ei să încerce să stabilească o conexiune sensorială între un trup viu și unul mort, dar această presupunere se baza pe convingerea mea că un om care a murit de două zile nu e numai mort, ci și intrat în putrefacție".

Se simți de-a dreptul înspăimîntat. De mii de ani se tot străduia să prelungească viața oamenilor, mergînd pînă spre imortalitatea pe care el o obținuse în mod întîmplător. Dar aici întîlnise ființe care fără doar și poate erau capabile nu numai să rezolve această problemă, ci și să învie morții.

Ciudat, dar descoperirea îi întunecă speranța că va izbuti să supraviețuiască în ciuda hotărîrii lor de a-l ucide. Tot încercase să inventeze vreo metodă de a-i înfrînge, bazată pe abordarea lor extrem de logică a problemei existenței. Dar cu toate că aceasta părușe singura ieșire posibilă, devenise o șansă îndepărtată, un prilej de a se supune proiectelor întrucît alternativa era atît de categorică. Realizările lor științifice puneau sub semnul întrebării rezultatele.

— *Acum*, spuse un impuls mintal, *supune-te fazei următoare.*

Îl învăluia o lumină. Unde anume se afla sau măcar unde doreau să-l facă să creadă că se află, n-avea habar. Trupul i se odihnea comod în ceea ce ar fi putut să fie un sicriu de forma trupului. Comparația îi aduse prin toți nervii un fel de gîdilitură sinistră, dar el izbuti să potolească această nervozitate. Stătea calm, hotărît, rece și-și rumega intențiile, privind această lumină. Atîrna în beznă de deasupra lui sau — gîndul i se păru ciudat — invers, privea în jos la ea? Lucrul nu mai avea prea mare importanță. Era doar lumina care strălucea din beznă, strălucea, strălucea. După multă vreme observă că nu e o lumină albă și, invers, nu i se părea totuși că ar avea o culoare bine definită. Nu era nici prea strălucitoare, nici prea caldă. Făcu o pauză în gîndire; tresări speriat. Tocmai noțiunea de căldură puternică realiza aceasta, făcîndu-l conștient de răceala înconjurătoare. Lumina era glacială.

Descoperirea fu pentru el un fel de semnal, o indicație.

— *Emoția* (spuse prin vibrații din depărtare o minte de păianjen) *este o manifestare a energiei. Ea acționează instantaneu pe orice distanță. Motivul pentru care legătura dintre gemeni a scăzut în intensitate, în ceea ce privea receptarea acestei conexiuni de către ei, consta în faptul că amîndoi se așteptau la slăbirea ei. Această așteptare era aproape în întregime inconștientă. Sistemele lor nervoase, fiecare în parte, recunoșteau în mod firesc distanța crescîndă cînd porneau spre Centaurus. Instinctiv, au cedat legătura lor, deși raportul emoțional dintre ei a rămas le fel de puternic ca întotdeauna. Iar acum, întrucît ai devenit parte integrantă a acestei legături... acceptă conexiunea!*

Păru un lucru instantaneu. Hedrock văzu că stă întins pe pajiștea de pe malul unui pîrîu. Apa gîlgîia și bolborosea pe stînci. În față îi bătea o briză ușoară și printre copacii din stînga se înălța deasupra orizontului un soare strălucitor. Pe pămînt, de jur-împrejurul lui erau cutii și lăzi de ambalaj, mai multe mașinării și patru bărbați care dormeau liniștiți. Cel mai aproape de el se afla Gil Neelan. Hedrock își ținu din nou în frîu mintea, gîndindu-se cu disperare: „Potolește-te, prostule,

e doar o imagine, o plăsmuire pe care ți-au băgat-o în creier. Gil e pe nisip, pe o planetă aiurită, în drum spre iad. Asta e o lume de vis, un Eden, pămîntul în anotimpul cel mai dulce".

Trecură mai multe secunde și trupul lui Gil Neelan încă mai dormea cu fața îmbujorată, respirînd zgomotos, ca un sforăit, ca și cum n-ar fi izbutit să tragă destul aer în piept, ca și cum viața s-ar fi întors cu greu în acest trup, agățîndu-se cu disperare de el. În mintea lui Hedrock se înfiripă un gînd firav care-i spunea: „Apă! O, Doamne, apă!"

Nu fusese gîndul lui. Hedrock literalmente se repezi la pîriu. De două ori mîinile făcute căuș îi tremurară atît de violent încît prețioasa apă se vărsă pe iarba verde. În cele din urmă îi reveni puțină înțelepciune și scotocind prin cutii și lăzi, găsi un vas. Îl umplu cu apă și începu s-o picure în jurul gurii lui Gil Neelan. De mai multe ori trupul stors de moarte începu să se contorsioneze, apucat de o tuse îngrozitoare. Dar și asta era foarte bine — mușchii morți reveneau încet-încet la viață. Cu ochii aruncînd văpăi, Hedrock persevera. Simțea pulsațiile lente ale inimii lui Gil, vedea toate imaginile mintale ce se înghesuiau șovăielnic în creierul împrăștiat pînă departe. Era relația senzorială care pînă atunci aparținuse exclusiv fraților gemeni. Gil holbă ochii, brusc conștient:

— Vai, Dan! (gîndul lui Gil trăda o uimire cumplită) Drac împielițat ce ești! De unde ai venit?

— De pe Pămînt.

Hedrock vorbi tare ca să fie auzit pe deasupra brizei care-i sufla în față. Avea să explice mai tîrziu că nu e Dan.

Gil nici nu părea să aibă nevoie de un alt răspuns. Oftă, zîmbi și, răsucindu-se pe partea cealaltă, se retrase mintal într-un somn profund. Hedrock începu să se învîrtească în jurul lăzilor și cutiilor, căutînd tablete de dextroză. Găsi un flacon cu hrană cu acțiune rapidă și-i strecură o tabletă în gură lui Gil. Trebuia să se dizolve treptat. Mulțumit că pentru moment făcuse tot ce putea, se întoarse către ceilalți trei oameni. Le dădu fiecăruia apă și apoi tablete de dextroză. Tocmai se ridica, îndreptîndu-și spinarea, cînd îl atinse un gînd al păianjenilor, neutru în pofida tonului tăios ca briciul:

— *Vezi, s-a ocupat și de ceilalți. Emoția implicată e mai mult decît o simplă extensie artificială a perechii de spermatozoizi reacționînd împreună.*

Atîta tot se auzi, doar acest comentariu. Însă oricum îl opri locului pe Hedrock. De fapt nu uitase de păianjeni, dar amintirea lor fusese împinsă spre fundul minții de presiunea evenimentelor. Iar acum iată din nou realitatea. Înălță ochii spre cerul senin, spre acel soare strălucitor, alb-gălbui, și-i urî pe cei din neamul arahnidelor. Dar își dădu seama că prin asta se aseamănă cu sălbaticii de demult, care amenințau cu pumnii și cu vorbele demonii răi ascunși în ceruri.

Se mai calmă și-i hrăni din nou pe cei patru, de data aceasta cu un amestec de concentrate de fructe dizolvate în apă, ușor digerabil. Unul dintre bărbați, un tînăr frumos și înalt, învie suficient ca să-i zîmbească nedumerit, dar nu-i puse nici un fel de întrebări, iar Hedrock nu se apucă să-i dea informații. Cînd pacienții dormeau din nou, Hedrock se cățără în copacul cel mai înalt pe care-l putu găsi și studie împrejurimile. Dar nu erau decît copaci și dealuri vălurite de jur-împrejur, iar foarte, foarte departe, aproape pierdută în zare, o întindere mai mare de apă. Ceea ce-l interesa încă și mai mult erau petele gălbui de pe un copac aflat cam la un kilometru în josul pîrîului. Porni într-acolo destul de emoționat. Probabil era însă mai departe decît socotise el, căci pînă să revină cu un vas plin de fructe, soarele trecuse de zenit.

Însă drumul îi făcuse bine ; se simțea mai vioi, întărit ; se gîndea cu viclenie : „Gil și Kershaw — dacă unul dintre acești indivizi era Kershaw — trebuie să fi vizitat planeta asta. Probabil încercaseră fructele pe care le găsiseră de îndată ce-și reveneau suficient îi puteau spune dacă poamele acestea galbene nu sînt otrăvitoare. Eventual în vreuna din lăzile de ambalaj ar fi putut găsi o trusă de reactivi pentru analize".

Dacă o fi fost, n-o putu găsi. Dar descoperi o serie de instrumente, printre care un aparat de înregistrare a discurilor de comunicație, folosit pentru cadastru. Probabil lăsaseră multe dintre acestea în diferitele lor puncte de debarcare. Soarele coborî spre — mă rog — spre Apus. Hedrock se hotărîse în ciuda voinței lui să-i spună astfel. Tîrziu în cursul după-amiezii se înălță la Răsărit

cel de-al doilea soare, mai micuț, un glob palid. Apoi o vreme se încălzi, pe urmă se răci iarăși, cînd se ascunse îndărătul orizontului soarele mai mare și se așternu „noaptea". Era ca o zi mohorîtă pe pămînt, cu o fantomă a soarelui ițindu-se printre norii grei, numai că cerul nu era înnourat și nu avea umiditatea și zăpușeala unei zile închise. Simțea adieri de vînt. Se înălță și al treilea soare, dar era atît de slab încît nu păru să adauge prea multă lumină. Se iviră cîteva stele palide. Întunericul acesta amestecat cu străluciri izolate începu să-l scoată din sărite pe Hedrock. Făcu cîțiva pași pe malul pîrîului și într-un tîrziu se gîndi : „Cum avea să... continue această investigație sensorială ? Și de ce doreau să-l ucidă ?"

Nu avusese de gînd să pună această întrebare direct celor ce-l țineau captiv, dar, lucru surprinzător, primi imediat răspunsul. Parcă plutea către el din cerul acela întunecat fără nori, un răspuns precis și — în chip supranatural — ferit de orice patimă :

— *Nu sîntem ceea ce părem a fi* (sună gîndul-păianjenilor). *Neamul nostru nu este, așa cum ai sugerat, una dintre reușitele naturii. Pe această navă se află de fapt rămășițele poporului nostru. Toți cei de aici sîntem nemuritori, cîștigătorii unei lupte pentru supremație și existență pe planeta noastră. Fiecare dintre noi este ființa supremă într-un anumit domeniu, prin faptul că am nimicit orice concurență. Intenționăm să ne păstrăm în viață, existența noastră nefiind bănuită de celelalte rase din univers. Din pricina unui accident care te-a aruncat în mijlocul nostru, va trebui să mori. E clar ?*

Hedrock nu avu ce răspuns să dea, căci în sfîrșit fusese confruntat cu o logică perfect inteligibilă. Urma să fie ucis pentru că știa prea multe.

— *Noi avem intenția* (îi spuse mintea glacială) *să facem o ultimă investigație a echipamentului sensorial al omului pe baza lucrurilor pe care le-am descoperit prin tine și apoi să părăsim definitiv această porțiune de spațiu. Investigațiile vor lua oarecare timp. Trebuie să mai ai răbdare pînă atunci. Dar în vremea asta nu vom da nici un răspuns apelurilor tale jalnice. Poartă-te în consecință !*

Și asta era limpede. Hedrock se întoarse încet în tabără. Bărbatul deșirat și cu înfățișare obosită care-i zîmbise mai înainte se ridicase în capul oaselor :

— Bună, zise el jovial. Mă numesc Kershaw. Derd Kershaw. Multe mulțumiri pentru că ne-ai salvat viața.

— Îmi mulțumiți prea devreme, zise ciufut Hedrock.

Dar sunetul glasului omenesc îi aduse o emoție crescîndă și, deodată, o idee. Acum că reapăruse speranța, acționă cu o nerăbdare intensă. Se temea să nu fie distrus dintr-o clipă într-alta.

Era vorba de o treabă destul de simplă. Cu arma energetică a lui Gil, tăie din copaci discuri mici, groase cam de un deget. Le tot introduse în aparatul de efectuat măsurători, care imprimă pe ele cîteva elemente ale unui mesaj indicînd poziția lui și a însoțitorilor, descriindu-i pe oamenii-păianjen și amenințările proferate de aceștia. Pentru unele dintre discuri fixă dispozitivul de înregistrare la diferite presiuni antigravitaționale — trei metri, șase metri, cincisprezece metri, pînă la treizeci de metri — și le urmări cum zboară prin aer la nivelul la care fuseseră ajustați atomii lor. Se lăsară purtate încoace și încolo de curenți. Unele atîrnau pur și simplu deasupra capului, făcîndu-l să turbeze de mînie față de încetineala cu care se împrăștiau. Altele dispărură cu o viteză satisfăcătoare. Hedrock știa că unele vor ateriza pe coline, prin pomi, altele vor zbura ani și ani de zile, poate chiar secole, pradă fiecărei adieri de vînt. Cu fiecare ceas ce trecea aveau să devină mai greu de găsit și căutarea lor avea să ia mai mult timp. Ființelor-păianjen le-ar fi trebuit enorm de mult timp ca să împiedice răspîndirea cunoștințelor despre prezența lor.

Zilele prețioase se tîrau încet și curînd nu mai încăpea îndoială că trecuse destul de multă vreme pentru a se împrăștia destul de departe discurile.

Pacienții lui nu se înzdrăveneau destul de repede. Era limpede că trupurile lor nu sînt în stare să absoarbă în mod corespunzător hrana pe care le-o administra și că aveau nevoie de îngrijiri medicale pe care nu avea cum să le ofere. Kershaw ajunse cel dintîi într-o stare de convalescență mai avansată, dorind să știe ce s-a întîmplat. Hedrock îi arătă mesajul de pe unul din discuri, care, după trei săptămîni, tot refuza să se îndepărteze, dimpotrivă, revenea spasmodic la punctul de lansare. Kershaw citi inscripția și apoi se lăsă gînditor pe spate.

— Deci asta avem de înfruntat, zise el încet. Și de ce crezi că discurile pot servi la ceva ?

Hedrock îi răspunse :

— Păianjenii sînt niște copoi logici. Vor accepta faptul împlinit. Problema este cînd va ajunge distribuirea discurilor într-un punct în care ei să-și dea pe loc seama că nu le mai pot regăsi pe toate ? Din cînd în cînd cred că am făcut cu siguranță totul și atunci încep să mă întreb cît de complicată ar trebui să fie distribuția pînă să o accepte ei ca irevocabilă. Motivul pentru care nu ne-au bătut deocamdată la cap este că se află aproape de Terra și studiază structura afectivă a omului. Sau cel puțin așa era intenția lor, și mi s-a spus că o vreme nu-mi vor adresa cuvîntul. Părerea mea este că sînt prea departe pentru genul lor de telepatie.

— Dar ce urmăresc ei de fapt ? întrebă Kershaw.

Era greu de explicat ceea ce învățase din propria sa experiență cu păianjenii, totuși Hedrock încercă. Avu multă grijă să nu furnizeze nici un fel de date cu privire la activitățile lui pe Pămînt. Încheie cu vorbele :

— În orice moment le pot întrerupe dominația mintală, așa că singura lor amenințare împotriva mea o poate constitui forța fizică.

— Dar cum îți explici capacitatea lor de a te trage înapoi pe barca de salvare, în pofida rezistenței pe care le-ai opus-o ?

— Pot doar sugera că sistemul nervos se deprinde greu cu stabilirea unor tipare. Mă înapoiasem deja pe barca de salvare, înainte ca metoda mea de împotrivire să fi intrat în funcțiune. Cînd am făcut-o, au recunoscut ce se întîmplă și m-au amenințat cu distrugerea dacă nu colaborez cu ei.

— Și crezi că vor ajunge undeva în cercetarea lor de a înțelege natura afectivă a omului ?

Hedrock clătină din cap :

— De ani de zile oamenii se străduiesc să-și domine impulsurile emotive. Taina, firește, constă nu în eliminarea emoțiilor din viață, ci în canalizarea lor în direcții normale și sănătoase : viața sexuală, dragostea, bunăvoința, entuziasmul, promptitudinea, personalitatea și așa mai departe. Acestea sînt pare-se aspecte ale existenței care nu fac parte integrantă din experiența posibilă a ființelor-păianjen. Nu văd cum ar putea ele să înțeleagă vreodată, mai ales pentru că nu au nici un fel de metodă de a

distinge între un om care e dispus să-și riște viața pentru o cauză și un om care-și asumă riscurile, de exemplu, pentru cîștig. Această incapacitate de a înțelege variațiile naturii omenești este o lipsă fundamentală și-i descalifică de la o comprehensiune reală.

Kershaw rămase dus pe gînduri. În cele din urmă spuse :

— Și ce șanse de salvare ai ?

Hedrock răspunse țeapăn :

— Foarte bune. Știu că aparențele sînt sumbre, dar păianjenii au spus clar că vor acest spațiu. De ce s-o facă dacă nu au motive să creadă că în curînd nave mai mari de pe Terra vor face naveta spre constelația Centaurului ? După părerea mea, Împărăteasa va scoate de sub obroc propulsia interstelară și în zilele acestea ale producției rapide, peste o lună se vor instala pe nave sute de propulsii. Călătoria se poate face la nevoie în mai puțin de două zile.

— Mă gîndesc, spuse liniștit Kershaw, că n-ar fi rău să ne apucăm de treabă. Ai răspîndit o mulțime de discuri dintr-astea, dar n-ar strica să mai trimiți cîteva mii. Taie dumneata copacii și stochează discurile, iar eu le voi băga în mașină.

Se opri și se legănă într-un chip ciudat. Privirea lui se răsuci și se uită spre cer. Văzu o navă. O clipă crezu rătătci aproape înebunită peste capul lui Hedrock. Acesta că e nava-păianjen văzută de departe. Dar pe urmă îi atraseră atenția culorile bălțate ale acesteia și literele imense de pe carena ei :

WS — CENTAURI — 719

Nava nu era departe, dar zbura foarte jos. Trecu peste ei la mai puțin de un kilometru înălțime și reveni încet, ca răspuns la apelurile lor urgente prin teleecran. Efectuă zborul de întoarcere pe pămînt în circa patruzeci și unu de ore. Hedrock își luase precauția de a-i pune pe Kershaw și Neelan să spună că el e fratele lui Gil și deci putu ateriza fără incidente în Orașul imperial. De la aeroport se duse într-unul din apartamentele lui.

Cîteva minute mai tîrziu conecta teleecranul din apartament la una din rețelele lui de retransmisie. Indirect, intră astfel în legătură cu Făuritorii de Arme.

optsprezece

Pe teleecran apăru imaginea lui Peter Cadron. Nu se uita la ecran în momentul stabilirii contactului, ci vorbea cu multă însufleţire unei persoane pe care Hedrock n-o putea vedea. Sunetul nu se auzea şi Hedrock nici nu încercă să ghicească ce spune fostul consilier. Avu timp să se întrebe din nou cum o să-l primească Peter Cadron.

Trecuse aproape o lună din seara aceea cînd fusese silit să acţioneze în autoapărare împotriva Făuritorilor de Arme. În ciuda admiraţiei sale personale pentru majoritatea consilierilor, n-avea nici un fel de regrete. Pămînteanul nemuritor trebuia să admită că viaţa lui merită să fie salvată. Fie spre bine, fie spre rău, lui era ceea ce era şi lumea întreagă trebuia să-l suporte atîta vreme cît era în stare să se apere.

Cadron se întorcea către teleecran. Îngheţă pur şi simplu cînd văzu cine e în imagine şi apoi dădu repede drumul la sunet.

— Hedrock ! strigă el. Tu eşti !

Pe faţă i se răspîndi un zîmbet de plăcere. Ochii i se luminară.

— Hedrock, unde ai fost ? Ne-am tot străduit să te contactăm.

Hedrock îl întrebă :

— Care e statutul meu în rîndul Făuritorilor de Arme ?

Cadron îşi îndreptă puţin spinarea :

— Consiliul *demisionar* m-a autorizat să-ţi cer scuze pentru acţiunile noastre isterice împotriva ta. Nu putem decît să presupunem că ne-am lăsat cu toţii tîrîţi de un fel de comportament de gloată din pricina încordării prea mari. Mie personal îmi pare rău de cele întîmplate.

— Mulţumesc. Asta înseamnă categoric că nu va fi nici un fel de conspiraţie.

— Ai cuvîntul nostru de onoare. Se întrerupse şi apoi reluă : Ascultă, Hedrock, stăteam toţi pe ghimpi aşteptînd apelul tău. După cum ştii, Împărăteasa a cedat fără condiţii sistemul de propulsie în dimineaţa de după atac.

Hedrock aflase această veste pe nava cu care se întorsese pe Pămînt, dar nu spuse decît atît :

Cadron era emoţionat la culme :

— Continuă.

— Am primit de la ea o ofertă absolut remarcabilă : Recunoașterea Arsenalelor și participare la guvern. Este o capitulare splendidă.

Hedrock continuă pe un ton ferm. :

— Și bineînțeles că voi refuzați.

— Cum ? întrebă Cadron, și imaginea lui se holbă speriată.

Hedrock continuă pe un ton ferm :

— Nu cumva vrei să spui că are de gînd Consiliul să ia în considerație posibilitatea unei acceptări ? Nu se poate să nu vă dați seama că niciodată nu va exista un teren comun între două forțe atît de diametral opuse.

— Bine, protestă Cadron, dar este unul dintre lucrurile pe care le-ai propus chiar tu ca motiv pentru a te duce la palat.

Hedrock vorbi apăsat :

— A fost doar o stratagemă. În cursul acestei crize a civilizației, trebuia să avem pe cineva atît la Arsenale cît și la Palat. Stai !

Înainte ca celălalt să-l poată întrerupe, reluă cu glas răsunător :

— Ascultă, Cadron : Arsenalele constituie o permanentă opoziție. Necazul cu opoziția de pe vremuri era că mereu complota pentru obținerea puterii ; de cele mai multe ori critica opozanților era lipsită de onestitate, iar intențiile lor erau rele. Îi rodea pur și simplu pofta de stăpînire. Arsenalele nu trebuie să îngăduie niciodată apariția unor asemenea emoții la sprijinitorii lor. Împărăteasa n-are decît să-și reconstruiască propriul ei haos. Eu nu zic că e răspunzătoare pentru starea de corupție din imperiu, dar a sosit vremea să încerce să facă o curățenie serioasă în casa ei. În toată această perioadă, Făuritorii de Arme vor rămîne detașați — interesați, dar păstrîndu-și standardele lor înalte de ajutorare *pe tot întinsul galaxiei* a celor care trebuie să se apere de asuprire. Fabricanții de tunuri vor continua să le vîndă, dar nu se vor băga în politică.

Cardron începu, vorbind rar :

— Deci ai vrea ca noi să...

— Să vă continuați treburile ca de obicei ; nici mai mult, nici mai puțin. Și acum, Cadron... Hedrock zîmbi : Cadron, mi-a făcut mare plăcere să te cunosc personal. Te rog transmite felicitările mele Consiliului demisionar.

Am de gînd să mă înfățișez personal la palat peste o oră ; nici unul din voi nu va mai auzi vești de la mine. Rămîneți cu bine, vă urez tuturor mult noroc.

Închise brusc teleecranul și șezu acolo, conștient de acea veche durere a lui. Din nou se retrăgea. În cele din urmă își izgoni din suflet sentimentul copleșitor de singurătate și ateriză cu autoavionul la palat peste o oră ;

O privi cu ochii pe jumătate închiși în timp ce vor- apartamentul ei.

O privi cu ochii pe jumătate închi și în timp ce vor- beau. Ședea țeapănă lîngă el : o femeie înaltă, grațioasă, cu fața prelungă, ai căror ochi verzi îi ascundeau de fapt gîndurile, în loc să le dezvăluie. Ședeau sub un palmier din grădina ce alcătuia sala de recepție de la etajul treizeci și patru. Îi mîngîiau adieri blînde ; lămpile cu abajur luminau la fel de blînd scena liniștită. O sărută de două ori, conștient de faptul că indiferența ei trebuie să aibă vreun sens ascuns, pe care el vroia să-l afle. Ea îi primi sărutările cu pasivitatea unei sclave.

Hedrock se trase înapoi :

Primul lucru pe care-l aflu, de cum mă întorc, este că

— Dar ce se întîmplă, Innelda ? Ea tăcea. Insistă : prințul Del Curtin, care a fost întotdeauna literalmente mîna ta dreaptă, a fost izgonit din palat. De ce ?

Cuvintele lui părură s-o trezească dintr-un somn abisal. Răspunse cu o undă de înflăcărare în glas :

— Vărul meu a avut îndrăzneala să-mi critice un plan și să i se împotrivească. Nu vreau să fiu sîciită nici măcar de cei pe care-i iubesc.

Hedrock spuse :

— Cum adică, el să te fi sîciit ? Nu prea i se potrivește acest cuvînt prințului.

Tăcere. Hedrock o privi lung, dintr-o parte, apoi îi spuse pe un ton apăsat :

— Practic ai renunțat la propulsia interstelară de dragul meu și totuși acum, cînd mă ai, nu simt că acest gest ar însemna ceva.

În lunga tăcere care urmă, se gîndi pentru prima dată ce sens ar putea să aibă toată rigiditatea asta a ei. Era oare posibil să știe adevărul în privința lui ? Înainte să apuce el să vorbească, răsună stins glasul ei :

— Robert, poate că nu e nevoie să spun decît atît : o să fie un moștenitor al dinastiei Isher, un prinț *Isher*.

Din această dezvăluire, partea cu copilul nu-l prea afectă. Deci ea știa. Asta era ceea ce conta. Într-un tîrziu, Hedrock oftă :

— A, am uitat : l-ai prins pe Gonish, nu ?

— Da, l-am prins ; și n-avea nevoie de mult mai multe informații decît cele de care dispunea deja. Doar cîteva cuvinte, iar intuiția era completă.

În cele din urmă o întrebă :

— Ce ai de gînd să faci ?

Răspunsul ei veni de departe, de foarte departe :

— O femeie nu poate iubi un bărbat nemuritor. O asemenea relație i-ar distruge și sufletul, și mintea. Apoi continuă, de parcă ar fi vorbit pentru sine : Acum îmi dau seama că de fapt nu te-am iubit niciodată. Mă fascinai și poate că într-un fel îmi produceai și puțină repulsie. Sînt mîndră totuși că te-am ales fără să știu. Asta arată enorma vitalitate instinctivă a stirpei noastre, Robert !

— Da ?

— Celelalte împărătese... cum ți-ai dus viața cu ele ?

Hedrock clătină din cap :

— N-am să-ți spun. Vreau să te hotărăști fără a te gîndi la ele.

Innelda rîse puțin isteric :

— Mă crezi geloasă. Dar nu... nu e deloc vorba de asta. Apoi adăugă cam dezlînat : De acum înainte voi fi o mamă de familie care intenționează să cîștige nu numai respectul, ci și afecțiunea copilului ei. O împărăteasă Isher nu are altă cale de ales. Dar nu vreau să te forțez. I se întunecară ochii și apoi spuse cu un oftat greu : Va trebui să mă mai gîndesc. Dacă nu te superi, poți să mă lași singură acum ?

Îi înșine mîna. Cînd i-o sărută, Hedrock o simți cam fără vlagă. Se duse încruntat în apartamentul lui. Șezînd singur acolo, își aminti de Gonish. Făcu un apel prin centrala de comunicații a Făuritorilor de Arme și-l convocă la palat pe negatist. După un ceas cei doi bărbați stăteau față în față. Gonish spuse :

— După cîte înțeleg, nu mi se vor da nici un fel de explicații.

— Mai tîrziu, spuse Hedrock și adăugă : ce ai de gînd să faci ? Sau mai bine zis, ce ai făcut ?

— Nimic.

— Adică vrei să spui că... ?

— Nimic. Vezi tu, înțeleg numai ce ar reprezenta cunoștințele pentru ființa umană medie și chiar pentru cea de tip superior. N-am să spun nici un cuvînt, nici Consiliului, nici altcuiva.

Hedrock se simți ușurat. Îl cunoștea pe acest om și-i cunoștea total integritatea. Îndărătul acestei făgăduieli nu se ascundea frica, ci doar o onestitate deplină a concepției, pe care n-ar fi putut-o depăși nimeni. Văzu că Gonish îl studiază atent. Apoi negatistul spuse :

— Dată fiind instrucția pe care am primit-o, în mod firesc aș fi evitat să testez pe alții efectul nemuririi. Dar tu l-ai testat, nu ? Unde a fost asta și cînd ?

Hedrock înghiți cu un efort. Amintirea îl ardea ca un glob de foc :

— Era pe Venus, spuse cu glas plat. În perioada de început a călătoriilor interplanetare. Am înființat o colonie izolată de savanți, le-am spus adevărul și i-am pus la treabă ca să mă ajut să descopăr taina nemuririi mele. A fost oribil. Ah !... Și glasul i se îngroașă de tulburare și tristețe. Pur și simplu nu suportau să mă vadă rămînînd perpetuu tînăr în timp ce ei îmbătrîneau. N-aș vrea să se repete o asemenea scenă.

Se scutură înfiorat și negatistul întrebă repede :

— Dar soția ta ?

Hedrock tăcu minute îndelungate, apoi reluă, vorbind rar :

— În trecut, împărătesele Isher erau întotdeauna mîndre de legătura lor cu bărbatul nemuritor. De dragul copiilor mă suportau. Mai mult n-aș putea să spun. Se întunecă și mai tare la față : Uneori mi s-a părut că ar fi bine să mă însor mai des. S-ar putea — exentual — ca rădăcina nemuritoare să se repete în felul acesta. Așa am ajuns doar la a treisprezecea căsătorie. Într-un fel, n-am prea avut inimă pentru asta deși... (ridică ochii) mi-am făurit o metodă desăvîrșită de a mă îmbătrîni ca înfățișare, su ficient pentru efectul psihologic asupra celor care cunosc de fapt adevărul.

Pe fața lu Gonish plutea o expresie care-l făcu pe Hedrock să-l privească închizînd pe jumătate ochii. Îl întrebă repede :

— Ce s-a întîmplat ?

Negatistul zise :

— Eu cred că ea te iubește și asta complică foarte rău lucrurile. Vezi tu, ea nu poate avea copii.

Hedrock se ridică de pe scaun și se năpusti la negatist ca și cum ar fi vrut să-l violenteze :

— Vorbești serios ? Păi mie mi-a spus că....

Gonish se învineți de tristețe :

— Noi cei de la Arsenale o studiem pe Împărăteasă încă din copilărie. Firește, dosarul ei nu e accesibil decît celor trei negatiști și membrilor Consiliului. Nu încape îndoială în această privință. Rămase cu privirile ațintite asupra lui Hedrock : Știu că asta îți strică planurile, dar n-o pune atît de rău la inimă. I-ar veni rîndul la tron prințului Del Curtin și cred că el va lupta destul de îndîrjit. Peste cîteva generații se va ivi o nouă împărăteasă și n-ai decît s-o iei pe aceea de nevastă.

Hedrock, care pășea în sus și în jos prin cameră, se opri locului :

— Nu vorbi cu atîta împietrire nerușinată. Nu mă gîndesc doar la mine. E vorba de aceste femei din dinastia Isher. Trăsătura respectivă nu s-a manifestat limpede la Innelda, dar există. Nu vrea să renunțe la copilul acela ; tocmai de asta sînt atît de îngrijorat. Se răsuci pentru a-l înfrunta din nou pe negatist : Ești absolut sigur ? Te rog să nu te joci cu mine, Gonish !

Acesta îi răspunse calm și sigur :

— Nu mă joc cîtuși de puțin, Hedrock. Împărăteasa Isher va muri la naștere și...

Se opri cu privirile înălțate deasupra lui Hedrock.

Acesta se întoarse încet și dădu cu ochii de femeia aflată acolo.

Innelda îi spuse glacial :

— Căpitane Hedrock, îți iei acum prietenul, pe domnul Gonish, și părăsești pînă într-o oră palatul și nu te mai întorci pînă cînd...

Se opri și rămase o clipă ca o statuie de piatră. Apoi dădu drumul la un ultim șuvoi de vorbe :

— Niciodată ! zise ea cu glasul îngroșat de emoție. Să nu te mai întorci niciodată. Nu ți-aș mai putea suporta prezența. Adio !

— Stai ! strigă cu glas pătrunzător Hedrock. Innelda ! Nu trebuie să faci copilul !

Dar nu vorbea decît unei uși închise.

În ultima zi, Del Curtin îl duse pe Hedrock la palat.

— Trebuie s-o facem, îi șoptise prințul. Trebuie să fie cineva lîngă ea. Nu vrea să asculte de nici un fel de argumente raționale. Prietenii mei or să-l anunțe pe noul ei doctor, Telinger, că ai sosit. Rămîi în apartamentul tău pînă cînd te chemăm.

Așteptarea era cumplită. Hedrock măsura în sus și în jos pardoseala acoperită cu covoare moi, gîndindu-se la lunile îndelungate în care îi fusese interzis accesul în palat. De fapt ultimile zile fuseseră cele mai rele. Se răspîndiseră șoaptele. Hedrock le auzea peste tot. Nu veniseră prin teleecrane. Oficial nu se rostise nici o vorbă; era imposibil de spus cum de se aflase cu certitudine. Auzise vestea șezînd prin restaurantele pe care le frecventa uneori. O auzise cînd mergea pe străzile liniștite. Era purtată de adierile de vînt și se înălța în vorbe prinse în treacăt peste zarva conversațiilor din taxiurile aeriene. Nu fusese transmisă din răutate și nici nu era falsă. Se spunea pur și simplu că de la o zi la alta poate să se nască un moștenitor al familiei Isher și întreaga împărăție aștepta cu multă emoție anunțul. N-aveau de unde să știe, dar ziua respectivă sosise. Criza se produse la zece noaptea. Un mesaj din partea doctorului Telinger îl scoase pe Hedrock din biroul și-l chemă în apartamentele imperiale.

După cum constată Hedrock, Telinger era un bărbat între două vîrste, cu fața suptă și acum încruntată de o îngrijorare vecină cu spaima, cînd îl salută pe noul-venit. Hedrock știa că doctorul Telinger nu e vinovat de nimic altceva decît de slăbiciune. Fusese recrutat în serviciul imperial ca înlocuitor al doctorului Snow, care fusese concediat brusc din postul de medic al Curții, după treizeci de ani de activitate. Hedrock își mai amintea de un prilej cînd, la masă, Innelda îl criticase rău pe doctorul Snow, numindu-l „un practician demodat care încă se mai dă drept doctor pur și simplu pentru că a moșit-o pe mama cînd m-a adus pe lume".

Nu încăpea îndoială că bătrînul doctor Snow o pusese la curent cu situația exactă — și Inneldei nu-i făcuse nici o plăcere. De asemenea, ascultîndu-l pe Telinger, Hedrock își dădu seama că noului doctor nu i se acordase

privilegiul unui examen medical complet. Innelda făcuse o alegere bună. Doctorul părea a fi genul de om prea speriat și respectuos ca să se împotrivească pacientei sale. imperiale.

— Abia acum am descoperit adevărul, îi spuse lui Hedrock, bîlbîindu-se ca un copil fistîcit. E sub efectul analgezicelor, dar mi-am păstrat un canal de comunicare. Prințe Hedrock, trebuie neapărat s-o convingeți. Trebuie să alegem între viața ei sau cea a copilului. Convingerea ei că va scăpa cu viață după naștere este total nefondată.. M-a amenințat cu moartea dacă nu supraviețuiește copilul ! termină el, alb la față.

Hedrock spuse :

— Dă-mi voie să-i vorbesc.

Innelda zăcea nemișcată și calmă în pat. Îi dispăruseră culorile din obraji și pieptul i se ridica atît de puțin, aproape neobservat, încît părea deja moartă. Hedrock observă clar o senzație de alinare cînd doctorul puse ușurel masca pentru comunicare pe fața ei liniștită, dar concentrată. „Biata tirană", se gîndi el. „O biată ființă nefericită, sfîșiată de forțe lăuntrice prea mari pentru ea ca să le stăpînească sau măcar să le înțeleagă."

Luă interfonul :

— Innelda ! zise el cu tandrețe.

— Tu... ești... Robert ? Răspunsul veni încet și totuși foarte aspru : Le-am... spus... să... nu te... lase să vii.

— Prietenii te iubesc. Vor să te păstreze.

— Mă... urăsc... Mă cred... o proastă. Dar le voi arăta eu lor. *Eu vreau* să trăiesc, dar copilul *trebuie* să trăiască.

— Prințul Del Curtin s-a căsătorit cu o femeie frumoasă și minunată. Vor avea copii frumoși, demni să se urce pe tron.

— Nici un copil afară de al meu — și al tău — nu va domni în numele dinastiei Isher. Nu vezi că ceea ce contează este descendența directă ? Nu s-a produs nici o întrerupere. Nu se va produce nici acum. Tu nu vezi ?

Hedrock rămase trist. Vedea lucrurile mai limpede chiar decît ea. În vremuri de demult cînd, sub diferite nume de împrumut, îi convinsese pe împărații Isher să se însoare cu femei ale căror familii erau de o importanță vitală, nu păruse posibil ca trăsătura cerută să devină prea puternică. Iată și dovada că putea fi tragică. Iar ceea ce

nu putea înțelege această femeie nefericită era că referința la „descendența" ei constituia doar obiectul unei raționalizări. Vroia un copil al ei. Asta era realitatea cea mai simplă.

— Robert... vrei... să rămîi... și să mă ții de mînă?

Zăbovi și văzu cu ochii lui cum se scurge viața din trupul ei. Așteptă pînă cînd moartea se instală triumfătoare în corpul pe cale de a se răci, iar pruncul, cu țipetele lui răgușite, îl scoase din sărite.

La o distanță de jumătate de an-lumină, se pregătea de pornire o navă cosmică în lungime de aproape două sute de kilometri. Înăuntrul ei vibrau gîndurile de la o minte la alta:

— ...Cel de-al doilea examen general e aproape la fel de zadarnic prin rezultatele sale fundamentale ca și primul. Cunoaștem unele dintre legi — dar de ce această conducătoare care stăpînea o lume întreagă și-a dat viața pentru copilul ei, cînd de fapt ea se temea de moartea personală? Motivele ei, cum că trebuie să-și ducă mai departe spița, nu corespund din punct de vedere logic. E vorba doar de o ușoară rearanjare pe plan atomic. Trăiesc mulți bărbați și multe femei care i-ar putea împinge înainte progresia pe plan tribal.

— Rămîne doar s-o readucem la viață și să înregistrăm reacțiile afective ale celor din jur la învierea ei.

X-x?? — a cercetat înfățișarea fostului nostru deținut Hedrock la palat și s-ar părea că printr-o metodă ingenioasă el a anulat logica pe baza căreia se cerea nimicirea lui. Ca atare, putem părăsi galaxia într-un răstimp de...

— Atîta am aflat deocamdată. Iată rasa care va guverna sevagramul.

Nautilus *înseamnă · Isaac Asimov, Poul Anderson, Robert Silverberg, Philip K. Dick, Norman Spinrad, Gerard Klein.*

În pregătire o carte mult așteptată : Considerat cel mai bun roman science — fiction al secolului, tradus pe toate meridianele lumii, ecranizat cu succes, Duna *lui Frank Herbert se va afla și în · bibliotecile dumneavoastră !*

Pentru informații și comenzi : Editura Nemira, C.P. 35-51, București

nautilus

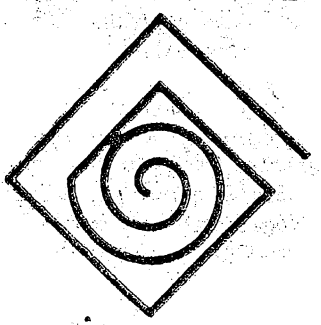

Consilier literar : Valentin NICOLAU
Redactor : Vlad T. POPESCU

Apărut 1992
Tiraj 30.000 exemplare
Coli de tipar 12, Format 16/54x84

Tipărit sub comanda nr. 5068
Imprimeria „Bacovia" Bacău